

การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่าน ความสามารถในการเขียนและความสนใจในการเรียน
วิชาภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
ที่ได้รับการสอนด้วยโครงสร้างระดับยอดประกอบกับกิจกรรมเสริมสร้าง
ประสบการณ์เดิมกับการสอนตามคู่มือครู

ปริญญานิพนธ์
ของ
พระมหาสนิท บุญอ่อน

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการมัธยมศึกษา
กันยายน 2549

การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่าน ความสามารถในการเขียนและความสนใจในการเรียน
วิชาภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
ที่ได้รับการสอนด้วยโครงสร้างระดับยอดประกอบกับกิจกรรมเสริมสร้าง
ประสบการณ์เดิมกับการสอนตามคู่มือครู

บทคัดย่อ
ของ
พระมหาสนิท นุญอ่อน

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการมัธยมศึกษา
กันยายน 2549

พระมหาสนิท บุญอ่อน. (2549). การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่าน ความสามารถในการเขียน และความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนด้วยโครงสร้างระดับยอดประกอบกับกิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิม กับการสอนตามคู่มือครู. ปริญญาโท กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
คณะกรรมการควบคุม: รองศาสตราจารย์ ดร.เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย,
รองศาสตราจารย์ อัจฉรา สุขารมณ์.

การศึกษานี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่าน ความสามารถในการเขียนและความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนด้วยโครงสร้างระดับยอดประกอบกับกิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิม กับการสอนตามคู่มือครู กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนผู้เรียนพระปริยัติธรรม ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2548 โรงเรียนมหาวชิราลงกรณราชวิทยาลัย อำเภอวังน้อย จังหวัดพระนครศรีอยุธยา จำนวน 2 ห้องเรียน ที่ได้มาจากการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) โดยวิธีการจับฉลากแบ่งผู้เรียนออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยกลุ่มทดลองได้รับการสอนโดยโครงสร้างระดับยอดประกอบกับกิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิม และกลุ่มควบคุม ได้รับการสอนตามคู่มือครู

แบบแผนในการทดลองเป็นแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่าน แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียน และแบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษชุดเดียวกัน กับแบบทดสอบและแบบสอบถามก่อนและหลังการทดลอง (Randomized Control Group Pretest-Posttest Design) ใช้ระยะเวลาในการทดลอง 20 คาบ คาบละ 50 นาที ใช้เนื้อหาเดียวกันในการสอน ทั้งสองกลุ่ม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ t - test for independent samples และ t - test for dependent samples.

ผลการศึกษาพบว่า

1. สามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนโดยใช้โครงสร้างระดับยอดประกอบกับกิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิมกับการสอนตามคู่มือครู มีความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. สามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนโดยใช้โครงสร้างระดับยอดประกอบกับกิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิม กับการสอนตามคู่มือครู

3. สามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนโดยใช้โครงสร้างระดับยอดประกอบกับกิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิม กับการสอนตามคู่มือครู มีความสนใจในการอ่านภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

5. สามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ได้รับการสอนโดยใช้โครงสร้างระดับยอดประกอบกับกิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิม ก่อนและหลังการทดลอง มีความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

7. สามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ได้รับการสอนโดยใช้โครงสร้างระดับยอดประกอบกับกิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิม ก่อนและหลังการทดลองมีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

9. สามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ได้รับการสอนโดยใช้โครงสร้างระดับยอดประกอบกับกิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิม ก่อนและหลังการทดลอง มีความสนใจในการอ่านภาษาอังกฤษแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

11. สามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ได้รับการสอนโดยใช้โครงสร้างระดับยอดประกอบกับกิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิม ก่อนและหลังการทดลองมีความสนใจในการเขียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

12. สามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนอ่านโดยการสอนตามคู่มือครู ก่อนและหลังการทดลอง มีความสนใจในการเขียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

A COMPARISON OF MATHAYOM SUKSA 2 PHRAPARIYATTIDHAM STUDENTS' READING
COMPREHENSION, ENGLISH WRITING ABILITY AND INTEREST IN LEARNING ENGLISH
THROUGH INSTRUCTION BASED ON TOP – LEVEL STRUCTURE WITH
SCHEMA ENHANCING ACTIVITIES AND THE TEACHER'S MANUAL

AN ABSTRACT

BY

PHRAMAHA SNIT BOON ON

Presented in Partial Fulfillment of the requirements
for the Master of Education degree in Secondary Education

At Srinakharinwirot University

September 2006

Phramaha Snit Boon on. (2006) *A comparison of Mathayom Suksa 2 Phrapariyattidham Students' Reading Comprehension, English writing Ability and Interest in Learning English through Instruction based on Top-Level Structure with Schema Enhancing Activities and Teacher's Manual*. Master thesis, M.Ed. (Secondary Education). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor Committee: Assoc.Prof. Dr.Saowalak Ratanavich, Assoc.Prof. Ashara Sucaramana.

The purpose of this study was to compare Mathayom Suksa 2 Phrapariyattidham Students' Reading Comprehension, English writing Ability and Interest in Learning English through Instruction based on Top-Level Structure with Schema Enhancing Activities and Teacher' s Manual. The samples of this study were 2 classrooms of Mathayom Suksa 2 Phrapariyattidham Students in the second semester of 2005 academic year at Mahavachiralongkorn School, Amphur Wangnoi, Ayutthaya Province. They were selected by using cluster random sampling technique and then divided into the experimental and control groups. The experimental group was taught by using Top-Level Structure with Schema Enhancing Activities; whereas the control group was taught by using instruction based on the teacher's manual.

The instruments used in the study were English Reading Comprehension, English Writing Ability tests and Interest in Learning English questionnaires. The randomized control group pretest-posttest design was used in this experiment. Each group was taught with lessons of the same content for twenty 50 minute periods. The data was statistically analyzed by t-test independent samples and the t-test dependent samples for within group comparison.

The findings of the study indicated that:

1. The English reading comprehension between the experimental and control groups was significantly different at the .05 level.
2. The English writing ability between the experimental and control groups was significantly different at the .01 level.

3. The interest in English reading between the experimental and control groups was significantly different at the .01 level.

4. The interest in English writing between the experimental and control groups was significantly different at the .01 level.

5. The English reading comprehension of the experimental group between the pretest and the posttest was significantly different at the .01 level.

6. The English reading comprehension of the control group between the pretest and the posttest was significantly different at the .01 level.

7. The English writing ability of the experimental group between the pretest and the posttest was significantly different at the .01 level.

8. The English writing ability of the control group between the pretest and the posttest was significantly different at the .01 level.

9. The interest in English reading of the experimental group between the pretest and the posttest was significantly different at the .01 level.

10. The interest in English reading of the control group between the pretest and the posttest was significantly different at the .01 level.

11. The interest in English writing of the experimental group between the pretest and the posttest was significantly different at the .01 level.

12. The interest in English writing of the control group between the pretest and the posttest was significantly different at the .01 level.

ปริญญานิพนธ์

เรื่อง

การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่าน ความสามารถในการเขียนและความสนใจในการเรียน
วิชาภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
ที่ได้รับการสอนด้วยโครงสร้างระดับยอดประกอบกับกิจกรรมเสริมสร้าง

ประสบการณ์เดิมกับการสอนตามคู่มือครู

ของ

พระมหาสนิท บุญอ่อน

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้นับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาการมัธยมศึกษา
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

.....คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เพ็ญสิริ จีระเดชากุล)

วันที่ 11 เดือน กันยายน พ.ศ. 2549

คณะกรรมการสอบปริญญานิพนธ์

.....ประธาน

(รองศาสตราจารย์ ดร.เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย)

.....กรรมการ

(รองศาสตราจารย์อัฉรา สุขารมณ์)

.....กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.บังอร พานทอง)

.....กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุมานัน รุ่งเรืองธรรม)

การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่าน ความสามารถในการเขียนและความสนใจในการเรียน
วิชาภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
ที่ได้รับการสอนด้วยโครงสร้างระดับยอดประกอบกับกิจกรรมเสริมสร้าง
ประสบการณ์เดิมกับการสอนตามคู่มือครู

ปริญญานิพนธ์
ของ
พระมหาสนิท บุญอ่อน

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการมัธยมศึกษา
กันยายน 2549
ลิขสิทธิ์เป็นของ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ สำเร็จได้ด้วยความเมตตาและการให้คำปรึกษาแนะแนวทางในการทำวิจัยจาก รองศาสตราจารย์ ดร.เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย รองศาสตราจารย์ อัจฉรา สุขารมณีย์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.บังอร พานทอง และผู้ช่วยศาสตราจารย์สุมานัน รุ่งเรืองธรรม

ขอเจริญพรขอบคุณรองศาสตราจารย์ ดร.เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย รองศาสตราจารย์ อัจฉรา สุขารมณีย์ ท่านเจ้าคุณพระราชดิลก อาจารย์ ดร.พรพิมล ประสงค์พร อาจารย์ ดร.นคร วิชัยผิน ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรณรัตน์ พลอยเลื่อมแสง Mr. Bruce Stracham, อาจารย์วรรณศิริ ผลประมูล และอาจารย์เพ็ญลักษณ์ เทศขยัน ที่ให้ความช่วยเหลือตรวจทาน แก้ไขข้อบกพร่องและให้คำปรึกษาแนะนำในการใช้ภาษา การทำแผนการสอนแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่าน ความสามารถในการเขียน และแบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ที่ใช้วิจัยในครั้งนี้

ขอกราบขอบพระคุณ ท่านเจ้าคุณพระกิตติสารมณี ผู้อำนวยการ ผู้ช่วยผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ พระอาจารย์และคณาจารย์ทุกท่าน โรงเรียนพระปริยัติธรรมมหาศีราลงกรณราชวิทยาลัย อ.วังน้อย จ.พระนครศรีอยุธยา ที่ได้อำนวยความสะดวกในการทดลองหาคูณภาพเครื่องมือ ดำเนินการทดลองในการวิจัยด้วยดีตลอดมา และขอขอบใจสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ปีการศึกษา 2548 โรงเรียนพระปริยัติธรรม มหาศีราลงกรณราชวิทยาลัย แผนกสามัญศึกษาทุกรูป ที่ให้ความร่วมมือในการหาคูณภาพเครื่องมือ และดำเนินการทดลองในการวิจัยเป็นอย่างดี ขอขอบคุณพี่ๆ เพื่อนๆ เอกการมัธยมศึกษาทุกคน ที่ให้ความช่วยเหลือและเป็นกำลังใจในการทำวิจัยในครั้งนี้ จนทำให้สำเร็จลุล่วงด้วยดี

ผลอันเลิศและประโยชน์สูงสุดจากปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นเครื่องบูชาคุณ พระศรีรัตนตรัย พระเดชพระคุณพระเทพปัญญามุนี เจ้าอาวาสวัดปทุมวนาราม ท่านพระครูปลัดอดคม ปุณฺณาคโม พระคุณของบิดามารดา คุณโยมแม่คำผูน วงศ์ปล่อม และโยมน้ำสุพจน์ – เพื่อ เมืองชัย ที่ได้อบรมเลี้ยงดู ให้ความเมตตาอุปถัมภ์ และประสิทธิประสาทวิชาความรู้ให้แก่ผู้วิจัย

พระมหาสนิท บุญอ่อน

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายในการวิจัย.....	5
ความสำคัญของการวิจัย.....	6
ขอบเขตของการวิจัย.....	7
ตัวแปรที่ศึกษา.....	8
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	8
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	16
เอกสารเกี่ยวกับหลักสูตรพระปริยัติธรรม.....	17
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน.....	23
ความหมายของการอ่าน.....	23
ความเข้าใจในการอ่าน.....	25
องค์ประกอบสำคัญของการอ่าน.....	29
ความสามารถในการอ่าน.....	32
จิตวิทยาการอ่าน.....	33
แนวทฤษฎีการสอนอ่าน.....	34
องค์ประกอบที่ควรคำนึงในการสอนอ่าน.....	37
กระบวนการในการสอนอ่าน.....	40
เกณฑ์การประเมินทักษะการอ่าน.....	44
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียน.....	45
ความหมายของการเขียน.....	46
ความสามารถในการเขียน.....	46
องค์ประกอบของการเขียน.....	47
ขั้นตอนในการฝึกและการจัดกิจกรรมในการฝึกเขียนภาษาอังกฤษ.....	48
เกณฑ์การประเมินการเขียน.....	51

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
2 (ต่อ)	
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียน.....	53
เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างการอ่านและการเขียน.....	55
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับโครงสร้างระดับยอด.....	57
ความหมายของโครงสร้างระดับยอด.....	58
โครงสร้างระดับยอดของงานเขียนทั่วไป.....	58
วิธีสอนอ่านโดยใช้โครงสร้างระดับยอด.....	68
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทฤษฎีโครงสร้างประสบการณ์เดิม.....	73
ทฤษฎีโครงสร้างประสบการณ์เดิม.....	74
ความสำคัญของความรู้เดิมต่อการเรียนรู้ภาษา.....	77
การใช้ความรู้เดิมในการทำความเข้าใจในการอ่าน.....	79
กิจกรรมเพื่อเพิ่มเติมความรู้เดิม.....	79
ทฤษฎีโครงสร้างประสบการณ์เดิมและการใช้ไดอะแกรม.....	80
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับการสอนอ่านโดยใช้การสร้างไดอะแกรม.....	84
การใช้เทคนิคการสร้างไดอะแกรมฝึกทักษะในการอ่าน.....	85
ความสำคัญและประโยชน์ของการใช้เทคนิคการสอนอ่านโดยการสร้าง ไดอะแกรม.....	85
ลักษณะของเทคนิคการสร้างไดอะแกรม.....	86
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนตามคู่มือครู ของหน่วยศึกษานิเทศก์.....	91
การเรียนรู้ตามแนวของกาเย่.....	91
การจัดรูปแบบการเรียนการสอนของกาเย่.....	92
หลักการและเหตุผลในการจัดรูปแบบการเรียนการสอน.....	93
การจัดเหตุการณ์เพื่อพัฒนาสมรรถภาพของมนุษย์.....	94
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ.....	96
ความหมายของความสนใจ.....	96
ลักษณะของความสนใจ.....	97
องค์ประกอบของความสนใจ.....	98
สาเหตุของความสนใจ.....	99

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
2 (ต่อ) การสร้างความสนใจ.....	100
การวัดความสนใจ.....	102
ความสนใจกับการเรียนการสอน.....	103
งานวิจัยที่เกี่ยวกับความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ.....	105
3 วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....	107
การกำหนดกลุ่มประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง.....	107
เครื่องมือที่ใช้ในการดำเนินการทดลอง.....	108
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	108
การดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล.....	118
แบบแผนการดำเนินการทดลอง.....	118
ขั้นตอนการดำเนินการทดลอง.....	119
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	119
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	121
สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน.....	124
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	126
5 สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ	136
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	136
สมมติฐานในการวิจัย.....	137
วิธีดำเนินการวิจัย.....	138
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	141
สรุปผลการศึกษาค้นคว้า	143
อภิปรายผล.....	144
ข้อเสนอแนะ.....	157

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
บรรณานุกรม.....	159
ภาคผนวก	173
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	223

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 แสดงเกณฑ์การตรวจให้คะแนนข้อสอบการเขียนเรียงความ.....	114
2 แบบแผนการดำเนินการทดลอง.....	118
3 ผลการเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ	
ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม.....	128
4 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ	
ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม.....	128
5 ผลการเปรียบเทียบความสนใจในการอ่านภาษาอังกฤษ	
ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม.....	129
6 ผลการเปรียบเทียบความสนใจในการเขียนภาษาอังกฤษ	
ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม.....	130
7 ผลการเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียน	
กลุ่มทดลอง ก่อนและหลังการทดลอง.....	130
8 ผลการเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียน	
กลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการทดลอง	131
9 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของสามเณร ผู้เรียน	
กลุ่มทดลอง ก่อนและหลังการทดลอง	131
10 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียน	
กลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการทดลอง	132
11 ผลการเปรียบเทียบความสนใจในการอ่านภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียน	
กลุ่มทดลอง ก่อนและหลังการทดลอง	133
12 ผลการเปรียบเทียบความสนใจในการอ่านภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียน	
กลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการทดลอง	133
13 ผลการเปรียบเทียบความสนใจในการเขียนภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียน	
กลุ่มทดลองก่อนและหลังการทดลอง	134
14 ผลการเปรียบเทียบความสนใจในการเขียนภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียน	
กลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการทดลอง	134

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
15 ค่าความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบวัดความเข้าใจ ในการอ่านภาษาอังกฤษ.....	175
16 แสดงคะแนนความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียน ภาษาอังกฤษ.....	176
17 ค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามวัดความสนใจในการอ่านภาษาอังกฤษ.....	178
18 ค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามวัดความสนใจในการเขียนภาษาอังกฤษ.....	179
19 คะแนนความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลอง ก่อนการและหลังการทดลอง.....	180
20 คะแนนความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มควบคุม ก่อนการและหลังการทดลอง.....	181
21 คะแนนความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลอง ก่อนการและหลังการทดลอง.....	182
22 คะแนนความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มควบคุม ก่อนการและหลังการทดลอง.....	183
23 คะแนนความสนใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลอง ก่อนการและหลังการทดลอง.....	184
24 คะแนนความสนใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มควบคุม ก่อนการและหลังการทดลอง.....	185
25 คะแนนความสนใจในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลอง ก่อนการและหลังการทดลอง.....	186
26 คะแนนความสนใจในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มควบคุม ก่อนการและหลังการทดลอง.....	187
27 เปรียบเทียบคะแนนแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม.....	188
28 เปรียบเทียบคะแนนแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม.....	190

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
29 เปรียบเทียบคะแนนแบบถามความสนใจในการอ่านภาษาอังกฤษ ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม.....	192
30 เปรียบเทียบคะแนนแบบถามความสนใจในการอ่านภาษาอังกฤษ ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม.....	194

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ในสังคมโลกปัจจุบัน การเรียนภาษาต่างประเทศ เป็นสิ่งที่จำเป็นในการติดต่อสื่อสาร ทั้งในด้านการเมือง เศรษฐกิจ และทางการศึกษา นอกจากนั้น ภาษาอังกฤษยังจัดว่าเป็นเครื่องมือสำคัญในการแสวงหาความรู้ ความเจริญทางวิทยาการใหม่ๆ ทั้งในด้านวิชาการ เทคโนโลยี ตลอดจนศิลปวัฒนธรรม ซึ่งล้วนแต่ต้องใช้ภาษาอังกฤษทั้งสิ้น ดังนั้นการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษจึงต้องจัดให้เหมาะสมกับสภาวะปัจจุบันและอนาคต การศึกษาหาความรู้ในด้านภาษาอังกฤษจึงมีความสำคัญสำหรับผู้มุ่งหวังความเจริญก้าวหน้าในสังคม รัฐบาลไทยตระหนักถึงความสำคัญของการจัดการศึกษาของชาติ จึงได้ประกาศใช้พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 ขึ้น โดยกล่าวถึงแนวการจัดการศึกษาที่ยึดหลักว่า ผู้เรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ และถือว่าผู้เรียนสำคัญที่สุด กระบวนการจัดการศึกษาต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติเต็มศักยภาพ มีความรู้และทักษะด้านคณิตศาสตร์และด้านภาษา (กระทรวงศึกษา. 2542: 2) นอกจากนี้การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งซึ่งไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้ เพราะภาษามิใช่เป็นเพียงเครื่องมือในการศึกษาค้นคว้าหาข้อมูลที่ต้องการและเพื่อประกอบอาชีพเท่านั้น แต่ยังสามารถใช้เป็นเครื่องมือติดต่อสื่อสาร เจรจาต่อรองเพื่อการแข่งขันและความร่วมมือ ทั้งทางด้านเศรษฐกิจและการเมืองได้อย่างมีประสิทธิภาพ (การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ) ยังช่วยสร้างสัมพันธภาพที่ดีระหว่างผู้คนและสามารถเข้าใจวัฒนธรรมที่แตกต่างกันของแต่ละชาติ ทำให้สามารถปฏิบัติตนต่อกันได้อย่างถูกต้องเหมาะสม มีความเข้าใจและภาคภูมิใจในภาษาและวัฒนธรรมไทย สามารถถ่ายทอดวัฒนธรรมไทยไปสู่สังคมโลก (กระทรวงศึกษาธิการ. 2544)

สำหรับในประเทศไทย ภาษาอังกฤษ นับว่าเป็นภาษาต่างประเทศที่นิยมเรียนมากที่สุด ซึ่งเริ่มเข้ามามีส่วนเกี่ยวข้องกับชีวิตคนไทยตั้งแต่ พ.ศ. 2391 (สุมิตรา อังวัฒนกุล. 2535 : 12) มีบทบาททั้งในด้านการศึกษา สังคม การเมือง เศรษฐกิจ การค้า การท่องเที่ยว ตลอดจนสื่อมวลชน ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแห่งโอกาสที่คนเราจะพัฒนาแนวคิดของคน หรือเป็นภาษาที่สองซึ่งเราจำเป็นต้องรู้ เพื่อทำให้เราก้าวทันกับการเปลี่ยนแปลงของกระแสโลกและสังคม จัดได้ว่าภาษาอังกฤษมีอิทธิพลต่อชีวิตคนไทยมากขึ้น กลายเป็นสิ่งจำเป็นที่ทุกคนต้องเรียนรู้แต่การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่ผ่านมา ทั้งในระดับประถม มัธยมศึกษา และอุดมศึกษา ซึ่งยังไม่ประสบความสำเร็จอย่างแท้จริง

การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศในประเทศไทยเรานั้น ถ้าหากจะกล่าวถึงความสำคัญของทักษะทั้ง 4 ทักษะ คือ ฟัง พูด อ่านและเขียนแล้ว ทักษะการอ่านก็จัดว่าเป็นทักษะหนึ่งที่มีสำคัญไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าทักษะอื่นๆ ผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ไม่ต้องการความสามารถทางภาษาทุกรูปแบบเหมือนเจ้าของภาษา ซึ่งเป็นที่ปรากฏอยู่ทั่วไปว่าทักษะการอ่านมีบทบาทสำคัญมากและชีวิตของคนในโลกสมัยใหม่ การสื่อสารต่างๆ หนังสือความรู้ทางวิชาการและเทคนิคใหม่ๆ ทุกแขนงเกิดขึ้นอย่างมากมาย ความสามารถในการอ่านภาษาอย่างเข้าใจ จึงมีความสำคัญเพิ่มขึ้นเป็นเงาตามตัว ทั้งในด้านอาชีพและส่วนตัวของบุคคล วอร์ด (Ward. 1980 : 7) ได้กล่าวว่า การอ่านเป็นทักษะที่ให้ประโยชน์มากที่สุด ทั้งนี้เพราะผู้เรียนส่วนใหญ่ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ มักขาดโอกาสในการพูดภาษาอังกฤษ แต่ยังมีความจำเป็นที่จะต้องมีความสามารถในการอ่านเพื่อเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ระดับสูงขึ้นไป ทักษะการอ่าน จึงจำเป็นอย่างยิ่งต่อนักเรียนนักศึกษา ในการค้นคว้าหาความรู้ เสาวลักษณ์ รัตนวิษฐ์. (2536 : 5) ได้กล่าวว่า ความสามารถในการอ่านถือว่าเป็นทักษะทางภาษาด้านการรับรู้ที่สำคัญ เป็นการช่วยให้คนได้เพิ่มพูนความรู้ จากข้อเขียนของผู้รู้ในแต่ละสาขาวิชา อีกทั้งยังเป็นรากฐานในการเรียนรู้อื่นๆ ได้ดีตามไปด้วย นอกจากนี้ยังช่วยให้คนได้พัฒนาความคิดของตนเอง และยังเป็นประโยชน์ในการดำเนินชีวิตทุกๆ ด้าน

จากรายงานผลการประเมินคุณภาพ การศึกษาระดับชาติ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (GAT) ระดับประเทศ รวมทุกสังกัด จำแนกตามเพศ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 10,767 โรงเรียน ปีการศึกษา 2545 มีรายละเอียด ดังนี้

ผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนเกี่ยวกับความรู้ ความสามารถด้านภาษาอังกฤษระดับประเทศ รวมทุกสังกัด ทุกเพศ จำนวน 703,625 คน พบว่าคะแนนเฉลี่ยวิชาภาษาอังกฤษเท่ากับ 18.126 คิดเป็นคะแนนร้อยละ เท่ากับ 45.314 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 8.046 คะแนน ความรู้ ความสามารถด้านภาษาอังกฤษระดับประเทศ มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับที่ต้องปรับปรุง เท่ากับ 35.087 เปอร์เซ็นต์ พอใช้ เท่ากับ 51.444 เปอร์เซ็นต์ และดี เท่ากับ 13.469 เปอร์เซ็นต์

ผลการประเมินคุณภาพการศึกษาระดับชาติ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (GAT) ระดับประเทศ รวมทุกสังกัด จำแนกตามเพศ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2545 มีรายละเอียด ดังนี้

ผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนเกี่ยวกับความรู้ ความสามารถด้านภาษาอังกฤษระดับประเทศ รวมทุกสังกัด ทุกเพศ จำนวน 3,090 โรงเรียน นักเรียนจำนวน 345,139 คน พบว่าคะแนนเฉลี่ยวิชาภาษาอังกฤษเท่ากับ 13.717 คิดเป็นคะแนนร้อยละ เท่ากับ 39.191 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.802

อีกประการหนึ่ง ในปัจจุบัน ปัญหาการเรียนการสอนและการบริหารด้านวิชาการในโรงเรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ยังพบปัญหาอยู่หลายอย่าง ดังที่ ฐริสา ปราบวิญญู. (2535 : 48) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับการบริหารงานในโรงเรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา พบว่า ปัญหาการ

บริหารงานวิชาการในโรงเรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา มีสาเหตุสำคัญเกิดจากเรื่องการเงิน และวัสดุอุปกรณ์ในการเรียนการสอน สาเหตุที่เกิดจากการเงิน คือ โรงเรียนได้รับงบประมาณน้อย เงินบำรุงการศึกษาไม่เพียงพอสำหรับใช้จ่าย และไม่มีเงินจัดอบรมครูเกี่ยวกับหลักสูตรการเรียนการสอน สาเหตุเกิดจากวัสดุ อุปกรณ์ในการเรียนการสอน คือ ขาดเครื่องมือเครื่องใช้ในการทดลอง สื่อการเรียนการสอนไม่เพียงพอ และผู้เรียนไม่มีเงินซื้อหนังสือ แบบเรียน และเครื่องใช้อุปกรณ์การเรียน

จากผลการศึกษาวิจัยนี้ แสดงให้เห็นว่า การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษนั้น ยังไม่สัมฤทธิ์ผลเท่าที่ควร เนื่องจากมีสาเหตุจากปัญหาต่างๆ หลายประการ ปัญหาที่สำคัญประการหนึ่งคือ นักเรียนขาดทักษะทางด้านการอ่าน จากการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียน และนักศึกษาในระดับต่างๆ พบว่า ความสามารถในการอ่านยังอยู่ในระดับต่ำ (อัฉร วรศิริโสธร. 2532 : 1) สอดคล้องกับคำกล่าวของ เอกรินทร์ สังข์ทอง (2544 : 55) ที่ว่า นักเรียนประสบปัญหาในการอ่านในแต่ละบทเป็นเวลานานและพบว่า หลังการสอนแล้วนักเรียนไม่ได้เข้าใจสิ่งที่ครูสอนจริงๆ นักเรียนไม่เข้าใจเนื้อหาในบทที่อ่าน โดยเฉพาะนักเรียนไม่สามารถเชื่อมโยงแนวคิดที่นักเรียนอ่านในบทเรียนได้ บางครั้งนักเรียนเข้าใจบทอ่านบ้างในระดับคำ หรือประโยค ซึ่งไม่สามารถใช้ได้อย่างถูกต้องในบริบทที่อ่าน และ (Bond and Tinker. 1967 : 4-8) เสนอแนวคิดว่าการอ่านมีบทบาทสำคัญต่อการดำเนินชีวิตของบุคคลในสถานการณ์ของสังคมทั้งทางด้านชีวิตประจำวัน เช่น การประกอบอาชีพ ด้านการศึกษา และยังมีบทบาทต่อความสนุกสนานเพลิดเพลิน การอ่านทำให้เกิดจินตนาการ มีอารมณ์แจ่มใส สามารถเข้าใจตนเองและผู้อื่น มีความรับผิดชอบและปรับตัวเข้ากับสังคมได้ เกี่ยวเนื่องกันกับคำกล่าวของ เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. (2531) ว่า การอ่านนั้นเป็นกระบวนการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้อ่าน และผู้เขียนในการใช้ความรู้ ความสามารถในการใช้ภาษา เพื่อสื่อความหมาย ดังนั้น ทักษะการอ่านเป็นทักษะที่สามารถเชื่อมโยงและบูรณาการกับทักษะอื่นๆ ได้ง่าย ทั้งการฟัง การพูด และการเขียน เพราะผู้อ่านย่อมจะดึงเอาข้อมูลของสิ่งที่อ่านเพื่อเป็นประโยชน์ในการสื่อสารกับผู้อื่นได้

ผลการศึกษาของผู้วิจัยต่างตรงกันว่า สาเหตุที่ทำให้เด็กอ่านไม่ดีหรืออ่านแล้วสื่อความหมายไม่เข้าใจ ผลมาจากปัจจัยหลายอย่างมากกว่าที่จะมาจากสาเหตุใดสาเหตุหนึ่งโดยเฉพาะ ปัจจัยนี้แบ่งออกเป็น 3 ประการ คือ ปัจจัยด้านร่างกาย เช่น สายตา การได้ยิน เป็นต้น ปัจจัยด้านจิตวิทยา เช่น ความสามารถทางสติปัญญา วุฒิภาวะทางอารมณ์ บุคลิกภาพ การสร้างมโนภาพ เป็นต้น และปัจจัยด้านสังคมและสิ่งแวดล้อม เช่น สภาพครอบครัว สิ่งแวดล้อมทางโรงเรียน ตลอดจนวิธีการและเทคนิคการสอนของครู (Carter. 1953 : 11-13) จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัย สามารถสรุปได้ว่า ปัญหาในการอ่านเกิดจากปัจจัยที่เกิดขึ้น 2 ลักษณะ คือ ปัจจัยภายในของผู้อ่าน ได้แก่ ระดับสติปัญญา ความสามารถทางโครงสร้างภาษา ประสบการณ์เดิมของผู้อ่าน ความเข้าใจความหมาย

ศัพท์ ความสามารถในการด้านการสร้างความคิดรวบยอด เจตคติและความสนใจที่มีต่อการอ่าน ความสามารถในการคิด ความสามารถทางด้านภาษา ความสามารถในการใช้เหตุผล ความรู้ในระบบ การเขียน ความสามารถในการควบคุมจิตใจและอารมณ์ ความเชื่อมั่นในตนเอง ความสามารถในการ ใช้วิธีควบคุมการเรียนรู้ ความบกพร่องทางร่างกาย เป็นต้น และปัจจัยภายนอกของผู้อ่าน ได้แก่ สภาพ สังคมและสิ่งแวดล้อมของนักเรียน เช่น การอบรมเลี้ยงดู ฐานะและอาชีพของบิดามารดา ทักษะของ บิดามารดาที่มีต่อการอ่าน ระดับการศึกษาของบิดามารดา ภูมิลำเนา วิธีการสอนและวัสดุอุปกรณ์ การสอน

ในเรื่องทักษะการอ่านของผู้เรียนนั้น ผู้สอนมีบทบาทที่สำคัญที่จะทำให้เด็กเรียนอ่านได้อย่างมีประสิทธิภาพเนื่องจากกระบวนการอ่าน ผู้อ่านต้องใช้ความสามารถในการที่จะทำความเข้าใจและ ตีความหมายจากสิ่งที่ผู้เขียนต้องการสื่อความหมายให้ได้ตรงตามจุดประสงค์ของผู้เขียนมากกว่าที่จะ อ่านเพียงตัวภาษานั้นๆ ผู้เรียนจะบรรลุจุดประสงค์การอ่านได้นั้น ผู้สอนต้องมีบทบาทมากกว่าการ บรรยาย การอ่านและการแปลให้นักเรียนฟังและตอบคำถามเท่านั้น แต่ผู้สอนต้องส่งเสริมและกระตุ้น ให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ไปด้วย โดยการให้มีส่วนร่วมในการอภิปราย แสดงความคิดเห็น ตั้ง คำถามและการตัดสินใจ บทบาทของผู้เรียนจะเป็นทั้งผู้ฟังผู้อ่าน และเขียนไปพร้อมๆ กัน จะทำให้เกิด การจำระยะยาว เพราะได้เรียนโดยการปฏิบัติ (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2536: 20)

จากปัญหาด้านคุณภาพการศึกษาดังกล่าว ผู้วิจัยจึงได้ศึกษาวิธีการสอนแบบโครงสร้างระดับ ยอดและกิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิมที่มีต่อความเข้าใจในการอ่าน ความสามารถในการเขียน ภาษาอังกฤษ นำมาใช้ในการทำวิจัยในครั้งนี้ เพื่อจัดการเรียนการสอน ทำให้ผู้เรียนรู้กลวิธีในการอ่าน และการจับใจความสำคัญของเรื่อง พร้อมทั้งยังสร้างประสบการณ์ให้ผู้เรียนรู้จักแนววิธีการเขียน รูปแบบต่างๆ การสอนแบบโครงสร้างระดับยอด (Top – Level Structure) ซึ่งเป็นวิธีการสอนที่ครู สามารถใช้ในการสร้างประสบการณ์ด้านการอ่านให้แก่ผู้เรียน เป็นการสอนที่ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ ลักษณะและรูปแบบของการเขียน ซึ่งจะช่วยพัฒนาการอ่านและการจับใจความได้ง่ายและรวดเร็วขึ้น การฝึกให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ และเข้าใจวิธีการและแผนการเขียนของผู้เขียนว่าผู้เขียนต้องการจะสื่อ ความหมายเรื่องอะไร มีวิธีการดำเนินเรื่องอย่างไร หากผู้เรียนสามารถเข้าใจการวางแผนการเขียน หรือ วิธีการเขียนของผู้เขียนในแต่ละเรื่องได้ จะทำให้ผู้เรียนมีแนวทางในการจับใจความสำคัญได้ หาราย ละเอียดของเรื่องที่อ่าน และมีประสิทธิภาพ นอกจากเรื่องความเข้าใจในการอ่าน และความสามารถใน การเขียนแล้ว ความสนใจในการเรียนก็นับว่าเป็นปัจจัย หรือคุณลักษณะพิเศษที่สำคัญอีกประการหนึ่ง ซึ่งผู้เรียนควรได้รับการปลูกฝัง ถ้าผู้เรียนมีความสนใจในการเรียน จะทำให้เกิดความตั้งใจเรียน มีสมาธิ ในการเรียน สามารถติดตามเนื้อหาที่เรียนได้ตลอด

และส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วย ดังที่ สุมิตรา อังวัฒนากุล (2537 : 15) กล่าวว่า การเรียนภาษาเป็นเรื่องของความถนัดไม่ใช่เรื่องของสติปัญญา การเรียนภาษาอังกฤษจึงควรเป็นไปตามความถนัด ความสนใจ แรงจูงใจ และการเห็นประโยชน์ในการเรียนของแต่ละบุคคล

ด้วยเหตุนี้ จึงทำให้ผู้ทำการศึกษามีความสนใจในการนำรูปแบบวิธีการสอนแบบโครงสร้างระดับยอด (Top – Level Structure) ซึ่งเป็นวิธีการสอนที่มีความเหมาะสมกับสมณะสาธิตและวุฒิภาวะของผู้เรียน ผู้เรียนมีประสบการณ์ในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษระดับพื้นฐานมาบ้างแล้ว โดยจะทำการเปรียบเทียบกับการสอนตามคู่มือครู ผลการทดลองจะนำมาใช้ในการพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษและจะได้เป็นแนวทางในการพัฒนาปรับปรุงการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในโรงเรียนพระปริยัติธรรมหรือสถาบันการศึกษาทั่วไปเพื่อจะได้มีแนวทางในการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนในโรงเรียนต่างๆ อีกทั้งจะเป็นจุดเริ่มต้นในการพัฒนารูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ แก่ครูผู้สอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนพระปริยัติธรรมแห่งอื่นๆ ได้ต่อไปอีกด้วย

ความมุ่งหมายในการวิจัย

ผู้วิจัยได้กำหนดความมุ่งหมายในการวิจัย ไว้ดังนี้

1. เปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียน พระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนอ่านโดยใช้โครงสร้างระดับยอดประกอบกับกิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิมกับสามเณร ที่ได้รับการสอนอ่านตามคู่มือครู
2. เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียน พระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนโดยใช้ โครงสร้างระดับยอดประกอบกับกิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิมกับสามเณรที่ได้รับการสอนอ่านตามคู่มือครู
3. เปรียบเทียบความสนใจในการอ่านวิชาภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียน พระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนโดยใช้ โครงสร้างระดับยอดประกอบกับกิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิมกับสามเณรที่ได้รับการสอนอ่านตามคู่มือครู
4. เปรียบเทียบความสนใจในการเขียนวิชาภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียน พระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนโดยใช้ โครงสร้างระดับยอดประกอบกับกิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิม กับสามเณรที่ได้รับการสอนอ่านตามคู่มือครู
5. เปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียน พระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนอ่านโดยใช้โครงสร้างระดับยอดประกอบกับกิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิม ก่อนและหลังการทดลอง

6. เปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียน พระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูก่อนและหลังการทดลอง

7. เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียน พระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนอ่านโดยใช้โครงสร้างระดับยอดประกอบกับกิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิม ก่อนและหลังการทดลอง

8. เปรียบเทียบความสามารถใจในการเขียนภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียน พระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู ก่อนและหลังการทดลอง

9. เปรียบเทียบความสนใจในการอ่านภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียน พระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนอ่านโดยใช้โครงสร้างระดับยอดประกอบกับกิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิม ก่อนและหลังการทดลอง

10. เปรียบเทียบความสนใจในการอ่านภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียน พระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู ก่อนและหลังการทดลอง

11. เปรียบเทียบความสนใจในการเขียนภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียน พระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนโดยใช้โครงสร้างระดับยอดประกอบกับกิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิม ก่อนและหลังการทดลอง

12. เปรียบเทียบความสนใจในการเขียนภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียน พระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู ก่อนและหลังการทดลอง

ความสำคัญของการวิจัย

ผลของการวิจัยครั้งนี้ จะช่วยให้ครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษและผู้ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ในโรงเรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาปรับปรุงการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ รู้วิธีการสอนการอ่านและผลการสอนการอ่านภาษาอังกฤษ ด้วยการสอนโดยใช้โครงสร้างระดับยอด ประกอบกับกิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิม เพื่อเป็นแนวทางที่จะช่วยให้ผู้เรียนสื่อความหมายได้เป็นที่เข้าใจ เกิดเจตคติในทางบวกเพื่อสนองต่อความแตกต่าง ในเรื่องความสามารถและความสนใจของสามเณรและผู้สนใจให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น ตลอดจนเป็นแนวทางในการทำวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาความสามารถในการเรียน วิชาภาษาอังกฤษในสถาบันการศึกษาต่างๆ ได้อีกด้วย

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนพระปริยัติธรรมหาวิทยาลัยราชภัฏวชิราวุธวิทยาลัย อำเภอวังน้อย จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษหลัก ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2548 ซึ่งมีจำนวน 4 ห้องเรียน ห้องเรียนละ 35 รูป รวมทั้งสิ้น 140 รูป

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนพระปริยัติธรรมมหาวิทยาลัยราชภัฏวชิราวุธวิทยาลัย อำเภอวังน้อย จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษหลัก (อ 103) ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2547 ซึ่งมีจำนวน 4 ห้องเรียน ๆ ละ 35 รูป รวมทั้งสิ้น 140 รูป ซึ่งเลือกหมดทั้ง 4 ห้องเรียน แล้วนำมาสุ่มแบบจัดกลุ่ม (Cluster Random Sampling) โดยใช้ห้องเรียนทั้ง 2 เป็นหน่วยในการสุ่มจากประชากรดังกล่าวข้างต้น เพื่อให้ได้กลุ่มตัวอย่างน้อย 2 ห้องเรียน โดยจับสลากให้ห้องหนึ่งเป็นกลุ่มทดลอง และอีกกลุ่มหนึ่งเป็นกลุ่มควบคุม เพื่อให้ได้การสอนด้วยวิธีการสอนที่แตกต่างกัน

กลุ่มทดลอง การสอนโดยใช้โครงสร้างระดับยอด ประกอบกับกิจกรรม

ส่งเสริมประสบการณ์เดิม

กลุ่มควบคุม การสอนด้วยวิธีการสอนตามคู่มือครู

ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง

ระยะเวลาที่ใช้ในการศึกษาทดลองครั้งนี้ เป็นเวลา 5 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 คาบ รวมทั้งสิ้น 20 คาบ ๆ ละ 50 นาที ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2548 ไม่นับรวมกับคาบเรียนที่ทำการทดสอบก่อนและหลังการทดลอง

เนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง

เนื้อหาที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้ ผู้วิจัยเลือกเนื้อเรื่องที่มีเนื้อหาตามรูปแบบโครงสร้างระดับยอดทั้ง 4 ชนิด คือ 1. การบรรยายละเอียดหรือรายการ (Descriptive or Listing), 2. ปัญหาและการแก้ไข (Problem – Solution), 3. เหตุและผล (Cause and Effect), 4. การเปรียบเทียบ (Comparison – Contrast) โดยที่เนื้อหาที่นำมาทำการวิจัยนั้น เป็นเรื่องที่มีความง่ายอยู่ในระดับเดียวกันกับหนังสือเรียนภาษาอังกฤษ ในรายวิชาภาษาอังกฤษหลัก (อ 103) ตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น ซึ่งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมได้รับการทดลองด้วยเนื้อหาเดียวกัน

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ แบ่งเป็น 2 ตัวแปร ดังนี้
 - 1.1 วิธีการสอนที่ผู้วิจัยใช้ในการทดลองแบ่งเป็น 2 วิธี คือ
 - 1.1.1 การสอนโดยการใช้โครงสร้างระดับยอด ประกอบกับกิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิม
 - 1.1.2 การสอนด้วยวิธีการสอนตามคู่มือครู
2. ตัวแปรตาม ได้แก่
 - 2.1 ความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ
 - 2.2 ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ
 - 2.3 ความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. **โครงสร้างระดับยอด (Top-Level Structure)** หมายถึง แผนการเขียนหรือโครงการเขียน (Writer's Writing Plan or Top level Organization) ของผู้เขียนหรือของข้อความซึ่งเป็นระดับของข้อความต่อเนื่อง (Discourse) ที่สำคัญที่สุดของข้อความที่ผู้เขียนเรียบเรียงเพื่อการสื่อความหมายของเรื่องที่เขียนให้ผู้อ่านเข้าใจเรื่องได้ง่ายขึ้น ผู้อ่านจะอ่านเนื้อเรื่องได้เข้าใจดียิ่งขึ้น ถ้าสามารถเข้าใจแผนการเขียนของผู้เขียนแต่ละเรื่อง เพราะจะทำให้การอ่านมีจุดมุ่งหมายที่แน่นอนว่า ผู้เขียนกำลังบอกอะไรกับผู้อ่าน และใจความสำคัญคืออะไร ผู้อ่านย่อมอ่านได้ดีขึ้น ทั้งการจับใจความสำคัญและการหารายละเอียดของเรื่อง โดยที่ผู้อ่านจะสามารถใช้ความรู้หรือประสบการณ์เดิม (Schema) เข้าช่วย นอกจากนี้ ยังสามารถทำให้จำเรื่องที่อ่านได้ดี สามารถวิเคราะห์ วิวิจารณ์ สรุปเรื่องที่อ่านได้เร็ว และทำให้การเขียนเรื่องดีขึ้นด้วย โครงสร้างระดับยอดที่นิยมใช้กันโดยทั่วไปมี 4 ชนิด ดังนี้

1. การบอกรายละเอียดหรือรายการ (Descriptive or Listing)
2. ปัญหาและการแก้ไข (Problem – Solution)
3. เหตุและผล (Cause and Effect)
4. การเปรียบเทียบ (Comparison – Contrast)

(เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2534 : 32-33 ; อ้างอิงจาก Bartlett. 1978, 1985, 1986)

2. **กิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิม (Schema Enhancing Activities)** หมายถึง กิจกรรมที่ช่วยในการใช้ความรู้เดิมเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ ที่เคยพบ เคยได้ยิน ได้ฟัง และได้เรียนรู้มาก่อน มาใช้ในการอ่านและการเขียนโดยการระลึกถึงเรื่องนั้น และโยงความเพื่อทำความเข้าใจเรื่องที่อ่านและ

เกิดความคิดในการเขียน ทำให้การเดาความแวล้อมในการอ่าน และสร้างจินตนาการในการเขียนให้ดียิ่งขึ้นได้ มีแนวทางในการจัดการเรียนการสอนเพื่อฝึกความรู้เดิม

1. รวบรวมความคิด (Identify the concepts) ในขั้นตอนนี้จะกระตุ้นให้ผู้เรียนระลึกถึงสิ่งที่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่กำลังจะเรียนในด้านต่างๆ เช่น เรื่องราวที่ผู้เรียนพบในชีวิตประจำวัน เพื่อให้ผู้เรียนใช้ความคิดวิเคราะห์สิ่งสำคัญและเป็นประโยชน์แก่ตนเองจากเรื่องที่ได้โดยผู้สอนเน้นการทำกิจกรรมต่างๆ เช่น

ขั้นที่ 1 ผู้สอนให้ผู้เรียนทำกิจกรรมกลุ่ม แบ่งผู้เรียนออกเป็นกลุ่มละ 4 – 6 คน นักเรียนช่วยกันอ่านบทความ หรือรูปภาพที่ผู้เรียนพบในชีวิตประจำวัน เช่น เรื่องรถ การจ่ายตลาด สุขภาพ อวัยวะในร่างกาย เป็นต้น ผู้เรียนช่วยกันอ่าน ค้นหาใจความสำคัญ ค้นหาคำศัพท์เกี่ยวกับเรื่องที่กำลังอ่านอยู่นั้น

ขั้นที่ 2 ผู้เรียนแต่ละกลุ่มช่วยกันออกความเห็นและช่วยกันค้นหาสิ่งต่างๆ ที่เป็นองค์ประกอบของสิ่งนั้นๆ ก่อน แล้วช่วยกันค้นหาคำศัพท์ ผู้สอนต้องกระตุ้นให้ผู้เรียนคิดหาเหตุผลจากการอ่านและสรุปความคิดร่วมกันใช้สื่อวัสดุต่างๆ ที่น่าสนใจ ได้แก่ บัตรคำ รูปภาพ เอกสารต่างๆ รวมถึงบทอ่านที่น่าสนใจ

ขั้นที่ 3 ผู้สอนจะเตรียมทำเป็นบัตรคำภาษาอังกฤษ 4 - 5 บัตร เพื่อเป็นแนวทางในการเรียน เช่น การบอกใบ้ โดยมีเกม เดาคำศัพท์ เติมคำศัพท์ แต่งประโยคภาษาอังกฤษ โดยให้ผู้เรียนทำกิจกรรมกลุ่มหรือทำกิจกรรมคู่ เช่น ช่วยกันอธิบายรูปภาพและเขียนเป็นประโยคภาษาอังกฤษ การเติมคำศัพท์ การทายคำศัพท์ เพื่อช่วยให้ผู้เรียนได้มีโอกาสดึงประสบการณ์เดิมของตัวเองออกมาใช้

ขั้นที่ 4 ผู้สอนพิจารณาความสามารถของผู้เรียนแต่ละกลุ่ม ว่าผู้เรียนรู้จักการทำงานร่วมกันให้ประสบความสำเร็จหรือไม่ และผู้สอนใช้คำถามนำผู้เรียน ในบทเรียนหรือบทความ รูปภาพ เพื่อช่วยในการเสริมสร้างประสบการณ์เดิมของผู้เรียน

ขั้นที่ 5 ผู้สอนให้ผู้เรียนแต่ละกลุ่มแข่งขันการทำไดอะแกรมจากเรื่องที่คุณสอนจัดเตรียมให้ (ในกิจกรรมข้อที่ 1) โดยให้ผู้เรียนเรียงให้ถูกต้องตามโครงสร้างที่กำหนดในเนื้อความนั้นๆ ว่าเป็นโครงสร้างระดับยอดชนิดไหน ควรใช้อย่างไรจึงจะถูกต้อง และผู้เรียนกลุ่มใดทำเสร็จก่อนเป็นผู้ชนะ

2. จัดเรียงเรียงความหมาย (Organize the concepts) เป็นขั้นตอนเพื่อฝึกให้ผู้เรียน ได้รู้จักรวบรวมและเรียงเรียงความคิดตามความสำคัญ รู้จักข้อมูลที่มีอยู่มาเชื่อมโยงให้เข้ากัน ผู้สอนจัดเตรียมบทความหรือรูปภาพที่น่าสนใจ เช่น บทความเรื่องกีฬา เรื่องอาหาร เรื่องการทำสมาธิ รูปสัตว์ต่างๆ รูปบ้าน เป็นต้น โดยที่ผู้สอนจัดกิจกรรมทางภาษาอังกฤษ เช่น

ขั้นที่ 1 ให้ผู้เรียนแข่งขันกันเขียนเรื่องจากบทความและรูปภาพร่วมกันในกลุ่ม หรือตามลำพังภายในเวลาที่กำหนดให้ โดยใช้โครงสร้างระดับยอดที่ผู้เรียนเคยทำร่วมกันแล้ว

ขั้นที่ 2 ให้ผู้เรียนจับคู่หรือผลัดกันออกมารายงานเรื่องเป็นกลุ่ม ช่วยกันทำแผนวิเคราะห์โครงสร้างระดับยอดของบทความเป็นตอนๆ ว่าแต่ละตอนนั้นควรดำเนินเรื่องอย่างไร พร้อมทั้งแก้คำไขหรือประโยคที่ผิดให้ถูกต้อง

ขั้นที่ 3 ให้ผู้เรียนแข่งขันกันเล่นเกมล่าคำผิดของเรื่องที่เขียนมานั้น โดยมีผู้สอนหรือผู้เรียนออกมาเป็นผู้ดำเนินรายการ กลุ่มใดหาคำผิดและและแก้ไขได้มากที่สุด ถูกต้องมากที่สุดเป็นผู้ชนะ

ขั้นที่ 4 ให้ผู้เรียนไปค้นคว้าบทความหรือรูปภาพใหม่ๆ และเขียนเรื่องจากบทความหรือรูปภาพที่มีความแตกต่างกัน โดยแข่งขันการเขียนระหว่างกลุ่มหรือระหว่างคู่ก็ได้ มีการแข่งขันเติมคำเดาคำศัพท์ การต่อประโยค หรือหาคำที่เป็นคำตรงกันข้าม หรือคำที่มีความหมายเหมือนกัน หรือคำและประโยคในประเภทเดียวกัน

3. การกลั่นกรองและการเสริมกิจกรรมเพิ่มเติม (Refinement and elaboration) ขั้นนี้เป็นการขยายและเพิ่มเติมรายละเอียดจากความรู้ของผู้เรียนให้มากขึ้น เพื่อเป็นการเตรียมความพร้อมแก่ผู้เรียนในการนำไปใช้ต่อไป ซึ่งผู้สอนจะใช้กิจกรรมนำมาแทนบทเรียนก็ได้ เช่น

ขั้นที่ 1 ตรวจสอบพื้นฐานความรู้เดิมของนักเรียน เป็นการตรวจสอบให้รู้ว่าผู้เรียนมีพื้นฐานความรู้บ้างหรือไม่ มากน้อยเพียงใด อาจทำได้ไม่ยากนักสำหรับผู้เรียนกลุ่มเล็ก แต่สำหรับผู้เรียนกลุ่มใหญ่ ผู้สอนควรเลือกกิจกรรมประเภทที่สามารถตรวจสอบพื้นฐานความรู้ได้อย่างสะดวกและรวดเร็วผู้สอนอธิบายกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้โครงสร้างระดับยอดด้วยการนำสื่อ วัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ทำกิจกรรมและสาธิตการทำกิจกรรมต่างๆ ในขณะที่ทำการเรียนการสอน

ขั้นที่ 2 ผู้สอนกระตุ้นให้ผู้เรียนตระหนักถึงพื้นฐานความรู้ที่มีอยู่ โดยมีจุดประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนดึงเอาความรู้ออกมาใช้ ช่วยทำความเข้าใจในการอ่าน โดยเชื่อมโยงพื้นฐานความรู้เดิมเข้ากับข้อมูลใหม่ในบทเรียน

ขั้นที่ 3 ผู้สอนให้รายละเอียดเพิ่มเติม และทบทวนการเรียนการสอน ลำดับวิธีการทำกิจกรรมและการลงมือปฏิบัติ เช่น การเขียนเรื่องใหม่ร่วมกัน ร่วมกันอภิปรายเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านและเขียนร่วมกัน กิจกรรมทางภาษาในขั้นนี้ ครูผู้สอนควรให้มีเนื้อหาที่ต่อเนื่องกันกับขั้นตอนอื่นที่ผ่านมาเพื่อการทบทวนและเพื่อฝึกย้ำความแม่นยำในการอ่านและการเขียน ด้วยการใช้เล่นเกม โดยการวางเงื่อนไขให้มีการแข่งขันกันระหว่างผู้เรียน ผู้สอนจะมีหน้าที่คอยช่วยเหลือแนะนำและแก้ไขการใช้ภาษาที่ถูกต้องแก่ผู้เรียน กิจกรรมดังกล่าว ได้แก่ การทำงานกลุ่มย่อยเพื่อการอ่านร่วมกัน การเขียนเรื่องร่วมกัน การโต้ตอบในการฟัง พูดร่วมกัน การแสดงความคิดเห็นร่วมกันในเรื่องที่อ่าน จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดความสนุกสนานในการเรียนและการทำงานได้มากขึ้นและมีชีวิตชีวาขึ้นด้วย

3. วิธีการสอนโดยใช้โครงสร้างระดับยอด ประกอบกับกิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิม หมายถึง การสอนโดยให้นักเรียนสามารถวิเคราะห์แผนการเขียนหรือโครงการเขียนของผู้เรียนหรือของข้อความซึ่งเป็นระดับข้อความต่อเนื่อง (Discourse) ที่สำคัญที่สุดของข้อความที่ผู้เขียนเรียบเรียงขึ้น เพื่อสื่อความหมายเรื่องของตนให้ผู้อ่านเข้าใจเรื่องได้ง่ายขึ้น และเพื่อการใช้ความรู้เดิมเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ ที่เคยพบ เคยได้ยิน ได้ฟัง และได้เรียนรู้มาก่อน มาใช้ในการอ่านและเขียนโดยการระลึกเรื่องนั้น และโยงความเพื่อทำความเข้าใจเรื่องที่อ่านและเกิดความคิดในการเขียน ทำให้การเดาความแวดล้อมในการอ่าน และสร้างจินตนาการในการเขียนให้ดียิ่งขึ้น เพื่อประโยชน์ในการจับใจความสำคัญและการหารายละเอียดของเรื่องโดยมีขั้นตอนการสอนดังนี้ (Rattanaovich. 1988 : 89 – 91)

ขั้นที่ 1. ผู้สอนอธิบายชนิดของโครงสร้างระดับยอดทั้ง 4 ชนิด ผู้สอนเตรียมข้อความในการอ่านแก่ผู้เรียนและให้นักเรียนสามารถจับใจความสำคัญของเรื่อง และบอกรายละเอียดของเรื่องได้ ผู้สอนต้องสอนการอ่านจับใจความสำคัญของเรื่องโดยใช้โดอะแกม (Mapping) เพื่อช่วยในการดึงใจความของเรื่อง เช่น การลำดับเรื่อง การโยงความสำคัญของเรื่องที่มีความสัมพันธ์กัน เช่น เป็นเหตุเป็นผลกัน เป็นปัญหาและการแก้ปัญหา การเปรียบเทียบคล้ายคลึงกันและความแตกต่างของเรื่อง พร้อมทั้งยกตัวอย่างประกอบ โดยใช้สื่อการสอน เช่น สไลด์ เทป หรือแผ่นใส

ขั้นที่ 2 ผู้สอนยกตัวอย่างคำหรือสำนวนที่เป็นกุญแจสำคัญ สำหรับชนิดของโครงสร้างระดับยอดให้ผู้เรียนฝึกใช้คำเหล่านี้ เพื่อหาชนิดของโครงสร้างระดับยอดจากข้อความต่างๆ คำที่เป็นกุญแจสำคัญเหล่านั้น ได้แก่

2.1 คำที่แสดงโครงสร้างระดับยอดชนิดการบอกรายละเอียดหรือรายการ ได้แก่
Such as, these, those, as following, many, all, several, indication of, specific number, sequence.

2.2 คำที่แสดงโครงสร้างระดับยอดชนิดปัญหาและข้อแก้ไข ได้แก่ problem, question.....solution, this had to be done....this is how we did it, etc.

2.3 คำที่แสดงโครงสร้างระดับยอด ชนิดเหตุและผล ได้แก่ before...., as a result, then, if, although, etc.

2.4 คำที่แสดงโครงสร้างระดับยอดชนิดการเปรียบเทียบ ได้แก่ contrast, different, same, on the other hand, just as...so, whereas, two, in spite of, etc.

ขั้นที่ 3 ให้ผู้เรียนฝึกทำโดอะแกม หาชนิดของโครงสร้างระดับยอดจากข้อความต่างๆ แต่ละชนิด ผู้สอนต้องเตรียมหาข้อความที่มีโครงสร้างระดับยอดแตกต่างกันในแต่ละชนิด ข้อความที่ใช้ไม่

ต้องมีความยาวมากนัก เพื่อการฝึกหาคโครงสร้างระดับยอของผู้เรียนขั้นต้นได้อย่างง่าย ก่อนจะทำในระดับที่ยากขึ้นต่อไป ผู้สอนจะกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนใจในสิ่งที่เรียน ใช้สื่อวัสดุต่างๆ ที่น่าสนใจ ได้แก่ บัตรคำ รูปภาพ เอกสารต่างๆ รวมถึงบทอ่านที่น่าสนใจ ผู้สอนจะเตรียมทำเป็นบัตรคำ 4 - 5 บัตร เพื่อเป็นแนวทางในการเรียน เช่น การบอกใบ้ โดยมีเกม เดาคำศัพท์ เติมคำศัพท์ แต่งประโยค ภาษาอังกฤษ โดยให้ผู้เรียนทำกิจกรรมกลุ่มหรือทำกิจกรรมคู่ เช่น ช่วยกันอธิบายรูปภาพและเขียนเป็นประโยคภาษาอังกฤษ การเติมคำศัพท์ การทายคำศัพท์ เพื่อให้ผู้เรียนได้มีโอกาสตั้งประสบการณ์เดิมของตัวเองออกมาใช้ โดยให้นักเรียนแต่ละกลุ่มแข่งขันการทำไดอะแกรมจากเรื่องที่ผู้สอนจัดเตรียมให้ตามโครงสร้างที่กำหนดในเนื้อความนั้นๆ กลุ่มใดทำเสร็จก่อนเป็นผู้ชนะ

ขั้นที่ 4 ให้ผู้เรียนฝึกหาคโครงสร้างระดับยอ และอภิปรายร่วมกันโดยแบ่งกลุ่มผู้เรียนออกเป็นกลุ่มๆ ละ 5 - 6 คน ผู้สอนจะให้ข้อความ ซึ่งคัดเลือกเนื้อหาต่างๆ ในบทเรียน หนังสือพิมพ์ โฆษณา และสิ่งตีพิมพ์ต่างๆ เพื่อให้ผู้เรียนมีประสบการณ์การอ่านในชีวิตประจำวัน ข้อความหลายข้อความอาจจะมีโครงสร้างระดับยออยู่หลายชนิด ให้ผู้เรียนทำกิจกรรมหรือกิจกรรมคู่ เล่นเกมต่อคำ เกมเติมคำ หาคำที่มีความหมายเหมือนกัน หรือตรงกันข้าม เขียนตามที่คุณสอนบอกใบ้ หรือเติมข้อความที่ขาดหายไป ผู้เรียนมีโอกาสอภิปรายพร้อมทั้งเขียนไดอะแกรม อย่างที่เคยทำในขั้นตอนที่ 3

ขั้นที่ 5 ผู้สอนเตรียมเนื้อหาที่มีข้อความที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน เช่น การรักษา สุขภาพ กีฬา อุบัติเหตุ เครื่องใช้ส่วนตัว ให้ผู้เรียนแต่ละกลุ่มแข่งขันกันเขียนย่อความสั้นๆ เรียงประโยคของข้อความเกี่ยวกับใจความสำคัญ และรายละเอียดของเรื่องเป็นภาษาอังกฤษภายในเวลาที่กำหนด เพื่อเตรียมรายงานหน้าชั้นเรียน

ขั้นที่ 6 ให้ผู้เรียนฝึกวิเคราะห์ข้อความต่างๆ ที่น่าสนใจด้วยการหาโครงสร้างระดับยอ เพื่อบอกใจความสำคัญ และรายละเอียดของเรื่อง โดยจัดกิจกรรมให้แต่ละกลุ่มทำไดอะแกรมแสดงความสัมพันธ์ของเรื่อง โดยใช้ปากกาเขียนไวท์บอร์ด หรือ สีเมจิก สรุปลงและโยงแผนภูมิให้เข้าใจง่ายๆ เช่น ตัวละครอะไรบ้าง เขาไปไหน เขาทำอะไร เพราะอะไร เป็นต้น และให้ผู้เรียนเขียนรายงานเป็นภาษาอังกฤษส่งผู้สอนและให้ผู้เรียนอ่านเพื่อให้เพื่อนฟัง ช่วยแก้ไขการเขียนประโยค และนำผลงานแสดงไว้ในชั้นเรียนหรือบนบอร์ดแสดงผลงาน เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความภูมิใจในผลงานของตน

ขั้นที่ 7 ให้ผู้เรียนทำกิจกรรมเสริมทักษะทางภาษาต่าง ๆ เช่น การให้นักเรียนฝึกการใช้ภาษาด้วยกิจกรรมต่างๆ ที่สอดคล้องกับเรื่องที่อ่าน การพูดโดยการอภิปรายเป็นภาษาอังกฤษเกี่ยวกับข้อความหรือบทความบางเรื่องที่ผู้สอนจัดหามาให้ร่วมกัน โดยให้เวลาผู้เรียนอ่านจับใจความสำคัญหา รายละเอียดของเรื่องพร้อมทั้งนำมาวิเคราะห์บทความนั้นๆ ในด้านความคิดเห็นส่วนตัวแล้วให้นักเรียนผลัดกันอ่านเรื่องและสรุปความที่ได้ยินจากการอ่านของเพื่อน เช่น เห็นด้วย ไม่เห็นด้วย กับผู้เขียนหรือ ประโยชน์ที่ได้จากบทความนั้น ทั้งนี้เพื่อการทบทวนและเพื่อฝึกย้ำความแม่นยำในการอ่านและการ

เขียน ด้วยการใช้เกมโดยการวางเงื่อนไขให้มีการแข่งขันเป็นกลุ่มหรือเป็นคู่ระหว่างผู้เรียน เขียนเรื่องจากรูปภาพ โดยใช้โครงสร้างระดับยอด เพื่อเปรียบเทียบแตกต่างและคล้ายคลึงของระบบตัวสะกดของคำ และประโยคต่างๆ ได้ จัดกลุ่มและประเภทของคำต่างๆ ที่พบในประโยคได้ เพื่อให้เกิดความสนุกสนานในการทำกิจกรรมร่วมกัน และทำให้การเรียนรู้การสอนประสบความสำเร็จได้ดียิ่งขึ้น

4. การสอนตามคู่มือครู หมายถึง การสอนตามแผนการสอนที่สร้างขึ้นตามจุดประสงค์การเรียนรู้รายวิชาภาษาอังกฤษหลัก โดยดำเนินการสอนตามรูปแบบการสอนของหน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา ซึ่งมีลำดับขั้นตอนการสอนดังนี้

ขั้นที่ 1 สร้างความสนใจ ให้ผู้เรียนเกิดความตั้งใจและจดจ่อในบทเรียน เป็นการสร้างแรงจูงใจให้เกิดขึ้นกับผู้เรียน โดยที่ผู้สอนอาจพูดเร้าใจ สนทนา ชักถาม ทายปัญหา หรือใช้วัสดุอุปกรณ์ต่างๆ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ

ขั้นที่ 2 แจ้งจุดประสงค์ให้ผู้เรียนทราบถึงผลการเรียนของบทเรียนนั้นโดยเฉพาะเจาะจงลงไป เพื่อให้ผู้เรียนมองเห็นประโยชน์ของบทเรียน และทราบจุดมุ่งหมายปลายทางของการสอน

ขั้นที่ 3 กระตุ้นให้ผู้เรียนระลึกถึงการเรียนรู้พื้นฐาน จำเป็นต้องนำมาใช้โดยกระตุ้นให้ผู้เรียนแสดงความสามารถหรือประสบการณ์พื้นฐานของผู้เรียน ที่จะนำไปสู่จุดประสงค์การเรียนรู้นั้น เพื่อพิจารณาว่า ผู้เรียนมีความพร้อมมากน้อยเพียงใด ซึ่งครูอาจใช้วิธีการซักถาม สนทนาหรือให้ผู้เรียนปฏิบัติ

ขั้นที่ 4 เสนอบทเรียนใหม่ โดยใช้สื่อกระตุ้น เป็นการเริ่มกิจกรรมในบทเรียนใหม่ โดยใช้สื่อต่างๆ ประกอบการสอน

ขั้นที่ 5 ให้แนวการเรียนรู้ โดยผู้สอนบอกแนวทางให้ผู้เรียนสามารถทำกิจกรรมด้วยตัวของผู้เรียนเอง ผู้สอนอาจแนะวิธีทำกิจกรรมหรือให้คำถามเป็นการนำทางหรือให้แนวทางไปคิดเอง

ขั้นที่ 6 ขั้นปฏิบัติ ให้ผู้เรียนทำกิจกรรมตามวัตถุประสงค์ด้วยตนเองหรือพร้อมกันทั้งชั้น

ขั้นที่ 7 ให้ข้อมูลย้อนกลับ โดยที่แสดงให้เห็นว่า ผลการปฏิบัติหรือกิจกรรมที่ผู้เรียนแสดงออกนั้นมีปัญหาหรือไม่ อย่างไร โดยการให้คำชม คำแนะนำ รวมทั้งแสดงความชื่นชม ในผลงานของผู้เรียน

ขั้นที่ 8 ประเมินผลการปฏิบัติเป็นการวัดหรือประเมินว่าพฤติกรรม หรือผลงานที่ผู้เรียนทำนั้น ได้ทำตามจุดประสงค์ของบทเรียนเพียงใด เพื่อเป็นแนวทาง ในการปรับปรุงการเรียนการสอนในบทเรียนต่อไป

ขั้นที่ 9 ส่งเสริมความแม่นยำและการถ่ายโอนการเรียนรู้โดยการทบทวนการเรียนรู้ที่ผ่านมา เพื่อให้ผู้เรียนมีพฤติกรรมหรือการเรียนรู้ที่แม่นยำขึ้น เช่น ให้ผู้เรียนทำแบบฝึกหัดที่ผู้สอนกำหนด

5. ความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ หมายถึง การเข้าใจความหมายของคำ วลี ประโยค ความสามารถในการจับใจความสำคัญ สามารถบอกรายละเอียดของเรื่องได้ เรียงลำดับเหตุการณ์ในเรื่องได้ คาดการณ์เหตุการณ์ที่ไม่ได้บ่งบอกอย่างชัดเจนในเรื่องได้ สามารถตีความและสรุปความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านได้ ซึ่งวัดได้จากคะแนนที่นักเรียนในกลุ่มตัวอย่างที่ทำแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาอังกฤษ แบบทดสอบดังกล่าวเป็นแบบทดสอบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยได้ทดลองหาคุณภาพแล้ว

6. ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถนำคำ วลี มาเรียงเป็นประโยค และลำดับประโยคให้มีความหมายเป็นที่เข้าใจลักษณะโครงสร้างของภาษาอังกฤษที่ใช้ในแต่ละสถานการณ์อย่างถูกต้องเหมาะสม ซึ่งวัดได้จากแบบทดสอบวัดความสามารถเขียนเรียงความโดยมีรูปภาพประกอบ 1 เรื่องที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยได้ทดลองหาคุณภาพแล้ว

7. ความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ หมายถึง การแสดงออกถึงความรู้สึกชอบหรือพอใจ ความสนุก เพลิดเพลิน ความเอาใจใส่ ความมานะพยายามในการเรียน มีความกระตือรือร้นในการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ตลอดจนการให้ความสำคัญและการมองเห็นคุณประโยชน์ของการเรียนวิชาภาษาอังกฤษซึ่งวัดได้จากคะแนนที่ผู้เรียนทำแบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยลักษณะแบบสอบถาม เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ของลิเคิร์ต (Likert) ซึ่งมีตัวเลือก 4 ระดับ แสดงความรู้สึกหรือปฏิบัติในทางบวกและทางลบ ได้แก่ มากที่สุด มาก น้อย และน้อยที่สุด ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและหาคุณภาพแล้ว

สมมติฐานในการวิจัย

การทำวิจัยในครั้งนี้ ได้กำหนดสมมติฐานการวิจัยไว้ดังนี้

1. เปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียน พระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนอ่านโดยใช้โครงสร้างระดับยอดประกอบกับกิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิม กับสามเณรที่ได้รับการสอนอ่านตามคู่มือครู แตกต่างกัน
2. เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียน พระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนโดยใช้ โครงสร้างระดับยอดประกอบกับกิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิมกับสามเณรที่ได้รับการสอนอ่านตามคู่มือครู แตกต่างกัน
3. เปรียบเทียบความสนใจในการอ่านวิชาภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียน พระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนโดยใช้ โครงสร้างระดับยอดประกอบกับกิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิมกับสามเณรที่ได้รับการสอนอ่านตามคู่มือครู แตกต่างกัน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องตามหัวข้อ และได้นำเสนอตามหัวข้อต่อไปนี้

1. เอกสารเกี่ยวกับหลักสูตรพระปริยัติธรรม
 - 1.1 หลักสูตรและโครงสร้างหลักสูตรของโรงเรียนพระปริยัติธรรม
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน
 - 2.1 ความหมายของการอ่าน
 - 2.2 ความเข้าใจในการอ่าน
 - 2.3 องค์ประกอบของการอ่าน
 - 2.4 ความสามารถในการอ่าน
 - 2.5 จิตวิทยาการอ่าน
 - 2.6 แนวทฤษฎีการสอนอ่าน
 - 2.7 องค์ประกอบที่ควรคำนึงในการสอนอ่าน
 - 2.8 กระบวนการในการอ่าน
 - 2.9 เกณฑ์การประเมินการอ่าน
3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียน
 - 3.1 ความหมายของการเขียน
 - 3.2 ความสามารถในการเขียน
 - 3.3 องค์ประกอบสำคัญของการเขียน
 - 3.4 ขั้นตอนในการฝึกและการจัดกิจกรรมในการฝึกเขียนภาษาอังกฤษ
 - 3.5 เกณฑ์การประเมินการเขียน
 - 3.6 เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียน
 - 3.7 เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างการอ่านและการเขียน
4. เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวข้องกับโครงสร้างระดับยอด
 - 4.1 ความหมายของโครงสร้างระดับยอด
 - 4.2 โครงสร้างระดับยอดของงานเขียนทั่วไป
 - 4.3 วิธีการสอนอ่านโดยใช้โครงสร้างระดับยอด
5. เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวข้องกับประสบการณ์เดิม (Schema)

- 5.1 ทฤษฎีโครงสร้างประสบการณ์เดิม
- 5.2 ความสำคัญของความรู้เดิมต่อการเรียน
- 5.3 การใช้ความรู้เดิมทำความเข้าใจในการอ่าน
- 5.4 กิจกรรมเพื่อเพิ่มเติมความรู้เดิม
- 5.5 ทฤษฎีโครงสร้างประสบการณ์เดิมและการใช้ไดอะแกรม
- 5.6 เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับการอ่านโดยใช้การสร้างไดอะแกรม
6. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนตามคู่มือครู ของหน่วยศึกษานิเทศก์
 - 6.1 การเรียนตามแนวของกาเย่
 - 6.2 การจัดรูปแบบการเรียนการสอนของกาเย่
 - 6.3 หลักการและเหตุผลในการจัดรูปแบบการเรียนการสอน
 - 6.4 การจัดเหตุการณ์เพื่อพัฒนาสมรรถภาพของมนุษย์
7. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ
 - 7.1 ความหมายของความสนใจ
 - 7.2 ลักษณะของความสนใจ
 - 7.3 องค์ประกอบของความสนใจ
 - 7.4 สาเหตุของความสนใจ
 - 7.5 การสร้างความสนใจ
 - 7.6 การวัดความสนใจ
 - 7.7 ความสนใจกับการเรียนการสอน
 - 7.8 งานวิจัยที่เกี่ยวกับความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

1. เอกสารเกี่ยวกับหลักสูตรพระปริยัติธรรม

1.1 หลักสูตรและโครงสร้างหลักสูตรของโรงเรียนพระปริยัติธรรม

แผนกสามัญศึกษา

โรงเรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา จัดตั้งขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสนองความต้องการของพระภิกษุ - สามเณร เมื่อเรียนจบแต่ละชั้น ก็ย่อมได้ความรู้เป็นเครื่องบริหารรักษาตน ในขณะบวชอยู่ เมื่อลาสิกขาออกไปก็ย่อมมีความรู้แก้ตัวภาพ เป็นทรัพยากรบุคคลที่มีคุณภาพต่อสังคมชาวาส และหากมุ่งหมายจะเรียนให้สูงขึ้นไปในชั้นระดับอุดมศึกษาก็ย่อมทำได้

(กองการศาสนศึกษา. 2527 : 142)

กิตติ ธีรสารนต์ (2539 : 16 – 20) กล่าวว่า หลักสูตรโรงเรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ปีพุทธศักราช 2521 มี 2 ระดับ คือ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

1. หลักสูตรระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ใช้เวลาเรียน 3 ปี หรือ 6 ภาคเรียน ผู้เรียนจะต้องเรียนรวมวิชาทั้งสิ้น ให้ครบ 96 หน่วยการเรียนรู้ โดยแยกเป็นวิชาบังคับ จำนวน 78 หน่วยการเรียนรู้ และวิชาเลือกเสรี จำนวน 18 หน่วยการเรียนรู้

วิชาที่เรียนจำแนกเป็น วิชาสามัญ 6 หมวด ได้แก่ ภาษาไทย ภาษาต่างประเทศ คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ สังคมศึกษา สุขศึกษา และวิชาปริยัติธรรม 3 หมวด ได้แก่ ภาษาบาลี ธรรมวินัย และศาสนปฏิบัติ

2. หลักสูตรระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ใช้เวลาเรียน 3 ปี หรือ 6 ภาคเรียน ผู้เรียนจะต้องเรียนรวมวิชาทั้งสิ้นให้ครบ 81 หน่วยการเรียนรู้ โดยแยกเป็นวิชาบังคับ จำนวน 42 หน่วยการเรียนรู้ และวิชาเลือกเสรี จำนวน 39 หน่วยการเรียนรู้

วิชาที่เรียนจำแนกเป็น วิชาสามัญ 6 หมวด ได้แก่ ภาษาไทย ภาษาต่างประเทศ คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ สังคมศึกษา และวิชาปริยัติธรรม 4 หมวด ได้แก่ ภาษาบาลี ธรรมวินัย ศาสนปฏิบัติและศาสนศิลป์

หลักสูตรที่ใช้ในปัจจุบัน มี 2 หลักสูตร คือ หลักสูตรพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2534 และหลักสูตรพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2534 ซึ่งทั้ง 2 หลักสูตรมีจุดมุ่งหมายของการศึกษาในการปลูกฝังให้พระภิกษุ-สามเณร มีความรู้และทักษะในวิชาพระปริยัติธรรมและวิชาสามัญ พระภิกษุสามเณรที่เรียนในแต่ละหลักสูตรจะต้องเลือกวิชาเรียนและจำนวนหน่วยการเรียนรู้ เพื่อให้จบหลักสูตรให้เป็นไปตามเกณฑ์ที่หลักสูตรกำหนด โดยมีการประเมินผลการเรียนตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยการประเมินผลการเรียนตามหลักสูตรพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และตอนปลาย พุทธศักราช 2534

หลักสูตรพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2534

หลักการ

1. เป็นการศึกษาที่มุ่งให้ผู้เรียน ค้นพบความสามารถ ความถนัด ความสนใจตนเอง
2. เป็นการศึกษาวิชาพระปริยัติธรรมขั้นพื้นฐาน เพื่อประพฤติปฏิบัติตามพรธรรมวินัย และเพื่อศึกษาต่อ
3. เป็นการศึกษาที่มุ่งให้สามารถปรับตัวเข้ากับสังคมในปัจจุบันได้สะดวก

จุดหมาย

มุ่งปลูกฝังให้พระภิกษุ - สามเณร มีคุณลักษณะ ดังต่อไปนี้

1. มีความรู้และทักษะในวิชาพระปริยัติธรรม และวิชาสามัญ
2. มีนิสัยใฝ่หาความรู้ มีสมณะสัญญาเคารพเชื่อฟัง ปฏิบัติตามข้อบังคับและระเบียบสงฆ์
3. มีสุขภาพดีทั้งร่างกายและจิตใจ
4. รู้จักบำรุงรักษาศาสนสมบัติ อนุรักษ์ เสริมสร้างสภาพแวดล้อม
5. มีความภูมิใจความเป็นสมณะ จงรักภักดีต่อชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ และเลื่อมใสในระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตยที่มีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข
6. มีความคิดสร้างสรรค์ ปรับปรุงแนวทางปฏิบัติให้เกิดความเจริญแก่ชุมชน และสังคมสืบต่อไป

โครงสร้าง

1. วิชาบังคับ จำนวน 78 หน่วยการเรียนรู้

1.1 วิชาบังคับแกน จำนวน 72 หน่วยการเรียนรู้ ได้แก่ วิชา ภาษาไทย วิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ สังคมศึกษา สุขศึกษา ศาสนปฏิบัติ ภาษาบาลี พระธรรมวินัย

- 1.2 วิชาบังคับเลือก จำนวน 6 หน่วยการเรียนรู้ ให้เลือกจากรายวิชาบังคับเลือก

สังคมศึกษา

2. วิชาเลือกเสรี จำนวน 18 หน่วยการเรียนรู้ ให้เลือกจากวิชาในกลุ่มวิชาต่างๆ คือ กลุ่มวิชา ภาษาไทย ภาษาต่างประเทศ กลุ่มวิชาวิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ กลุ่มวิชาสังคมศึกษา กลุ่มวิชา พัฒนาบุคลิกภาพ กลุ่มวิชาพระปริยัติธรรม

3. กิจกรรม ได้แก่ กิจกรรมแนะแนว กิจกรรมแก้ปัญหา/กิจกรรมการพัฒนการเรียนรู้ และ กิจกรรมอิสระของผู้เรียน

4. กิจของสงฆ์ ได้แก่ กิจที่พระภิกษุ - สามเณร ปฏิบัติเป็นประจำอยู่ในวัด คือ กิจกรรม ประจำวัน กิจประจำวัน กิจประจำปี กิจประจำวันสำคัญทางพระพุทธศาสนา

การดำเนินการ

1. จัดให้พระภิกษุ - สามเณร เลือกเรียนได้อย่างกว้างขวาง
2. จัดประสบการณ์ให้พระภิกษุ สามเณร ได้รู้จักและเข้าใจตนเอง สามารถแสวงหาแนวทางในการพัฒนาตนเอง
3. ส่งเสริมให้พระภิกษุ - สามเณร ได้ศึกษาพระปริยัติธรรม และวิชาสามัญควบคู่กันและพระธรรมวินัย

4. จัดให้มีการศึกษาและแก้ไขปัญหของผู้เรียน
5. จัดการเรียนการสอน เน้นพระปริยัติธรรม ให้สามารถนำไปปฏิบัติได้
6. จัดการเรียนการสอนและกิจกรรม ให้สอดคล้องหลักการเสริมสร้างค่านิยม ศีลธรรม เพื่อเป็นศาสนทายาทที่ดี
7. จัดการเรียนการสอนโดยเน้นขบวนการเรียนรู้ ขบวนการคิดอย่างมีเหตุผล และขบวนการกลุ่ม

เกณฑ์การใช้หลักสูตร

1. เวลา
 - มัธยมศึกษาตอนต้น ใช้เวลา 3 ปี หนึ่งปีการศึกษาแบ่งเป็น 2 ภาคเรียน ภาคเรียนละ 20 สัปดาห์ และอาจเปิดภาคฤดูร้อนได้อีก
 - หนึ่งสัปดาห์ต้องเปิดเรียนไม่น้อยกว่า 5 วัน วันละ 7 คาบเวลา คาบละ 50 นาที รวม 35 คาบ
 - ให้เรียนตามหลักสูตร ต้องเรียนอย่างน้อยสัปดาห์ละ 32 คาบ มีกิจกรรม พัฒนาการเรียนรู้สัปดาห์ละ 1 คาบ กิจกรรมอิสระสัปดาห์ละ 2 คาบ
2. การประเมินการเรียนรู้

ให้ปฏิบัติตามระเบียบของกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการประเมินผลการเรียน ตามหลักสูตรพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2534
3. เกณฑ์การจบหลักสูตร
 1. เรียนครบทุกวิชาตามโครงสร้าง 96 หน่วยการเรียนรู้
 2. ต้องได้หน่วยการเรียนครบทุกวิชาต่างๆ
 3. มีหน่วยการเรียนรู้ทั้งสิ้นไม่น้อยกว่า 85 หน่วยการเรียนรู้
 4. ในแต่ละภาคเรียนต้องเข้าร่วมกิจกรรมสงฆ์ ใช้เวลาร้อยละ 80

หลักสูตรพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2534

หลักการ

1. เป็นการศึกษาที่มุ่งให้แสวงหาความรู้ ทางพระพุทธศาสนาให้แตกฉาน เพื่อเผยแผ่ และการศึกษาต่อ
2. เป็นการศึกษาที่มุ่งให้มีประสบการณ์ในการปฏิบัติกิจวัตรของสงฆ์อย่างถูกต้อง และเคร่งครัด
3. เป็นการศึกษาที่มุ่งให้สามารถปรับตัวเข้ากับสังคมได้อย่างเหมาะสม

จุดหมาย

มุ่งปลูกฝังให้พระภิกษุ - สามเณร มีคุณลักษณะดังต่อไปนี้

1. มีความรู้ ทักษะในด้านศาสนปฏิบัติและกิจของสงฆ์ตามระเบียบและพระธรรมวินัย
2. มีความรู้ ความเข้าใจ และเห็นคุณค่าของพระพุทธศาสนา และวัฒนธรรมของชาวพุทธ
3. มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ นำแนวทางและวิธีใหม่ๆ ไปใช้พัฒนาสังคม
4. รู้จักใช้สิทธิเสรีภาพในทางที่ก่อให้เกิดประโยชน์บนรากฐานแห่งกฎหมาย และพระธรรมวินัย
5. มีความสำนึกในสมณะสัญญา และการเป็นคนไทยร่วมกัน มีความรักชาติ ศาสนา และพระมหากษัตริย์
6. สามารถปฏิบัติตนเป็นศาสนทายาท

โครงสร้าง

1. วิชาบังคับจำนวน 42 หน่วยการเรียนรู้

1.1 วิชาบังคับแกน จำนวน 36 หน่วยการเรียนรู้ ได้แก่ วิชาภาษาไทย สังคมศึกษา สุขศึกษา ศาสนปฏิบัติ ภาษาบาลี พระธรรมวินัย

1.2 วิชาบังคับเลือก จำนวน 6 หน่วยการเรียนรู้ ให้เลือกเรียนจากรายวิชาบังคับเลือกกลุ่มวิทยาศาสตร์

2. วิชาเลือกเสรี ให้เลือกเรียนอย่างน้อย 39 หน่วยการเรียนรู้ ให้เลือกจากวิชาในกลุ่มวิชาภาษาไทย กลุ่มวิชาสังคมศึกษา กลุ่มวิชาพัฒนาศิลปะสุนทรียภาพ กลุ่มวิชาวิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ กลุ่มวิชาพระปริยัติธรรม

3. กิจกรรม มี 2 กิจกรรม คือ กิจกรรมแนะแนวหรือกิจกรรมแก้ปัญหา และกิจกรรมอิสระของผู้เรียน

4. กิจของสงฆ์เป็นกิจที่พระภิกษุ สามเณร ปฏิบัติเป็นประจำอยู่ที่วัด มี 3 ลักษณะ

แนวดำเนินการ

1. ให้เลือกเรียนตามความถนัด และความสนใจ
2. จัดให้ได้ศึกษาค้นคว้าอย่างกว้างขวาง
3. จัดการเรียนการสอน โดยใช้วิธีการทดลองและวิธีการใหม่ๆ ซึ่งไม่ขัดต่อพระธรรมวินัย
4. จัดให้เรียนวิชาพระปริยัติธรรม และวิชาสามัญศึกษาควบคู่กันและประพฤติปฏิบัติตามพระธรรมวินัย
5. จัดให้มีการศึกษา ติดตามและแก้ไขปัญหาของผู้เรียนอย่างต่อเนื่อง

6. จัดการเรียนการสอนโดยเน้นวิชาพระปริยัติธรรมให้นำไปปฏิบัติได้
7. จัดกิจกรรม จัดการเรียนการสอน จัดแทรกการเสริมสร้างค่านิยม และศีลธรรมจรรยา มารยาทเพื่อเป็นศาสนทายาทที่ดี
8. จัดการเรียนการสอน โดยเน้นกระบวนการเรียนรู้ กระบวนการคิดอย่างมีเหตุผลและ กระบวนการกลุ่ม

หลักเกณฑ์การใช้หลักสูตร

1. เวลาเรียน โดยปกติ ประมาณ 3 ปี

- หนึ่งปีการศึกษาแบ่งเป็น 2 ภาคเรียน ภาคเรียนละ 20 สัปดาห์ สามารถเปิด ภาคฤดูร้อนได้อีก ตามหลักเกณฑ์การใช้หลักสูตร มัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2534
- เปิดเรียนสัปดาห์ละ 5 วัน เป็นอย่างน้อย วันละ 7 คาบๆ ละ 50 นาที รวม 35 คาบ
- เรียนตามหลักสูตรสัปดาห์ละ 27 คาบ กิจกรรมพิเศษ 2 คาบ ต่อสัปดาห์

2. การประเมินการเรียน

ให้ประเมินผลไปตามระเบียบของกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการประเมินการเรียน ตามหลักสูตรพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2534

3. เกณฑ์การจบหลักสูตร

1. เรียนครบตามวิชาบังคับ/วิชาเลือก ตามโครงการหลักสูตร 81 หน่วยการเรียนรู้
2. ต้องเรียนได้หน่วยการเรียนรู้ของวิชาบังคับทั้งหมด
3. ต้องเรียนได้หน่วยการเรียนรู้ทั้งสิ้นไม่น้อยกว่า 78 หน่วยการเรียนรู้
4. ในแต่ละภาคเรียนต้องเข้าร่วมกิจกรรมของสงฆ์ ไม่น้อยกว่าร้อยละ 80

ดังนั้น จึงสรุปได้ว่า โรงเรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา จัดตั้งขึ้นโดยมี วัตถุประสงค์เพื่อสนองความต้องการของพระภิกษุ - สามเณร และหลักสูตรพระปริยัติธรรม ก็เป็น หลักสูตรที่มีจุดมุ่งหมายของการศึกษาในการปลูกฝังให้พระภิกษุ - สามเณร มีความรู้และทักษะในวิชา พระปริยัติธรรมและวิชาสามัญ พระภิกษุ - สามเณรที่เรียนในแต่ละหลักสูตรจะต้องลงวิชาเรียนและ จำนวนหน่วยการเรียนรู้เพื่อให้จบหลักสูตรให้เป็นไปตามเกณฑ์ที่หลักสูตรกำหนด เมื่อผู้เรียน เรียนจบ แต่ละชั้น ก็ย่อมได้ความรู้เป็นเครื่องบริหาร รักษาตนในขณะบวชอยู่ หรือเมื่อลาสิกขาบทออกไป ก็ย่อม มีความรู้ควรแก่อัตภาพ เป็นทรัพยากรบุคคลที่มีคุณค่าต่อสังคมชาวาส และหากมุ่งหมายจะเรียนให้

สูงขึ้นไปในชั้นระดับอุดมศึกษาก็ย่อมทำได้ ซึ่งไม่แตกต่างจากหลักสูตรที่ใช้เพื่อจัดการศึกษาในปัจจุบัน ซึ่งมุ่งปลูกฝังให้ผู้เรียนสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันนั่นเอง

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน

การอ่านนับเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการเสาะแสวงหาความรู้เพื่อปรับปรุงตนเอง ในการนำเอาข้อมูลของสิ่งที่อ่านมาใช้ประโยชน์ในการแก้ปัญหา และปรับตัวให้อยู่ในสังคมที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว และการทันวิวัฒนาการทางเทคโนโลยีใหม่ๆ อยู่เสมอ ดังนั้น การอ่านมีความสำคัญมากในชีวิตประจำวันของผู้ที่ใฝ่ใจศึกษาหาความรู้ เพราะนอกจากจะเป็นเครื่องมือสำหรับให้ผู้อ่านได้รับความรู้ที่ทันสมัย ไม่ล้าหลังแล้วยังมีความรู้สึกเพลิดเพลินได้อีกด้วย

การอ่าน นับว่าเป็นทักษะที่เป็นเครื่องมือในการเรียนภาษาที่สำคัญ และมีประโยชน์มากที่สุดทักษะหนึ่ง เพราะทักษะการอ่านเป็นทักษะที่ทำให้นักเรียนสามารถนำความรู้ที่ได้มาใช้กับเนื้อหาอื่นได้ ฉะนั้น ครูจะต้องส่งเสริมให้นักเรียนมีนิสัยรักการอ่าน พัฒนาทักษะการอ่านให้มากขึ้น เพื่อให้เห็นภาพรวมของการอ่านซึ่งเป็นทักษะที่มีประโยชน์มาก ผู้วิจัยขอเสนอรายละเอียดที่เกี่ยวกับการอ่านในประเด็นต่อไปนี้

2.1 ความหมายของการอ่าน

คูเปอร์ และคนอื่นๆ (Cooper and Others. 1988 : 3) กล่าวว่า การอ่าน คือกระบวนการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้อ่านกับเนื้อหา เพื่อจัดรูปแบบของความหมายโดยอาศัยพื้นฐานจากประสบการณ์เดิมของผู้อ่าน เป็นกระบวนการในการสร้างความหมายจากเนื้อหานั้น ซึ่งการที่ผู้อ่านรับรู้ข้อมูลข่าวสารที่เสนอไว้ในรูปรหัสพิเศษผู้เขียนเป็นผู้ส่งข่าวผู้อ่านจึงเป็นผู้แปรรหัสเหล่านั้นตามความรู้และประสบการณ์เดิมของตน อันจะก่อให้เกิดการนำไปสู่เป้าหมายหลักของการอ่านที่ว่า ผู้อ่านต้องคิดเป็น และเข้าใจความหมายของสิ่งที่อ่าน (Morris and Stewart. 1989 : 14) นอกจากนี้ วิกซอน และคนอื่นๆ (Richek and others. 1989 : 7 ; อ้างอิงจาก, Wixon and others. 1987 : 750) ยังกล่าวไว้ว่า การอ่าน คือ กระบวนการของการสร้างความหมาย ผ่านการปฏิสัมพันธ์ที่มีอยู่ตลอดเวลา (Dynamic Interaction) ระหว่างผู้อ่าน เนื้อหา และบริบทของสถานการณ์แห่งการอ่าน (The Context of the Reading Situation)

ดูบิน (Dubin. 1982 : 15) กล่าวถึงการอ่านไว้ว่า การอ่านไม่ว่าจะเป็นภาษาแม่ หรือภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศก็ตาม หมายถึง การสื่อความหมายระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่าน และในระหว่างที่อ่านจะมีปฏิสัมพันธ์ อันสำคัญยิ่งบางประการระหว่างภาษากับความคิดที่เกิดขึ้น คือ ผู้เขียนจะใส่รหัส (Encode) ความคิดหรือความหมายตามที่คุณเขียนต้องการสื่อและผู้อ่านจะถอดรหัส

(Decode) ความคิดหรือความหมายนั้นออกมาจนเป็นที่เข้าใจกัน ซึ่งความคิดนี้มีความสอดคล้องกับความเห็นของ เดล (Dale. 1976 : 4 – 5) ที่กล่าวว่า การอ่าน คือการให้ความหมายแก่สัญลักษณ์ที่พิมพ์หรือเขียนขึ้น เพื่อที่จะถอดความหมายจากสัญลักษณ์นั้นๆ และในขณะที่อ่าน ผู้อ่านจะรับเอาความคิดตลอดจนอารมณ์ ความรู้สึกของผู้เขียนไว้ด้วย เช่นเดียวกับ เอกรินทร์ สีมหาศาล (2532 : 1) ได้กล่าวถึงการอ่านไว้ว่า เป็นพฤติกรรมการสนทนา ได้ตอบระหว่างผู้อ่านกับผู้เขียน โดยสื่อผ่านข้อเขียนที่ปรากฏเป็นข้อความภาษาที่มีรูปแบบ และจุดประสงค์แตกต่างกันไปแทนการพูดคุยโดยตรง ผู้อ่านต้องมีความรู้และความสามารถทางภาษาจึงจะเข้าใจข้อความที่อ่านได้ รวมทั้งต้องมีความคิดและภูมิหลังทางประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องที่อ่านเพื่อใช้สมมติฐานเบื้องต้นสำหรับการคาดเดา และใช้เป็นแนวทางค้นหาความรู้ความคิดของผู้เขียน

ส่วนนักภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา (Psycholinguistic) ให้ความเห็นว่า การอ่านมีความเกี่ยวข้องกับกระบวนการทางจิตวิทยาด้วย (บังอร พานทอง. ม.ป.ป.) เนื่องจากในขณะที่อ่านหนังสืออยู่นั้น สมองต้องคิดตามด้วย ดังนั้น การอ่านจึงเป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นในสมอง เพื่อให้เข้าใจความหมายของสิ่งที่กำลังอ่านอยู่ ไม่ใช่เพียงสายตามองสัญลักษณ์ แล้วออกเสียงเท่านั้น ซึ่งเป็นความคิดที่สอดคล้องกับการนิยามความหมายของการอ่านของ กูดแมน (Goodman. 1972 : 472) ที่ได้ให้ความหมายไว้ว่า การอ่านเป็นกระบวนการทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาที่ซับซ้อน ซึ่งผู้อ่านจะต้องสร้างความหมาย (Reconstruct) โดยความหมายที่ได้มานั้นต้องตรง หรือใกล้เคียงกับความหมายที่ผู้เขียนได้สื่อไว้ในรูปของตัวอักษร แต่การที่จะได้มาซึ่งความหมายนี้ จะต้องมีการปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวอักษรกับกระบวนการคิดและกระบวนการเลือกสิ่งชี้นำทางภาษา (Linguistic-clue) ทั้งที่ปรากฏเป็นตัวอักษร และไม่ปรากฏเป็นตัวอักษร โดยอาศัยความสามารถของผู้อ่านเป็นพื้นฐานในการใช้สิ่งชี้นำเพื่อการเดา และการคำนวณ นอกจากนี้ คราวลีย์ และเมาท์เทน (Crawley and Mountain. 1988 : 12 – 13) ให้ความเห็นว่า การอ่านเป็นสิ่งที่ซับซ้อน ไม่ใช่แค่เพียงกระบวนการแปลความหมายเท่านั้น แต่ยังมีความหมายเกี่ยวข้องกับกระบวนการทางสายตา (Visual) ทางความคิด (Thinking) ภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา (Psycholinguistic) และอภิปัญญา (Meta - cognitive) การเปล่งเสียงคำออกมาเพียงอย่างเดียวไม่นับว่าเป็นการอ่าน การอ่านเป็นกระบวนการทางสายตา คือเป็นส่วนที่ใช้รับข้อมูล เมื่อสายตารับข้อมูลมาแล้ว ก็จะก่อให้เกิดกระบวนการทางความคิดตามมา กระบวนการทางความคิดที่เกี่ยวกับการอ่าน คือ การเข้าใจความหมาย การตีความ และการนำมาประยุกต์ใช้ ส่วนกระบวนการทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยานั้นเป็นความสัมพันธ์ เกี่ยวข้องกันระหว่าง ความคิด และภาษา ในกระบวนการของภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยานั้น ประสบการณ์เดิม (Schema) จะช่วยในการสร้างความหมาย และกระบวนการอภิปัญญาจะช่วยในการวางแผนในการอ่าน การเลือกใช้กลวิธีในการอ่าน การตรวจข้อมูล และการประเมินผลการเรียนรู้

เอสกี (Esky. 1986 : 3 – 23) ได้ให้ความหมายของการอ่านว่า การอ่านเป็นกระบวนการทางสติปัญญา ที่สมองทำหน้าที่ทั้งหมดในการตีความหมายของข้อความที่อ่าน โดยสมองจะเริ่มทำงานเมื่อตาของผู้อ่านรับรู้ข้อมูลที่ได้จากการอ่าน และนำความรู้เดิมที่สะสมไว้ในสมองมาช่วยในการตีความข้อความที่อ่าน ซึ่งข้อมูลใหม่ที่ได้จะกลายเป็นส่วนหนึ่งของความรู้ ในเรื่องดังกล่าวที่เพิ่มเติมขึ้น และสามารถนำมาใช้ในคราวต่อไป ในกระบวนการดังกล่าวนี้ สมองของผู้อ่านจะอาศัยตัวแนะที่ปรากฏในข้อความปริมาณน้อยที่สุดมาช่วยในการตีความหมายของสิ่งที่อ่าน

แฮริส และสมิธ (Harris and Smith.1976 : 14) ได้ให้ความหมายเกี่ยวกับการอ่านไว้ว่า การอ่านเป็นรูปแบบของการสื่อความหมาย แลกเปลี่ยนความคิดและข่าวสารความรู้ระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่าน นั่นคือผู้เขียนจะแสดงความคิดเห็นของตนบนกระดาษไปตามภาษาของแต่ละคน และผู้อ่านก็พยายามอ่านให้ได้ความหมายที่ผู้เขียนได้เขียนไว้

เปลื้อง ณ นคร. (2521:12) ได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ว่าการอ่านคือการถ่ายทอดความคิดจากหนังสือของผู้ประพันธ์ไปยังผู้อ่าน ผู้ประพันธ์ต้องการให้ผู้อ่านได้เห็นความคิด ความรู้สึกของตน ถ้าผู้อ่านสามารถตีความของหนังสือได้และสามารถรู้จุดหมายของผู้ประพันธ์ได้ก็จะได้อ่านหนังสือเป็น

กูดแมน และคณะ (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2531 : 84 ; อ้างอิงจาก Goodman & others. 1982. Reading Miscue Inventory) การอ่านคือ การสร้างความหมายจากสัญลักษณ์โดยผ่านกระบวนการทางความคิด และเป็นกระบวนการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้อ่านและผู้เขียนในด้านความรู้และความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อความหมาย ผู้เขียนย่อมที่จะพยายามใช้สัญลักษณ์หรือตัวอักษรสื่อความหมาย หรือให้ข้อมูลที่ตนต้องการสื่อสารแก่ผู้อ่าน และผู้อ่านเองก็ย่อมที่จะสื่อความหมายจากสัญลักษณ์หรือตัวอักษรที่ผู้เขียนต้องการสื่อความหมายแก่ตน

สมุทร เ็นชวนิช (2539 : 1) กล่าวว่า การอ่านเป็นการสื่อความหมายระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่าน ผู้เขียนเป็นผู้พูด ผู้อ่านแสดงปฏิกิริยาโต้ตอบและอาจโต้ตอบกับผู้อื่นด้วย

จากการนิยามความหมายของการอ่านดังกล่าวมาแล้วนั้น พอสรุปได้ว่า การอ่านคือกระบวนการสื่อความหมายระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่าน ซึ่งผู้อ่านจะต้องแปลความหมายและสร้างความเข้าใจในสิ่งที่อ่านโดยผ่านกระบวนการทางความคิด และประสบการณ์เดิมของผู้อ่าน จนสามารถเข้าใจความหมายที่ผู้เขียนต้องการสื่อได้

2.2 ความเข้าใจในการอ่าน

ในการอ่านแต่ละครั้งผู้อ่านจะมีจุดมุ่งหมายในการอ่านที่แตกต่างกัน เช่น อ่านเพื่อจับใจความสำคัญ อ่านเพื่อให้เกิดความเพลิดเพลิน อ่านเพื่อแสวงหาความรู้ และอ่านเพื่อหาข้อมูลต่างๆ

จากสิ่งที่ได้กล่าวมาจะเห็นได้ว่า จุดมุ่งหมายของการอ่านแต่ละครั้งจะแตกต่างกันออกไปขึ้นอยู่กับระดับความเข้าใจในการอ่าน เช่น ความเข้าใจแบบทันที (Reception Comprehension) เป็นการเข้าใจที่ผู้อ่านสามารถใช้ความหมายของคำศัพท์ ความรู้จากสำนวนประโยคต่างๆ ที่ผู้เขียนได้เขียนไว้ในบทอ่าน และจำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้อ่านต้องมีสมาธิในการอ่าน และความเข้าใจแบบไตร่ตรอง (Reflection Comprehension) คือ ความเข้าใจที่ผู้อ่านต้องให้ความรู้ ทักษะ และความสามารถในหลายๆ ด้าน นอกจากนี้ ยังต้องอาศัยความสามารถในการพิจารณา และไตร่ตรองหาข้อสรุป (Conclusion) ให้เป็นไปตามแนวความคิดของผู้เขียน

บอนด์ และทิงเกอร์ (Bond and tinker. 1957 : 235) กล่าวว่า ความเข้าใจในการอ่านขึ้นอยู่กับพื้นฐาน ดังนี้

1. การเข้าใจความหมายของคำ (Word Meaning) ถือว่า เป็นทักษะพื้นฐานของการอ่าน ผู้เรียนรู้ความหมายของคำไม่เพียงพอ จะไม่สามารถเข้าใจประโยค (Sentence) อนุเฉท (Paragraph) และไม่สามารถเข้าใจในสิ่งที่อ่านได้
2. การเข้าใจความหมายของกลุ่มคำ (Thought Unit) ผู้เรียนจะเข้าใจความหมายของกลุ่มคำได้ ก็ต่อเมื่อผู้เรียนรู้จักอ่านเป็นกลุ่มคำ การอ่านทีละคำจะไม่ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจได้
3. การเข้าใจประโยค (Sentence Comprehension) นอกจากผู้เรียนจะเข้าใจความหมายของคำ และกลุ่มคำแล้ว ผู้เรียนต้องมองเห็นความสัมพันธ์ระหว่างคำและกลุ่มคำในประโยคด้วย สำหรับผู้เรียนที่ไม่เข้าใจความสัมพันธ์ดังกล่าว จะทำให้ไม่เข้าใจเรื่องที่อ่าน
4. ความเข้าใจอนุเฉท (Paragraph Comprehension) ผู้เรียนจะเข้าใจอนุเฉทได้ก็ต่อเมื่อมองเห็นความสัมพันธ์ระหว่างประโยคในอนุเฉท การทำความเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างประโยคนั้นค่อนข้างยาก แต่ถ้าผู้เรียนขาดความสามารถด้านนี้แล้วจะไม่สามารถเข้าใจเรื่องที่อ่านได้
5. ความเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างอนุเฉท (Comprehension of Larger Units) ผู้เรียนจะสามารถเข้าใจเนื้อเรื่องที่ยาวขึ้นได้ก็ต่อเมื่อ ผู้เรียนสามารถจัดลำดับความคิดของเรื่องที่อ่านได้ และจะต้องมองเห็นความสัมพันธ์ระหว่างอนุเฉทด้วย

ธอนิส (Thonis. 1980 : 77- 81) ให้ความหมายว่า ความเข้าใจในการอ่าน นอกจากจะประกอบด้วยความเข้าใจในสิ่งที่อ่านแล้ว ยังจะต้องประกอบด้วยความสามารถอื่น ๆ อีก ได้แก่

1. หาใจความหลักของย่อหน้าได้
2. แยกแยะรายละเอียดปลีกย่อยที่ขยายใจความหลัก
3. จำรายละเอียดได้ เช่น รายละเอียดที่เกี่ยวกับคน สถานที่ เหตุการณ์ และเวลา
4. เข้าถึงความรู้สึก อารมณ์ และน้ำเสียงของผู้เขียน
5. มองเห็นความสัมพันธ์ระหว่างสถานการณ์ในเรื่อง กับการกระทำของตัวละคร

6. เข้าถึงเหตุการณ์และตัวบุคคลในเรื่อง

7. รู้จักคิดไตร่ตรองในสิ่งที่อ่าน

มานิต บุญประเสริฐ (2533 : 1) กล่าวว่า ความเข้าใจในการอ่านนั้นเกี่ยวข้องกับการได้มาซึ่งความหมายของการอ่าน นักการศึกษาทางการอ่านกล่าวว่า ความหมายที่เกิดจากความเข้าใจเกิดขึ้นได้ทั้งความหมายที่ได้จากบทอ่าน และความหมายที่อยู่ในใจของผู้อ่าน

เซฟเพอร์ต (Shepherd. 1973 : 79) ได้สรุปว่า ความเข้าใจในการอ่าน เป็นความสามารถของผู้อ่านที่ได้ใช้ความคิด ติดตามข้อความที่ผู้เขียนได้เขียนไว้และสามารถเข้าใจภาษาของผู้เขียน ผู้อ่านจะประสบความสำเร็จในการอ่าน เข้าใจความหมายในสิ่งที่ตนอ่านมากน้อยเพียงใดนั้นขึ้นอยู่กับภูมิหลัง 2 ประการ คือ

1. ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาของผู้อ่าน หมายถึง ระดับความรู้ทางภาษาที่ได้มาของผู้อ่าน และระดับความรู้ในภาษาที่ผู้เขียนใช้

2. ประสบการณ์ที่มีมาแต่หลังของผู้อ่าน สิ่งเหล่านี้เป็นส่วนช่วยในการรวบรวมความคิดของผู้อ่าน ย่อมทำให้อ่านได้เร็ว เข้าใจในเนื้อเรื่องที่อ่านได้อย่างถูกต้องและสามารถเข้าใจถึงความตั้งใจ อารมณ์ และเจตคติของผู้เขียน ซึ่งถ่ายทอดออกมาเป็นตัวหนังสือได้อย่างลึกซึ้ง

นอกจากนี้ ชวาล แพรัตกุล ได้ให้ความหมายในการอ่าน สามารถแสดงออกได้ดังนี้

1. การแปลความ (Translation) คือ สามารถแปลความหมายของสิ่งต่างๆ ได้โดยแปลตามลักษณะและนัยของเรื่องราว ซึ่งเป็นความหมายที่ถูกต้องและใช้ได้สำหรับเรื่องราวนั้นๆ โดยเฉพาะ

2. การตีความ (Interpretation) คือ ความสามารถจับใจความสำคัญระหว่างชิ้นส่วนย่อยๆ ของเรื่องนั้นจนสามารถนำมากล่าวแบบนัยหนึ่งได้

3. การขยายความ (Extrapolation) คือ ความสามารถขยายความหมายและนัยของเรื่องนั้นให้กว้างไกลไปจากสภาพข้อเท็จจริงเดิมได้

เมื่อพิจารณาความเข้าใจในการอ่านดังกล่าวมาข้างต้น จะเห็นว่า การที่ผู้อ่านจะมีความเข้าใจในการอ่านได้นั้น ผู้อ่านจะต้องมีความรู้ในเรื่องความหมายของคำ กลุ่มคำ การเรียบเรียงประโยค และการมองเห็นความสัมพันธ์ของแต่ละประโยคได้อย่างชัดเจน ดังนั้น ครูสอนภาษาอังกฤษจึงควรหาวิธีที่ดีมาใช้ในการฝึกการอ่านให้กับนักเรียนให้สามารถอ่านได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ดัลแมน และคนอื่นๆ (Dallman and others. 1974 : 166) ได้แบ่งระดับความเข้าใจในการอ่านไว้ 3 ระดับ คือ

1. ระดับความเข้าใจในข้อเท็จจริง (Factual Level) หมายถึง ความเข้าใจเนื้อเรื่องที่อ่านตามตัวหนังสือที่เขียนไว้

2. ระดับความเข้าใจขั้นตีความ (Intersection Level) คือ ความเข้าใจโดยอาศัยการสรุปความ ตีความ และแปลความหมายจากเรื่องที่อ่านได้

3. ระดับความเข้าใจขั้นประเมินค่า (Evaluation Level) คือ ความสามารถในการประเมินค่าสิ่งที่อ่านมาโดยอาศัยความรู้และประสบการณ์ของผู้อ่านพิจารณาและตัดสิน

สมิท และบาร์เร็ตต์ (Smith and Barrett. 1979 : 317) ได้แบ่งความเข้าใจในการอ่านเป็น 4 ระดับ คือ

1. ระดับความเข้าใจตามตัวอักษร (Literal Comprehension) เป็นความเข้าใจขั้นพื้นฐานที่ผู้อ่านจะเข้าใจว่าผู้เขียน เขียนว่าอย่างไร

2. ระดับความเข้าใจขอบข่ายที่เกี่ยวข้องกับเรื่อง สามารถโยงกับเหตุการณ์อื่นๆ ได้ (Inference)

3. ระดับความเข้าใจที่ประเมินผลเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านได้ (Evaluation)

4. ระดับความเข้าใจที่ทำให้เกิดทัศนคติเปลี่ยนแปลงความเชื่อ ความรู้สึกนึกคิดได้ (Appreciation)

นอกจากนี้ เบอรัมสเตอร์ (Burmester. 1974 : 147 – 148) ได้แบ่งระดับความเข้าใจในการอ่านไว้เป็น 7 ระดับ คือ

1. ระดับความจำ (Memory) เป็นระดับของการจำที่ผู้เขียนได้กล่าว คือ การจำหรือเข้าใจเกี่ยวกับข้อเท็จจริง วันที่ คำจำกัดความ ใจความสำคัญของเรื่องลำดับเหตุการณ์ของเรื่อง

2. ระดับแปลความ (Translation) เป็นการนำข้อความหรือสิ่งที่เข้าใจไปแปลเป็นรูปอื่น เช่น การแปลความภาษาหนึ่งเป็นอีกภาษาหนึ่ง การถอดความ เป็นต้น

3. ระดับการตีความ (Interpretation) เป็นการเข้าใจหรือมองเห็นความสัมพันธ์ของสิ่งที่ผู้เขียนไม่ได้บอกไว้ เช่น หาเหตุที่เมื่อบอกผลมาให้ การคาดการณ์ล่วงหน้า

4. ระดับการประยุกต์ใช้ (Application) เป็นการเข้าใจหรือมองเห็นหลักการแล้วนำหลักการไปประยุกต์ใช้จนประสบความสำเร็จ

5. ระดับการวิเคราะห์ (Analysis) เป็นการเข้าใจและรู้ในแง่ของการตรวจตราส่วนย่อยที่ประกอบเข้าเป็นส่วนเต็ม เช่น การวิเคราะห์คำโฆษณาชวนเชื่อ การวิเคราะห์แยกแยะคำประพันธ์ การรู้ถึง การให้เหตุผลผิดของผู้เขียน

6. ระดับการสังเคราะห์ (Synthesis) เป็นการนำความคิดเห็นได้จากการอ่านมาผสมกัน

7. การประเมิน (Evaluation) เป็นการวางเกณฑ์แล้วตัดสินสิ่งที่อ่านโดยอาศัยหลักเกณฑ์ที่ตั้งไว้เป็นบรรทัดฐาน เช่น เรื่องราวที่อ่าน อะไรเป็นความจริง (Fact) อะไรบ้างที่เป็นจินตนาการ (Fantasy) อะไรบ้างที่เป็นความคิดเห็น (Opinion)

จากการแบ่งระดับความเข้าใจที่กล่าวมาข้างต้นจะเห็นว่า ระดับความเข้าใจจะเป็นแนวทางที่กำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้ของผู้เรียนว่า จะสอนอ่านให้นักเรียนเกิดความเข้าใจอยู่ในระดับใดจึงจะเหมาะสม เพราะนักเรียนที่เป็นนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จึงมีประสบการณ์และทักษะทางภาษาน้อยมาก ดังนั้น ผู้วิจัยจึงมุ่งศึกษาเฉพาะความสามารถในการอ่านด้านแปลความตีความ ขยายความ และเรียงลำดับเหตุการณ์ของเรื่องได้

2.3 องค์ประกอบสำคัญของการอ่าน

เอ็ดดี้ (Eddie. 1986 : 3 – 7) กล่าวถึง องค์ประกอบที่มีผลต่อความเข้าใจในการอ่าน ดังนี้

1. ความรู้ในระบบการเขียน (Knowledge of the writing system) ผู้อ่านที่มีความสามารถจะต้องมีความรู้ในเรื่องการผสมคำและการสะกดคำ เพราะจะช่วยให้เข้าใจและจดจำคำในภาษาได้
 2. ความรู้ในเรื่องภาษา (Knowledge of the language) ซึ่งได้แก่ โครงสร้างของคำ ลักษณะของคำ และการเรียงคำ สิ่งเหล่านี้จะช่วยให้การอ่านเป็นไปอย่างราบรื่นและเกิดความเข้าใจเร็วขึ้น
 3. ความสามารถในการตีความหมาย (Ability to interpret) ผู้อ่านจะต้องมองเห็นความสัมพันธ์และการเชื่อมโยงกันของแต่ละประโยค แล้วตีความหมายที่ผู้เขียนต้องการสื่อสารออกมาให้ได้
 4. ความรู้รอบตัวทั่วไป (Knowledge of the World) ผู้อ่านจะสามารถเข้าใจสิ่งที่อ่านได้มากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับลักษณะของบทอ่านและโครงสร้างความรู้เดิมของผู้อ่าน ซึ่งนอกจากความรู้ในหัวเรื่องที่อ่านแล้ว ผู้อ่านจำเป็นต้องมีความรู้เกี่ยวกับประเภทของบทอ่านตลอดจนความรู้ในเรื่องของวัฒนธรรมอีกด้วย เพราะในขณะที่อ่านผู้อ่านจำเป็นต้องดึงความรู้เหล่านั้นไปใช้ประกอบด้วย
- แฮริส และสมิธ (Harris and Smith. 1986 : 235) กล่าวถึงองค์ประกอบที่สำคัญที่มีผลต่อความเข้าใจในการอ่านอย่างมีประสิทธิภาพ ต้องอาศัยองค์ประกอบต่างๆ หลายอย่าง เช่น ความรู้ความสามารถ และประสบการณ์เดิม สรุปได้ดังนี้
1. ประสบการณ์เดิมของผู้อ่าน ถ้าผู้อ่านมีประสบการณ์เดิมในเรื่องที่อ่านจะทำให้เด็กเรียนทำความเข้าใจเรื่องที่อ่านได้ง่ายขึ้นและรวดเร็ว ประสบการณ์เดิมยังช่วยให้นักเรียนมีความสนใจได้ด้วย
 2. ความสามารถทางภาษาในการทำความเข้าใจความหมายของคำใหม่ๆ ในบริบท เข้าใจโครงสร้างของประโยค และเข้าใจเครื่องหมายต่างๆ ที่อยู่ในบทอ่าน
 3. ความสามารถทางความคิด

4. เจตคติที่ดีต่อสิ่งที่อ่าน หมายความว่า ถ้านักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการอ่าน ก็จะทำให้มีความเข้าใจในการอ่านได้ง่ายขึ้นด้วย

5. จุดประสงค์ในการอ่าน เมื่อผู้อ่านรู้ถึงจุดประสงค์ในการอ่าน ก็จะทำให้ความเข้าใจในบทอ่านได้ง่ายขึ้น

กู๊ดแมน (Goodman. 1982 : 13) ได้กล่าวว่า การอ่านเป็นกระบวนการที่ซับซ้อน เพราะผู้อ่านทำความเข้าใจความหมายจากตัวอักษร ทำให้ต้องใช้กระบวนการคิดอยู่ตลอด สำหรับผู้อ่านต้องอาศัยการสังเกตสิ่งต่างๆ ที่ปรากฏในข้อความ เพื่อใช้เป็นเครื่องช่วยในการเลือกความหมายที่เหมาะสมมากที่สุดจากข้อความเหล่านั้น และได้เสนอกระบวนการสอนอ่านไว้ 5 ขั้นตอน ดังนี้

1. Recognition – initiation หมายถึง ขั้นตอนที่สมองระลึกหรือจำตัวอักษรได้ตามผู้เขียนได้เขียนไว้ เป็นการมองเห็นคำแล้วจำได้ว่า คำๆ นั้นเขียนแทนคำพูดอะไร และการอ่านจะเริ่มขึ้นเป็นการเริ่มอ่านอีกแบบหนึ่ง ตามความคิดของเขาหรือการอ่านจะเริ่มด้วยการมองเห็นรูปภาพ รูปภาพนั้นก็จะเป็นตัวเริ่มต้นในการอ่านได้อีกลักษณะหนึ่ง เป็นต้น

2. Prediction เป็นการคาดคะเนเรื่องที่อ่านล่วงหน้าเป็นอย่างไร ดำเนินไปในลักษณะใด

3. Confirmation เป็นการหาข้อมูลยืนยันว่าสิ่งที่ตน คาดการณ์ไว้นั้นถูกต้องไหม เป็นการหาคำยืนยันในความคิดของผู้อื่น

4. Correction เป็นการแก้ไข หรือปรับ หรือจัดกระบวนการความคิดอีกครั้ง เมื่อผู้อ่านพบสิ่งที่ตนคาดการณ์นั้นไม่ถูกต้อง เป็นการแก้ความคิดของผู้อ่านให้ถูกต้องนั่นเอง

5. Termination เป็นการสิ้นสุดการอ่าน คนเราจะยุติการอ่านเมื่อได้ทำกิจกรรมทั้งหมดเรียบร้อยแล้วหรืออาจจะไม่ใช่การอ่านจบแล้ว เป็นเพราะผู้อ่านจับความหมายในการอ่านได้น้อย หรือผู้อ่านทราบเรื่องที่อ่านแล้ว มิฉะนั้นก็เป็นเพราะเรื่องนั้นไม่น่าสนใจก็ได้

5. เหตุผลในการอ่านและรูปแบบการอ่าน (Reason for reading and style) ผู้อ่านที่มีความสามารถต้องรู้จักเปลี่ยนรูปแบบการอ่านไปตามจุดมุ่งหมาย หรือ เหตุผลในการอ่าน เช่น การอ่านแบบผ่านๆ เพื่อกวาดสายตาดูหัวข้อข่าวที่สำคัญๆ หรือการอ่านแบบเอารายละเอียดเพื่ออ่านตำราเรียน

ส่วนโคดี (Coady. 1979 : 5 – 10) ได้กล่าวว่า องค์ประกอบของการเกิดปฏิสัมพันธ์ของการอ่าน ต้องอาศัยความสามารถในด้านความคิดรวบยอด (Conceptual Abilities), ความรู้เดิม (Background Knowledge) และกลวิธีกระบวนการ (Process Strategies)

ดังนั้น ผู้ปรารถนาเป็นนักอ่านที่ดีจะต้องเริ่มสร้างพื้นฐานการอ่านมีอยู่ 3 ประการสำคัญ ดังนี้ คือ

1. ภูมิหลัง ผู้อ่านที่ดีควรมีความรู้รอบตัวโดยกว้างขวาง เพื่อเป็นพื้นฐานของการอ่าน ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นมากที่สุด การอ่านเรื่องอะไรแล้วไม่เข้าใจนั้น บางทีเป็นเพราะผู้อ่านขาดภูมิหลังในเรื่อง

นั้นๆ เช่น ภูมิหลังทางวัฒนธรรม เรื่องที่เกิดในสังคม ที่มีวัฒนธรรมของสังคมต่างจากวัฒนธรรมในสังคมของผู้อ่าน อาจเป็นสิ่งที่ยากจะเข้าใจเหตุผลได้ เช่น การฆ่าตัวตายตามสามีในวรรณกรรมบางเรื่อง ผู้อ่าน อ่านแล้วเข้าใจต่อเมื่อมีความรู้และภูมิหลังในบริบทของเหตุการณ์นั้นๆ พอสมควร

2. ประสบการณ์ คือ การได้พบเห็น ได้คุ้นเคยกับเหตุการณ์หรือเรื่องราวนั้นๆ เช่น เรื่องความเหงา ความผิดหวัง ความคิดที่จะฆ่าตัวตาย ความสูญเสียหรือผิดหวัง การตกงาน การสอบตก เหตุการณ์ที่เป็นการผจญภัย ฯลฯ นักอ่านที่ดีควรมีประสบการณ์กว้างขวางหรือขยายประสบการณ์โดยการสังเกต แลกเปลี่ยนความคิดเห็น ถ้าเป็นไปได้ ก็จะต้องรู้จักเลือกหนังสือที่เหมาะสมกับวัยและประสบการณ์เดิมของตน

3. ความรู้เชิงภาษา บางครั้งภาษาซึ่งเป็นสื่อในการถ่ายทอดสาร ก็เป็นอุปสรรคในการอ่านไม่น้อย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะผู้อ่านมีพื้นฐานความรู้เชิงภาษาไม่เพียงพอ เมื่ออ่านหนังสือที่มีศิลปะสูงๆ ในการใช้ถ้อยคำ สำนวน คำพังเพย โวหาร และการเปรียบเทียบที่แหลมคม ก็ตีความไม่ได้ ทำให้อ่านหมดรสชาติไปอย่างน่าเสียดาย

รูเมลฮาร์ท (Rumelhart, 1981 : 22 – 23) ได้สรุปการนำเอาความรู้เดิมมาใช้อธิบายการอ่านดังนี้ คือ ความเข้าใจในการอ่านจะเกิดขึ้นได้หากผู้อ่านมีความรู้ทางภาษาและความรู้ทั่วไปในขณะที่อ่าน ความรู้เหล่านี้จะถูกกระตุ้นให้ทำงานโดยกระบวนการทางสมอง ผู้อ่านใช้ความรู้เดิมทั้งด้านภาษาและความรู้ทั่วไปที่มีอยู่แล้วมาช่วยในการทำความเข้าใจเรื่องที่อ่าน เพราะข้อเขียนใดๆ ก็ตามเป็นเพียงข้อมูลภาษาที่ผู้เขียนเตรียมให้ผู้อ่าน ซึ่งผู้อ่านจะต้องสร้างความหมายขึ้นเอง โดยการนำความรู้เดิมที่มีอยู่มาสัมพันธ์กับบทอ่านในตัวโครงสร้างความรู้เดิมจะมีช่องว่างอยู่ในขณะที่กระบวนการอ่านดำเนินไป ผู้อ่านจะเริ่มได้ความหมายจากสิ่งที่อ่านมากขึ้นเรื่อยๆ เมื่อช่องว่างมีสภาพสมบูรณ์ ความเข้าใจจึงเกิดขึ้น

มิลเลอร์ (Miller, 1971 : 10) ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนอ่าน ได้กล่าวถึงองค์ประกอบที่สำคัญของการอ่านไว้ ดังนี้

1. สายตา (Eye Span) การอ่านหนังสือนั้น ประสาทตานั้นว่าสำคัญที่สุดที่จะรับภาพสู่สมอง ความเร็วในการอ่านจะขึ้นอยู่กับภาวะที่ตาเราเคลื่อนที่ไปตามตัวอักษรที่เรียงลำดับกันอยู่ที่ละบรรทัดให้ต่อเนื่องกันไปเป็นตอนและเป็นบท

2. กระบวนการคิด (Thinking Process) อัตราการรับรู้ของแต่ละคนมีกระบวนการที่ก่อให้เกิดความคิดต่างกัน คนที่ประสาทปกตินั้น เมื่อสายตาจับอยู่ที่ตัวอักษรในย่อหน้าโดยย่อหน้าหนึ่งสมองจะเป็นศูนย์กลางรับภาพที่ปรากฏอยู่สู่สายตานั้นแล้วแปลความหมาย

3. การเคลื่อนความเร็วของสายตา (Eye Movement) เป็นองค์ประกอบด้านสรีระเบื้องต้นของการฝึกความเร็วในการอ่าน ผู้อ่านจะเพิ่มความเร็วในการอ่านได้โดยการฝึกเคลื่อนสายตาไปมาให้

รวดเร็ว องค์ประกอบที่สำคัญอย่างหนึ่งที่จะช่วยให้ผู้อ่านเกิดความเข้าใจเรื่องที่อ่านได้รวดเร็วยิ่งขึ้นก็คือ ความรู้เดิม (Background Knowledge) ซึ่งโคดี้ได้กล่าวว่า ความรู้เดิมนั้นเป็นตัวแปรที่สำคัญที่ผู้สอนอ่านและผู้เรียนพึงระมัดระวัง ไม่ควรที่จะมองข้ามไป เพราะนักเรียนที่มีความรู้เดิมเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านจะเรียนได้ดีกว่านักเรียนที่ไม่มีความรู้เดิมเกี่ยวกับภาษาของเขาเลย เพราะความรู้เดิมจะทำให้นักเรียนมีความสามารถที่จะเข้าใจสิ่งที่อ่านได้อย่างมีเหตุผล และเข้าใจข้อความที่มีโครงสร้างมากกว่า (Coady. 1979 : 7)

ฉะนั้น จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้สอนการอ่านภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศและภาษาที่สองจะต้องให้ความสนใจกับความรู้เดิม และประสบการณ์เดิมของผู้อ่านเป็นอย่างมากด้วย

2.4 ความสามารถในการอ่าน

แฮริส (Harris. 1969 : 59) กล่าวว่า ความสามารถในการอ่านนั้นจะต้องอาศัยองค์ประกอบต่างๆ หลายประการ เช่น ต้องมีความเข้าใจภาษา สามารถจับใจความสำคัญและรายละเอียดปลีกย่อยได้ สามารถสรุปความคิดจากการอ่านได้ถูกต้องเข้าใจทัศนคติของผู้เขียนจากข้อความที่อ่าน และจัดลีลาในการเสนอความคิดของผู้เขียนได้

แฮริส (Harris. 1969 : 59) ได้กล่าวถึง ความสามารถที่จำเป็นในการอ่านโดยทั่วไปว่า ประกอบด้วยความสามารถดังต่อไปนี้

1. ความสามารถทางภาษาหรือตัวหนังสือ ได้แก่ ความสามารถในการที่จะเข้าใจความหมายของคำใหม่ๆ จากบริบท ความสามารถที่จะเข้าใจโครงสร้างของประโยคและความสามารถที่จะเข้าใจเครื่องหมายวรรคตอน และตัวพิมพ์ เป็นต้น

2. ความสามารถทางความคิด ได้แก่ ความสามารถที่บรรลุจุดประสงค์ของผู้แต่ง ความสามารถที่จะเข้าใจความคิดสาระสำคัญและความคิดย่อย ที่สนับสนุนความคิดที่สำคัญและความสามารถที่จะสรุป แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน

3. ความสามารถในการตีความหมายจากน้ำคำที่ผู้เขียนแสดงออก และสามารถที่จะระบุท่วงทำนองการเขียนของผู้เขียน

บอนด์ และทิงเกอร์ กล่าวว่า ความสามารถในการอ่านขึ้นอยู่กับพื้นฐานดังต่อไปนี้

1. การเข้าใจความหมายของคำ (Word Meaning) การเข้าใจความหมายของคำเป็นทักษะพื้นฐานของการอ่าน ถ้ามีนักเรียนรู้ความหมายของคำไม่เพียงพอ นักเรียนจะไม่สามารถเข้าใจประโยค (Sentence) อนุเขต (Paragraph) และทำให้ไม่สามารถที่จะพูดหรืออ่านได้

2. การเข้าใจความหมายของกลุ่มคำ (Thought Units) นักเรียนจะเข้าใจความหมายของประโยคได้ก็ต่อเมื่อนักเรียนรู้จักอ่านเป็นกลุ่มคำ การอ่านทีละคำจะทำให้ไม่เข้าใจเรื่องที่อ่าน

3. การเข้าใจประโยค (Sentence Comprehension) นอกจากนักเรียนจะเข้าใจความหมายเป็นรายคำและเป็นกลุ่มคำแล้ว นักเรียนจะต้องมองเห็นความสัมพันธ์ระหว่างคำและความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มคำในประโยคด้วย นักเรียนที่ไม่สามารถมองเห็นความสัมพันธ์ระหว่างคำและกลุ่มคำในประโยคจะไม่เข้าใจเรื่องที่อ่าน

4. การเข้าใจอนุচ্ছেต (Paragraph Comprehension) นักเรียนจะเข้าใจอนุচ্ছেตต่อเมื่อนักเรียนมองเห็นความสัมพันธ์ระหว่างประโยคอนุচ্ছেต การเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างประโยคค่อนข้างยาก แต่ถ้านักเรียนขาดความสามารถทางด้านนี้แล้ว นักเรียนจะไม่เข้าใจเรื่องที่อ่าน

5. การเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างอนุচ্ছেต (Comprehension of Longer Units) นักเรียนจะสามารถเข้าใจเรื่องที่ยาวขึ้นได้ ก็ต่อเมื่อนักเรียนสามารถจัดลำดับความคิดของเรื่องที่อ่านได้

2.5 จิตวิทยาการอ่าน

การอ่านมิได้เป็นเพียงการแสวงหาความหมายของสัญลักษณ์ที่ผู้เขียนได้เขียนขึ้นมา เพื่อสื่อสารกับผู้อ่านเท่านั้น แต่ยังเกี่ยวข้องกับกระบวนการทางสมองหรือความคิดรวบยอด ขณะที่ผู้อ่านกำลังดำเนินกิจกรรมต่างๆ ในขณะการอ่าน เช่น การเคลื่อนไหวของสายตาไปตามสัญลักษณ์เพื่อที่จะสื่อความหมายของผู้เขียน และสมองจะทำหน้าที่ถ่ายทอดความหมาย แปลความ และตีความจากเรื่องที่อ่านได้ ดังนั้น การอ่านจึงเป็นกระบวนการที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ และแปลความ ดังนั้นการอ่านที่เกี่ยวกับจิตวิทยาการอ่านจึงเกี่ยวข้องกับกระบวนการ 2 กระบวนการ คือ กระบวนการที่ตามองเห็นสัญลักษณ์แล้วส่งภาพสัญลักษณ์ไปยังสมองกับกระบวนการเรียนรู้ ซึ่งเกิดขึ้นเมื่อสมองตีความ แปลความตามสัญลักษณ์ที่มองเห็น ดังนั้นจะเห็นได้ว่า การอ่านจึงเกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ทางจิตวิทยาด้วย เพื่อจะได้นำไปสู่ผลสำเร็จและมีประสิทธิภาพของการอ่าน

นักภาษาศาสตร์นักจิตวิทยาและนักจิตภาษาศาสตร์ กล่าวถึง แนวความคิดเกี่ยวกับการอ่าน ไว้ดังนี้ คือ

โรบินสัน (Robinson. 1975 : 2 – 3) กล่าวว่า การอ่านเป็นกระบวนการเรียนรู้ ผู้อ่านพยายามทำความเข้าใจข้อความของผู้เขียน ความเข้าใจในการอ่านจะเกิดขึ้นเมื่อผู้อ่านทำความเข้าใจความหมาย และโครงสร้างของประโยค ถ้าความเข้าใจของผู้อ่านและผู้เขียนสอดคล้องกัน ผู้อ่านก็จะทำความเข้าใจได้เร็วขึ้น โดยอาศัยประสบการณ์ อารมณ์และความรู้เกี่ยวกับภาษาศาสตร์

แครสเซน (Krashen. 1982 : 165) กล่าวถึง การอ่านเป็นกระบวนการที่เกี่ยวข้องกับความรู้สึกร อารมณ์ ความเข้าใจในบทอ่าน และการรับรู้ถึงความหมายของคำ โดยอาศัยกระบวนการคิดเพื่อสื่อความหมายของสัญลักษณ์ในบทอ่าน

รูบิน (Rubin. 1993 : 6 – 7) กล่าวถึง การอ่านเป็นกระบวนการที่เกี่ยวข้องกับความรู้สึกรู้อารมณ์ ความเข้าใจในบทอ่าน และการรับรู้ถึงความหมายของคำ โดยอาศัยกระบวนการคิดเพื่อสื่อความหมายของสัญลักษณ์ในบทอ่าน

2.6 แนวทฤษฎีการสอนอ่าน (Teaching Reading Approach)

แนวทฤษฎีการสอนอ่าน มีจุดมุ่งหมายเพื่อเน้นการตีความหมายจากสัญลักษณ์โดยผ่านกระบวนการทางความคิด การเตรียมความพร้อมในการอ่านสำหรับเด็ก การเสริมสร้างกระบวนการทางความคิด เตรียมการใช้เครื่องมือในการเรียนรู้ถาวร และประโยชน์ในการพัฒนาคุณภาพชีวิต

หลักการของทฤษฎีการสอนอ่านในปัจจุบันนั้น ได้รับการพัฒนาให้เป็นไปตามกระบวนการทางธรรมชาติของมนุษย์ในการรับรู้ ทางจิตวิทยาและทางภาษาศาสตร์ โดยเน้นกระบวนการอ่านซึ่งผ่านกระบวนการทางความคิดเป็นหลัก หลักการสอนโดยทั่วไปมี 2 แบบด้วยกัน คือ (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2534 : 23)

1. กระบวนการจากล่างขึ้นบน (Bottom up Process) เป็นการสอนที่เน้นองค์ประกอบย่อยของภาษา เช่น คำ และประโยค ก่อนที่จะเข้าใจความหมายโดยรวมของเรื่อง ซึ่งเป็นการเรียนรู้ที่ขัดกับความรู้สึกรู้อารมณ์ทางธรรมชาติ ทำให้ผู้เรียนเกิดความเบื่อหน่ายเพราะเรียนภาษา ด้วยวิธีวิเคราะห์คำเป็นส่วนๆ ทำให้เข้าใจความหมายของเรื่องได้ช้า

2. กระบวนการจากบนลงล่าง (Top down Process) เป็นการเน้นความหมายของเรื่องโดยรวมก่อน เพื่อเน้นการสื่อความหมายตามหลักทฤษฎีภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา ซึ่งต้องอาศัยกระบวนการในการตีความหมายจากสัญลักษณ์ โดยผ่านกระบวนการทางความคิด

ลักษณะสำคัญของกระบวนการบนลงล่าง และล่างขึ้นบนนี้ก็คือ ทั้ง 2 กระบวนการจะเกิดขึ้นพร้อมๆ กันในขณะที่ผู้อ่านตีความข้อมูล (Rmelheart. 1981) และเพื่อแสดงให้เห็นถึงผลของความรู้อื่นๆ

3. ทฤษฎีการสอนอ่าน (Teaching Reading Approach)

ทฤษฎีการสอนอ่านในปัจจุบันมีอยู่ด้วยกันหลายทฤษฎี ทฤษฎีที่สำคัญ คือ ทฤษฎีทางภาษาศาสตร์และทฤษฎีทางจิตวิทยา แม้ว่าเป้าหมายของการสอนอ่านจะคล้ายคลึงกัน คือต้องการให้ผู้เรียนมีความสามารถในการจับใจความสำคัญ หารายละเอียดของเรื่อง แปลความ ตีความ ขยายความ และมีเจตคติในการอ่านทางบวก เช่น รักการอ่าน สนใจการอ่าน แต่ทฤษฎีทั้งสองจะมีแนวทางในการพัฒนากระบวนการเรียนการสอน การให้ปัจจัยป้อนแก่ผู้เรียนแตกต่างกันไปบ้าง

การสอนอ่านนั้น ต้องอาศัยเทคนิคหลายอย่างที่เน้นองค์ประกอบของกระบวนการอ่านให้แก่ผู้เรียน ซึ่งกระบวนการนั้นๆ ย่อมต้องมาจากการให้ผู้อ่านได้ความคิดรวบยอด จับใจความสำคัญ

ของเรื่องที่อ่าน และหารายละเอียดของเรื่องได้จากประสบการณ์เดิม จากการเดาความแวดล้อม จากลักษณะและชนิดของข้อความที่ผู้เขียน เขียนขึ้นเป็นต้น ดังนั้น กระบวนการอ่านที่สมบูรณ์แบบ จึงน่าจะใช้กระบวนการที่ต้องอาศัยการพัฒนาทั้งกระบวนการบนลงล่าง โดยพิจารณาความรวมของเรื่อง ลงสู่องค์ประกอบของภาษาในระยะแรก และใช้กระบวนการล่างขึ้นบนเพื่อวิเคราะห์หน่วยย่อยพื้นฐาน โดยพิจารณาคำ ประโยค และโครงสร้างอื่นๆ ในระยะสุดท้าย กระบวนการอ่านแบบนี้ เรียกว่า กระบวนการอ่านเชิงปฏิสัมพันธ์ (Interactive) โดยใช้การสังเคราะห์และวิเคราะห์ เพื่อช่วยให้ผู้อ่านได้ ใช้สมองทั้งซีกขวา (กระบวนการบนลงล่าง) และซีกซ้าย (กระบวนการอ่านจากล่างขึ้นบน) ซึ่งจะทำให้ ผู้เรียนมีความทรงจำในระยะยาวกับสิ่งที่ตนอ่าน

4. ทฤษฎีอภิปัญญา (Meta – Cognitive Approach)

เนื่องจากการสอนโดยใช้โครงสร้างระดับยอด ประกอบกับกลวิธีการเสริมต่อการเรียนรู้ เป็นการสอนเพื่อความเข้าใจและเป็นการกระตุ้นให้ผู้อ่านได้ใช้ความคิด พิจารณาในสิ่งที่ตนอ่านและ แสดงภาพของความเข้าใจออกมาให้ประจักษ์นั้น เป็นขั้นตอนที่ต้องใช้กระบวนการคิด กระบวนการ เรียนรู้ผสมผสานกันไป ลักษณะนี้เป็นลักษณะที่สอดคล้องกับหลักการของทฤษฎี

อภิปัญญา ซึ่ง เสาวลักษณ์ รัตนวิษฐ์ (2536 : 24) ได้อธิบายไว้ดังนี้

อภิปัญญา หมายถึง ความสามารถของผู้อ่านในการเข้าใจกระบวนการคิดของตนในการ ตีความ และการแก้ปัญหาต่างๆ จะช่วยให้ความเข้าใจในการอ่านดีขึ้นเนื่องจากสามารถใช้ความคิด ของตนเองจากประสบการณ์มาใช้ในการจับใจความ แปลความ ตีความ และขยายความได้ ที่สำคัญ ก็คือ การเดาความ เพื่อแก้ปัญหาความไม่เข้าใจที่ตนประสบในขณะที่อ่านเนื้อความต่างๆ ผู้เรียนจะมี โอกาสใช้อภิปัญญาของตนมากที่สุดในการอ่าน จับใจความ แปลความ ตีความ ขยายความ

คานาแวน และเฮชแมน (Canavan and Hechman. 1966 : 121) กล่าวถึงวิธีการอ่านว่า มีอยู่ 5 ขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นสำรวจ (Survey) คือ ผู้อ่านจะต้องสำรวจรายละเอียดต่างๆ ของหนังสือ เช่น หัวข้อ ใหญ่ หัวข้อย่อย ตัวพิมพ์เอน เป็นต้น
2. ขั้นตั้งคำถาม (Question) ผู้อ่านจะตั้งคำถามจากเนื้อหา เช่น อาจดัดแปลงจากหัวข้อ เป็นรูปคำถาม
3. ขั้นอ่าน (Read) ขั้นนี้เป็นการอ่านแบบเข้ม (Intensive Reading) คือ อ่านให้เข้าใจ สารสำคัญและรวบรวมข้อเท็จจริงของสิ่งที่อ่านได้อย่างแจ่มแจ้ง เป็นการอ่านเพื่อหาคำตอบ ในขณะที่ ผู้อ่านจะใช้ดินสอหรือปากกาขีดเส้นใต้หรือทำเครื่องหมายกำกับเนื้อหาที่อ่านและบันทึก
4. ขั้นระลึก (Recall) เมื่อได้ข้อเท็จจริงและสารสำคัญแล้ว ผู้อ่านต้องนำไปใช้ในการ รายงานหรือการสอน ดังนั้น จึงควรจะได้มีการระลึกถึงสารสำคัญของสิ่งที่อ่านเพื่อป้องกันการลืม

5. ขั้นทบทวน (Review) ก่อนจะรายงานหรือเข้าสอบ ควรจะได้มีการทบทวนจากการบันทึกครั้งหนึ่งเพื่อความมั่นใจ

เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (2531) กล่าวว่า หลักการอ่านนั้นเกี่ยวกับกระบวนการอยู่ 2 กระบวนการ คือการติดตามว่า ผู้เขียนพูดว่าอะไร และคิดว่าผู้เขียนหมายถึงอะไร วิธีการสอนและเทคนิคการสอนอ่านนั้นผู้สอนแต่ละคนอาจใช้เวลาแตกต่างกันไป ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความสามารถในการอ่านของแต่ละคน และพื้นฐานเกี่ยวกับกับสิ่งแวดล้อมอื่นๆ ด้วย ในการหาเหตุผลของข้อความที่อ่านนั้น ผู้เชี่ยวชาญการอ่านได้ค้นคว้าไว้ตามกระบวนการคิด (Thinking Process) มีหลายวิธี คือ

1. วิธีการที่ใช้โครงสร้างระดับยอด (Top-Level Structure Method) เป็นวิธีที่เน้นหนักในการสอนให้นักเรียนเกิดประสบการณ์ด้วยตนเองในการที่จะพิจารณาว่า ความคิดหรือปัญหาของข้อความนั้นไปในแนวใด เมื่อเข้าใจโครงการเขียนหรือแผนการของผู้เขียน นักเรียนก็จะพบว่า ความคิดหลัก (Main Idea) และรายละเอียดอื่นๆ อีกด้วย

2. วิธีการที่ใช้เทคนิคการหาคำที่ทำให้ไม่เข้าใจเนื้อความที่อ่านโดยตัวผู้อ่านเอง (The Reader Selected Miscues Technique) วิธีการนี้จะให้นักเรียนอภิปรายเพื่อจะเดาความหมายของคำยากที่พบในข้อความที่อ่านหลังจากที่อ่านแล้ว การอภิปรายของครูจะช่วยให้เข้าใจยิ่งขึ้น และรู้ด้วยตนเองมีจุดบกพร่องตรงไหน

3. วิธีการใช้กระบวนการโคลซ (The Cloze Procedure) เป็นวิธีที่ให้นักเรียนอภิปรายถึงคำที่ลบบอกไป

4. วิธีการใช้รูปแบบการสอนอ่านที่มีประสิทธิภาพในเนื้อหาวิชาต่างๆ (The Erica Model Method) เป็นวิธีเน้นให้นักเรียนเกิดประสบการณ์การอ่านด้วยตนเอง โดยผ่านกระบวนการ 4 ขั้นตอน คือ

1. การเตรียมการอ่าน (Preparing for Reading)
2. การคิดสิ่งที่อ่าน (Thinking Though the Reading)
3. การตีความและจัดข้อมูล (Extraction and Organizing Information)
4. การแปลข้อมูล (Translation Information)

สรุปได้ว่า การอ่านมีความจำเป็นต่อชีวิตมนุษย์ในการติดต่อสื่อสาร ทำความเข้าใจและแสวงหาความรู้ใหม่ๆ ที่จำเป็นในการดำรงชีวิต ดังนั้น การสอนอ่านจึงเป็นทักษะสำคัญที่ครูจะต้องเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอ และสามารถนำไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้

นอกจากนี้ สมุทร เซ็นเชาวนิช (2524 : 88) ได้แบ่งประเภทของความเข้าใจออกเป็น 2 ประเภท ไว้ดังนี้ คือ

1. ความเข้าใจแบบทันที (Reception Comprehension) เป็นความเข้าใจที่ต้องอาศัยความรู้ ความหมายของศัพท์ ส่วนวณประโยคต่างๆ และต้องอ่านอย่างมีสติ

2. ความเข้าใจแบบไตร่ตรอง (Reflective Comprehension)

การศึกษาในต่างประเทศนั้น มีนักการศึกษาได้แสดงทรรศนะเรื่องระดับความเข้าใจในการอ่านไว้ เช่น (Smith and Barrett; citing Harris and Sipay. 1979 : 317) กล่าวว่า ระดับความเข้าใจในการอ่านมี 4 ระดับ คือ

1. ระดับความเข้าใจตัวอักษร (Literal Comprehension) เป็นความเข้าใจระดับต้นที่ผู้อ่านเข้าใจตามตัวอักษรว่า ผู้เขียนอย่างไร เป็นเรื่องการระลึกรายละเอียด (Details) ใจความสำคัญ (Main Idea) ลำดับเรื่อง (Sequences) การเปรียบเทียบ (Comparison) เหตุผล (Cause - Effect) และเข้าใจคุณลักษณะของตัวละครหรือของเรื่อง (Character Traits)

2. ระดับความเข้าใจขอบข่ายที่เกี่ยวข้องกับเรื่อง (Interference) สามารถโยงเข้ากับเหตุการณ์อื่นๆ ได้

3. ระดับความเข้าใจที่ประเมินผลเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านได้ (Evaluation) เข้าใจเนื้อเรื่องแล้ว ประเมินผลเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านได้ว่าผู้เขียนมีเป้าหมายอย่างไร อารมณ์ของเรื่องเป็นอย่างไร เจตคติของผู้เขียนเป็นอย่างไร เป็นต้น

4. ระดับความเข้าใจที่จะทำให้เกิดทัศนคติ เกิดความซาบซึ้ง เปลี่ยนแปลงความเชื่อ ความรู้สึกนึกคิด (Attitude)

ดังนั้น จะเห็นว่าระดับความเข้าใจในการอ่าน ก็เป็นส่วนสำคัญที่จะกำหนดขอบข่ายวัตถุประสงค์ และพฤติกรรมที่ผู้สอนจะใช้ในการจัดกิจกรรม กล่าวคือ จะสอนให้ผู้อ่านเกิดความเข้าใจระดับไหนนั้น ต้องดูความพร้อมของผู้เรียน และความพร้อมด้านอื่นๆ ประกอบด้วย แต่สำหรับงานวิจัยครั้งนี้ จะศึกษาเฉพาะความสามารถในการจับใจความสำคัญ แปลความ ขยายความ และเรียงลำดับข้อความ ดังนั้น ระดับความเข้าใจในการอ่านจึงมีความสำคัญในการสอนอ่าน เพื่อที่จะกำหนดจุดประสงค์ในการอ่านของนักเรียนให้เหมาะสมระดับชั้น

2.7 องค์ประกอบที่ควรคำนึงในการสอนอ่าน

แฮริส และซีเพย์ (Harris and Sipay. 1979 : 15 – 18) ได้กล่าวว่า องค์ประกอบที่ส่งผลให้การอ่านประสบผลสำเร็จ คือ

1. องค์ประกอบทางปัญญา (Cognitive Factors) ซึ่งได้แก่ ไ.ค.ว. ของผู้เรียนเอง เขา กล่าวว่า การอ่านนั้นสัมพันธ์กับ ไ.ค.ว. อย่างน้อยๆ .40 - .50 ถึง .07 ในผู้เรียนระดับ 4 ส่วนที่เหลือ

เป็นเรื่องของแรงจูงใจ (Motivate) คุณภาพของบทเรียน (Quality of Educational Program) เจื่อนไขทางเศรษฐกิจ สังคม และอื่นๆ อีกบ้าง

2. องค์ประกอบทางกาย – ทางสรีระ (Physical and Physiological Factors) เขากล่าวว่าถึงแม้ว่าความบกพร่องหรือความพิการทางกาย จะไม่ใช่เป็นตัวอุปสรรคต่อการอ่านโดยตรงก็ตาม แต่ก่อให้เกิดความบกพร่องต่อการพัฒนาการอ่านของผู้เรียนด้วย หรือกล่าวคือ ระบบกล้ามเนื้อไม่ได้ส่งผลต่อความสามารถทางการอ่านโดยตรง แต่จะไปสกัดกั้นส่วนอื่นทำให้การอ่านไม่เป็นไปตามปกติ

3. องค์ประกอบทางสังคม – วัฒนธรรม (Social and Cultural Factors) ความก้าวหน้าทางการอ่านของผู้เรียนนั้นขึ้นอยู่กับที่บ้าน เพื่อนบ้าน สิ่งแวดล้อมที่บ้าน สำคัญไม่แพ้จากที่ได้รับจากทางโรงเรียนเลย หากบิดามารดาและทุกคนทางบ้านของผู้เรียนมีการศึกษาดี ชอบอ่านหนังสือ มีหนังสือมากมายหลายชนิดในบ้าน หรืออ่านให้ผู้เรียนฟัง เล่าเรื่องต่างๆ ให้ผู้เรียนฟัง พวกเขาไปเที่ยวยังสถานที่ต่างๆ ช่วงปิดภาคเรียน ให้ดูรายการโทรทัศน์ที่มีประโยชน์ต่อการศึกษา สิ่งต่างๆ เหล่านี้จะเป็นตัวสนับสนุนให้ผู้เรียนนั้นเป็นนักเรียนที่ดีได้ เพราะการทำอย่างนั้น เท่ากับเป็นการเสริมสร้างพัฒนาทักษะทางภาษาศาสตร์ให้ประสบการณ์ความคิดที่ดีเกี่ยวกับทักษะการอ่าน สร้างนิสัยรักการอ่าน ตรงกันข้ามกับผู้เรียนที่บิดามารดาที่มีการศึกษาดำ ต้องหาเลี้ยงตัวเอง โอกาสที่จะส่งเสริมในการเรียนได้น้อยไปด้วย เพื่อนบ้านและสังคมในหมู่เพื่อนก็เป็นสิ่งสำคัญมากเช่นกัน ดังเช่น ทักษะคิดในกลุ่มเพื่อนที่โรงเรียน บางขณะจะมีอิทธิพลเหนือผู้ปกครองเสียอีก

4. ความพร้อมของผู้เรียน ในด้านตัวผู้เรียนเองควรดูว่า วุฒิภาวะของผู้เรียนอยู่ในระดับใด หากทางส่งเสริมช่วยเหลือเท่านั้น รวมทั้งจิตใจด้วย ครูผู้สอนต้องสร้างให้ผู้เรียนเกิดความพร้อมก่อนเริ่มเรียน ในเรื่ององค์ประกอบที่ส่งผลต่อความเข้าใจการอ่านนั้น แฮริส และซีเพย์ (Harris and Sipay. 1979 : 139) กล่าวว่า องค์ประกอบที่มีส่วนสำคัญอย่างมากต่อความเข้าใจในการอ่าน (Reading Comprehension) ที่สำคัญคือ สติปัญญาโดยทั่วไป (General Intelligence) นั่นคือ

1. ความสามารถในการคิด (The Ability of Thinking)
2. เหตุผล (Reasons)
3. การแก้ปัญหา (Solving Problems)

ส่วนที่สำคัญรองลงไป คือ

1. ความสามารถของผู้อ่านในด้านคำศัพท์ (Vocabulary)
2. ความสามารถในการแปรรหัส เช่น ความหมายในตัวแนะ (Clues)
3. ความสามารถในการเดาความหมาย เพื่อก่อให้เกิดความเข้าใจ (Guess)
4. ความสามารถทางโครงสร้างภาษา (Structure)
5. วุฒิภาวะ (Maturity)

6. พื้นฐาน ประสบการณ์ (Background and Experience)

7. ความสนใจ (Interest)

8. สไตล์ (Style) การเรียนของแต่ละบุคคล เช่น ชอบเรียนเป็นกลุ่ม (Group Learning) หรือชอบเรียนคนเดียว (Individual Instruction) เป็นต้น

ลี ไก ฟาน และเพทลา (Lee Kai – Fan and Patla. 1978 : 28) ได้ให้ทรรศนะว่า องค์ประกอบพื้นฐานในการอ่านควรคำนึงเรื่องต่างๆ ดังนี้

1. กาล (Tense) ซึ่งเป็นส่วนสำคัญมากในภาษาอังกฤษ หากผู้อ่านมองข้าม ไม่สนใจ ข้อมูลที่ได้อาจผิดพลาดได้ กล่าวคือ ในการเรียนภาษาอังกฤษนั้นมีส่วนสำคัญ 3 ส่วน ที่ต้องคำนึงถึง อยู่เสมอ คือ รูปแบบทางภาษา (Form) ความหมายภาษา (Meaning) และหน้าที่ของภาษา (Function) หากผู้เรียนทำความเข้าใจครบทั้ง 3 ส่วนนี้ จะส่งผลให้ผู้เรียนเข้าใจได้ดียิ่งขึ้น เช่น

I should have gone to the party.

หมายถึง ผู้พูดควรจะไปปาร์ตี้ แต่เขาไม่ยอมไป

2. สรรพนาม (Pronoun) การอ่านที่ดีนั้นต้องเข้าใจ Pronoun ที่พบว่า หมายถึงใคร เพื่อจำ ได้สื่อสารความหมายที่ถูกต้อง ชัดเจน ช่วยให้อ่านได้ความเข้าใจมากขึ้น ปัญหาเหล่านี้จะพบมากใน ประโยคยาวหรือสังกรประโยค (Complex Sentence Pronoun) หลักที่ก่อปัญหายุ่งยากในการอ่านก็คือ this, these, that, those, such, it, และ Relative Pronouns เช่น Who, That...etc. ยกตัวอย่าง เช่น

It is curious that many people do not like ballet, theatre, operas recital or orchestral concerts but will avidly watch them on T.V.

Them หมายถึงอะไร

3. เครื่องหมายวรรคตอน (Punctuations) ปกติแล้ว จะพูดกันในวิชาการเขียน (Course of Writing) เพราะมันเกี่ยวข้องกับการเขียนมากกว่าการอ่าน อย่างไรก็ตาม Punctuations ที่ผู้เขียนใช้ในการเขียนนั้นก็เพื่อให้ผู้อ่านง่ายต่อการอ่านนั่นเอง Punctuations ปกติจะเป็นตัวแนะ (Clues) อย่างไรก็ดีสำหรับผู้อ่านผู้เขียนหมายความว่าอย่างไร เช่น

e.g. Pilots whose minds are dull do not live long.

e.g. Pilots, whose minds are dull, do not live long.

4. คำศัพท์ในบริบท (Vocabulary in context) หากพูดถึง Vocabulary แล้วจะมี 3 ลักษณะ คือ คำศัพท์ทั่วไป (General Vocabulary) คำศัพท์เทคนิค คำศัพท์เฉพาะ (Technical Vocabulary) คำแสลง สำนวน (Slang and Idioms)

หากหนังสือที่เราอ่านให้คำศัพท์ประเภทคำศัพท์ทั่วไป การอ่านคงไม่ยุ่งยากมากนัก เพราะเราสามารถเปิดหาได้จากพจนานุกรม (Dictionary) แต่หากเป็นคำศัพท์เฉพาะ การอ่านจะยุ่งยากมากขึ้น ถ้าผู้อ่านไม่มีความรู้เรื่องเหล่านั้นบ้างเลย และยังพบคำศัพท์แสงหรือสำนวนด้วยแล้วยิ่งทำให้การอ่านเกิดความยุ่งยากมากขึ้น เพราะเราจะหาความหมายไม่ได้เลยจาก Dictionary ผู้อ่านต้องอาศัยบริบท (Context) เดาความหมายเอาเอง ซึ่งต้องใช้ความสามารถหลายด้านประกอบกัน เช่น

By day he was straight – faced and sober; by night he was sniggling and Inebriated.

5. กลุ่มคำที่เอาความสอดคล้องหรือขัดแย้ง (Transitional Words) คือ กลุ่มคำในประโยคหรืออนุเขต (Paragraph) ซึ่งจะเป็นตัวบ่งชี้ข้อความที่จะตามมาว่าจะเป็นไปในลักษณะสอดคล้องกันไปในแนวทางเดียวกันกับข้อความข้างหน้า เช่น

He planned to become an airline pilot, furthermore, he become one.

นอกจากนี้ยังมี Translational Words อีกหลายประเภท เช่น บอกใจความแย้งกันใจความเป็นเหตุเป็นผลกัน ซึ่งผู้สอนควรจะต้องศึกษาทำความเข้าใจให้ดี

2.8 กระบวนการในการสอนอ่าน (Process)

แฮริส และซีเพย์ (Harris and Sipay. 1979 : 19 – 20) กล่าวว่า การสอนอ่านมีกระบวนการสอนดังต่อไปนี้

1. การรับสัมผัส (Sensation) การอ่านจะเริ่มจากตาทั้งสองข้างจะกระทบกับเครื่องหมายและตัวอักษร โดยอาศัยแสงเป็นไปตามระบบการทำงานของตา อันจะเป็นทางนำไปสู่สมอง สมองต่อไปว่าเห็นอะไร นั่นคือต้องใช้ความรู้และประสบการณ์เดิมของตนว่า เห็นอะไร ด้วยกระบวนการนี้จะต้องอาศัยตัวหนังสือที่พิมพ์ชัดเจน ขนาดพอเพียง แสงสว่างพอ และตาสามารถรวม (Focus) สิ่งนั้นๆ ที่ผ่นม่านตา (Retina) ได้ สายตาต้องรวดเร็ว เคลื่อนไหว กวาดสายตาได้อย่างครอบคลุม

2. การรับรู้ (Perception) เป็นขั้นตีความโดยอาศัยประสบการณ์เดิม (Concepts) เป็นกระบวนการหลังจาก Sensation แล้ว เมื่อสายตามีการส่งภาพที่เห็นหรือส่งตัวอักษรที่เห็นไปสู่สมอง สมองจะรับแล้วตีความออกมาว่าสิ่งที่เห็นคืออะไร ตัวหนังสือที่เห็นเป็นคำอะไร

3. ทำความเข้าใจ (Comprehension) คือ กระบวนการอ่านที่ต้องอาศัยความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างของประโยค และความหมายในประโยคจากกลุ่มคำที่พบเห็น และทราบว่าคำๆ นั้นหมายถึงอะไร เป็นอย่างไร มีบทบาทอย่างไร

4. การตอบสนอง (Reaction) เมื่อเข้าใจแล้วก็ตอบสนอง อาจจะเป็นการตอบสนองทางกายและอารมณ์

แฮริส และ ซีเพย์ (Harris and Sipay. 1979 : 141 – 142) กล่าวว่า ในการสอนอ่านนั้น ครูผู้สอนควรยึดหลักการสอน ดังนี้

1. การสอนอ่านต้องพยายามสร้างกิจกรรมที่สนุกสนาน (Reading must be an enjoyable activity)

2. การสอนที่เป็นระบบนั้น ต้องให้ทักษะการอ่านที่เหมาะสมเจาะจงอย่างใดอย่างหนึ่ง เช่น ระดับประถมฝึกอ่านเพื่อพัฒนาด้านคำศัพท์ ทักษะการค้นหาคำความหมาย เป็นต้น

3. กิจกรรมที่ใช้ในการสอนเปิดโอกาสให้มีกิจกรรมต่างๆ อย่างเพียงพอ เช่น ฝึกอ่านออกเสียง อ่านในใจ หรือฝึกผู้เรียนอ่านด้วยตัวเอง ครูเป็นผู้ฝึกให้ผู้เรียนหัดอ่านอย่างละเท่าๆ กัน

4. บทเรียนและกิจกรรมสนองความแตกต่างแต่ละบุคคล เพราะแต่ละบุคคลมีพื้นฐานความสามารถในการอ่านไม่เท่ากัน

5. ควรมีแผนงาน (Plan) เพื่อสนับสนุนการอ่านของผู้เรียนตั้งแต่ระดับอนุบาลจนถึงมัธยม
กู๊ดแมน (Goodman. 1982 : 13) กล่าวว่า กระบวนการสอนอ่าน (Reading Process) มี 5 ขั้นตอน

1. ระบุหรือจำตัวอักษรได้ตามที่ผู้เขียนได้เขียนไว้ (Recognition Initiation) เป็นการมองเห็นคำแล้วจำได้ว่า คำนั้นเขียนแทนคำพูดว่าอะไร และการอ่านก็จะเริ่มขึ้นเป็นการเริ่มจากการอ่านอีกแบบหนึ่งตามความคิดของเขาหรือการอ่านจะเริ่มด้วยการมองเห็นรูปภาพ รูปภavnนั้นก็จะเป็นตัวเริ่มต้นในการอ่านได้อีกลักษณะหนึ่ง

2. เป็นการคาดคะเน คาดการณ์ล่วงหน้าว่าเรื่องที่อ่านนั้นเป็นอย่างไร จะดำเนินไปในลักษณะใด (Prediction)

3. เป็นการหาข้อมูลยืนยันว่าสิ่งที่ตนคาดการณ์ไว้นั้นถูกต้องไหม เป็นการหาคำยืนยันในความคิดเห็นของผู้อ่าน (Confirmation)

4. เป็นการแก้ไขหรือปรับ หรือจัดกระบวนการความคิดอีกครั้งหนึ่ง เมื่อผู้อ่านพบว่า สิ่งที่ตนคาดการณ์ไม่ถูกต้อง เป็นการแก้ความคิดของผู้อ่านให้ถูกต้องนั่นเอง (Correction)

5. เป็นการสิ้นสุดการอ่าน คนเราจะยุติการอ่านเมื่อได้ทำกิจกรรมทั้งหมดเรียบร้อยแล้ว หรืออาจจะไม่ใช่การอ่านจบแล้ว แต่เป็นเพราะผู้อ่านจับความหมายในการอ่านได้น้อยหรือผู้อ่านทราบเรื่องที่จะอ่าน มิฉะนั้น ก็เน้นเพราะเรื่องนั้นไม่น่าสนใจก็ได้ (Closure)

การอ่านตามความคิดของ กู๊ดแมน (Goodman) นั้น ถือว่าเป็นเกมการเดาทางจิตวิทยา ภาษาศาสตร์อย่างหนึ่ง (A Psycholinguistic Guessing Games) กล่าวคือ เริ่มจากผู้อ่านรับสัญญาณ (Signals) ไปสู่ตัวอย่าง (Sample) เดา (Guesswork) หาข้อมูลยืนยัน (Confirm) แก้ไข (Correcting) ดังได้กล่าวแล้ว

ในการสอนภาษาที่สองนั้น กู๊ดแมน (Goodman. 1982 : 68) กล่าวว่า หลักการสอนภาษาที่สองนั้น ครูผู้สอนควรคำนึงในเรื่องต่อไปนี้

1. การอ่านภาษาที่สองนั้น สำหรับบางคนแล้ว จะรู้สึ่ง่ายขึ้น หากมีการเปรียบเทียบกันระหว่างสิ่งที่เหมือนกันกับสิ่งที่แตกต่างกันหรือกับภาษาของตนเอง

2. การอ่านทำให้เด็กรู้สึกยาก หากเนื้อหาที่อ่านไม่มีโครงสร้างไวยากรณ์บ้าง คือ หากโครงสร้างไวยากรณ์ยากเกินไปสำหรับเขา ผู้อ่านจะรู้สึกยาก ท้อแท้ใจ เบื่อหน่ายและไม่มีความสนใจที่จะอ่าน

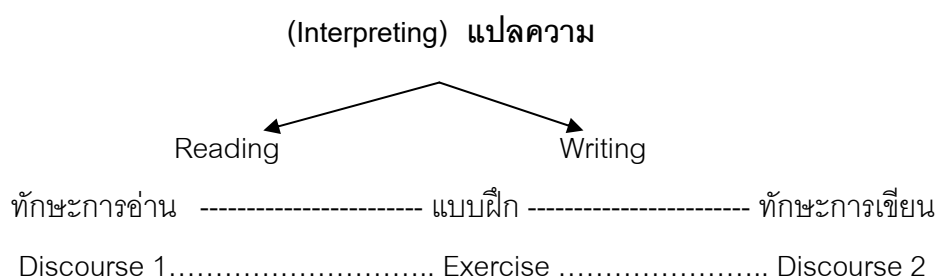
3. การอ่านสิ่งที่มีความหมาย (Strong Semantic) ถึงแม้จะอ่านในสิ่งที่เขียนด้วยโครงสร้างง่ายๆ ก็จะเป็นการพัฒนาความสามารถทางการอ่านได้ดีด้วย นั่นคือ สิ่งที่น่าสนใจเป็นสิ่งที่น่าสนใจ มีความหมายต่อชีวิตของผู้เรียน สอดคล้องกับภูมิหลังประสบการณ์ของผู้เรียนด้วย

4. สิ่งที่จะให้ผู้เริ่มเรียนฝึกอ่าน ควรหลีกเลี่ยงสื่อการเรียนที่ใช้ภาษาเป็นพิเศษเฉพาะตัว เช่น หลีกเลี่ยงเกี่ยวกับวรรณคดี (Literature) สื่อการเรียนที่ให้ได้กอ่านควรเป็นเรื่องทั่วไป เช่น ป้ายต่างๆ คำสั่ง คำบรรยาย บทสนทนา เป็นต้น การที่จะเลือกสื่อการเรียนในลักษณะใด ต้องแล้วแต่ภูมิหลัง (Background) ของผู้เรียน

5. การอ่านจะช่วยให้ง่ายขึ้นถ้าให้เขาได้พูด (Speak) สิ่งที่จะอ่านเสียก่อน สำหรับผู้เรียนในชั้นเริ่มต้นนั้น ควรจะจัดเนื้อหาให้เป็นขั้นตอน สำหรับพูดก่อน หลังจากนั้นจึงให้เขาอ่าน เช่นเดียวกับผู้ที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองในระดับกลาง (Medium) ก็ควรจัดกิจกรรมให้ฝึกพูดนั้นๆ ก่อนจึงค่อยให้อ่านในภายหลัง

6. สำหรับการสอนอ่านต่อผู้ที่เริ่มเรียนภาษานั้น การสอนควรเป็นไปตามธรรมชาติ มุ่งหาความหมายในสิ่งที่อ่าน หลีกเลี่ยงสิ่งที่ไม่จำเป็นอื่นๆ ก่อน ไม่ควรที่จะมุ่งเพียงกระบวนการเพื่อให้เกิดความเข้าใจเท่านั้น

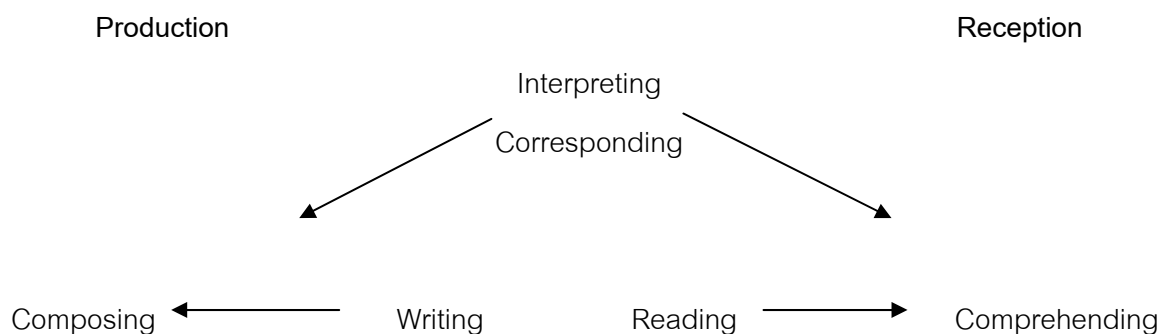
การอ่านเพื่อความเข้าใจนั้น วิดโดสัน (Widdowson. 1979 : 145 – 146) กล่าวว่า การสอนอ่านนั้น ควรมีทักษะอื่นรวมเข้าด้วยกันกับการอ่าน เช่น รวมทักษะการเขียนเข้ากับการอ่าน เท่ากับว่า นอกจากผู้เรียนจะได้รับการพัฒนาทักษะการอ่านแล้ว ในเวลาเดียวกันผู้เรียนก็จะได้รับการฝึกการเขียน พัฒนาการเขียนไปด้วย เช่น

ภาพประกอบ 1 แสดงการพัฒนาาร่วมกันของทักษะการอ่านและทักษะการเขียน

จากภาพประกอบ 1 จะเห็นว่า ทักษะการอ่าน – เขียน สัมพันธ์กันตลอดเวลา โดยมีแบบฝึก (Exercises) เป็นตัวเชื่อม เช่น บทสนทนาที่ 1 (Discourse 1) แบบฝึก.....ให้นักเรียนแปล (Interpret) สิ่งที่ย่านไปสู่ทักษะการเขียน (Writing) โดยให้เขียนดัดแปลงจากบทสนทนาที่ 1 (Discourse 1) ไปสู่ (Discourse 2)

สังเกตภาพประกอบอีกครั้ง

ภาพประกอบ 2 แสดงความสัมพันธ์ของทักษะการอ่านและทักษะการเขียน

การอ่านที่ยึดนักเรียนเป็นศูนย์กลาง คำว่า "นักเรียนเป็นศูนย์กลาง (Student – Centered) และมุ่งความสนใจไปสู่ผู้เรียน (Focus on the Learner) นั้น พอที่จะรู้จักกันดีสำหรับ ครูผู้สอนภาษาอังกฤษในประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ซึ่งแนวความคิดดังกล่าวเป็น แนวความคิดของเคอแลน สเตวิก และ กาเตนโย (Curran, Stevick and Gattegno) ซึ่งก็ได้แก่วิธีสอน CLE (Community Language Learning) และการสอนแบบเงียบ (The Silent Way) ที่ครูผู้สอนรู้จัก กันดีแล้วนั่นเอง

ตามแนวที่ยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลางนี้ หน้าที่และบทบาทของครูจะต้องเปลี่ยนไปจากเดิมนั่นคือ ครูผู้สอนจะมีหน้าที่จัดเตรียมกิจกรรมต่างๆ ในการเรียนไว้ล่วงหน้า ทำเครื่องอุปกรณ์การสอนให้ชัดเจน ให้คำแนะนำเมื่อผู้เรียนมีปัญหาและวางแผนให้ผู้เรียนด้วยตนเองอาจจะช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ดังคำกล่าวที่ว่า "ครูที่ดีคือผู้ให้คำแนะนำที่ดี" (A Good Director) ไม่ใช่ครูแสดงหรือควรทำกิจกรรมเสียเอง ครูผู้สอนจะต้องหาทางสร้างประสบการณ์และให้คำแนะนำแก่ผู้เรียน ผู้เรียนเป็นผู้ทำกิจกรรม (Actor) และหากจะวัดความสำเร็จของผู้เรียนก็วัดได้จากการกระทำนั่นเอง

กาเตนโย (Gattegno. 1963 : 78) พบว่า หากครูผู้สอนยิ่งพูดน้อยเท่าไร ก็จะทำให้ผู้เรียน เกิดความรับผิดชอบต่อตนเองมากยิ่งขึ้นเท่านั้น เขาเชื่อว่า การที่ครูไม่พูดนั้นก็คือ การหยุดการรบกวน ไม่ขัดจังหวะต่อผู้เรียนในขณะที่เรียน สอดคล้องกับความคิดของสเตวิก (Stevick. 1980 : 197) ซึ่ง

กล่าวว่า การเรียนทุกอย่างควรให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และสัมผัสด้วยตนเองแล้วทำให้ผลการเรียนของผู้เรียนบรรลุเป้าหมายดีขึ้น วิธีการหนึ่งนั้นคือ ผู้สอนต้องพูดน้อย

สเติวค และกาเต็นโย ยังแสดงทรรศนะต่อไปอีกว่า ในการสอนที่ยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลางนั้นที่สำคัญ คือ บรรยากาศในห้องเรียนต้องทำให้ผู้เรียนรู้สึกมั่นคงและปลอดภัย ซึ่งครูจะต้องพยายามสร้างให้เกิดขึ้นโดยคอยเป็นที่ปรึกษา ให้กำลังใจให้ความอบอุ่น อันจะก่อให้เกิดความมั่นใจและเข้าใจในบทเรียน อีกอย่างหนึ่งคือ ครูและผู้เรียนต้องเข้าใจจุดมุ่งหมายของบทเรียนเป็นอย่างดี อันจะทำให้เป็นภาพพจน์ของการเรียนชัดเจนขึ้น และย่อมส่งผลให้เกิดการพัฒนาทางภาษาไปในทางที่ดีขึ้น

เนลสัน (Nelson. 1984 : 2 – 5, 8) ได้แสดงความคิดเห็นและแนวทางในการสอนอ่านโดยยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลางไว้ว่า ควรจะให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเลือกบทเรียนแล้วใช้เวลาและโอกาสแก่ผู้เรียนที่จะได้อ่านและความเข้าใจบทเรียนนั้นๆ ด้วยตนเอง จะโดยวิธีใดก็ได้ แล้วนำสิ่งที่ผู้เรียนแต่ละคนได้จากการอ่านมาอภิปรายร่วมกันในชั้นเรียน และกิจกรรมสุดท้ายควรจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้ฝึกการเขียน เพื่อจะทำให้ผู้เรียนคุ้นเคยกับภาษาและเข้าใจมากขึ้นและสิ่งที่ไม่ควรจะมีในกิจกรรมการเขียนของเขาก็คือ ให้ผู้เรียนได้เขียนประโยคใจความสำคัญ (Main Ideas) ของเรื่อง เขาพบว่ากิจกรรมการอ่านนั้นสอดคล้องกันเป็นอย่างดีกับกิจกรรมการเรียน

2.9 เกณฑ์การประเมินทักษะการอ่าน

อัจฉรา วงศ์โสธร (2539 : 154 – 157) กำหนดความสามารถทางการอ่าน ที่เป็นเกณฑ์แบบย่อย ดังนี้

1. ความรู้ด้านคำศัพท์ สามารถเข้าใจศัพท์ ส่วนวนที่ใช้
2. ความรู้ด้านไวยากรณ์ สามารถใช้ความรู้ด้านไวยากรณ์ในการทำความเข้าใจเกี่ยวกับคำสรรพนาม คำเชื่อมโยงของเนื้อความ เช่น การใช้คำสันธาน คำบุพบท ที่กำหนดหน้าที่ของภาษาว่าเป็นการขอร้อง เชื้อเชิญ ขออนุญาต เป็นต้น

เกณฑ์การกำหนดความสามารถทางการอ่านแบบรวม จะเป็น ดังนี้

1. ความสามารถเรียบเรียงความ ได้แก่ การอ่านแล้วเข้าใจความหมายได้ สามารถแสดงความเข้าใจ โดยการตอบคำถามที่ให้เรียบเรียงถ้อยคำใหม่ โดยให้ได้ใจความเดิมหรือสามารถตอบคำถามแบบเลือกตอบ และแบบเรียงลำดับข้อความ เป็น 1, 2, 3,....,ได้
2. ความสามารถอ่านข้อมูลที่เป็นที่ เป็นรายละเอียด สามารถโยงรายละเอียดที่เกี่ยวข้องกับใจความสำคัญของเรื่องได้ว่า เป็นรายละเอียดสนับสนุน หรือเป็นรายละเอียดที่แย้งกันเพื่อให้ข้อมูลตรงกันข้าม ตลอดทั้งเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างรายละเอียดด้วยกัน

3. ความสามารถในการอ่านจับใจความสำคัญ สามารถระบุแก่นของเรื่อง หัวเรื่องและใจความสำคัญของเรื่องที่อ่านได้

4. ความสามารถวิเคราะห์และประเมินความสัมพันธ์ของเนื้อความและสุนทรียศาสตร์ของการใช้ภาษา สามารถใช้ความรู้ด้านคำศัพท์ ไวยากรณ์ ความเข้าใจสิ่งที่อ่านและความรู้เกี่ยวกับรูปแบบ ลีลาภาษาที่ใช้ในบทอ่าน ที่เป็นตัวเป็นกระตุ่น วิเคราะห์ ประเมินและสรุปได้ว่า สารที่อ่านนั้นเป็นสารประเภทใด ลีลาภาษาที่ใช้เป็นทางการหรือไม่เป็นทางการ เจตนา ทักษะของผู้เขียนที่แฝงอยู่ สามารถวิพากษ์วิจารณ์ถึงเหตุและผลที่เกิดขึ้นต่อความมั่นคง ความน่าเชื่อถือของสมมุติฐานที่ผู้เขียนตั้งไว้ ความเป็นไปได้ของข้อสรุป ตลอดจนสามารถประเมินประสิทธิผลของบทอ่านนั้นได้ว่า มีความชัดเจนเข้าสู่ประเด็นอย่างไม่อ้อมค้อมและใช้ภาษาได้อย่างกระชับ ความสามารถในระดับนี้เป็นระดับสูงซึ่งต้องอาศัยความรู้ในระดับต้นๆ เป็นพื้นฐาน

การกำหนดระดับความสามารถข้างต้นเป็นลำดับขั้นตอนที่ขึ้นต่อกันและกำหนดความสามารถตามเกณฑ์ อาจใช้มาตราส่วนประมาณค่า เป็นลำดับ ดังนี้

1	หมายถึง	ไม่มีความสามารถ
2	หมายถึง	มีความสามารถน้อย
3	หมายถึง	มีความสามารถพอประมาณ
4	หมายถึง	มีความสามารถมาก
5	หมายถึง	มีความสามารถยอดเยี่ยม เป็นต้น

3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียน

3.1 ความหมายของการเขียน

การเขียนนับเป็นทักษะที่สำคัญยิ่งอีกทักษะหนึ่ง เพราะการเขียนจะช่วยให้สามารถติดต่อสื่อสารกับผู้อื่นได้ ช่วยจดบันทึกสิ่งต่างๆ ที่เรียนหรือทราบมาและยังสามารถถ่ายทอดความรู้ของตนให้ผู้อื่นทราบด้วย (ศรีวิทย์ สุวรรณกิติ. 2522 : 157) ผู้ใช้ภาษาเขียนจึงต้องมีความสามารถในการใช้ภาษาให้ถูกต้อง ตามระเบียบแบบแผน เพราะถ้าเขียนผิดความหมายก็จะผิดไปหรืออาจจะไม่มีความหมายเลยก็ได้ สำหรับความหมายของการเขียนนั้นได้มีผู้ให้คำนิยามดังนี้

โอลิวา (Oliva. 1969 : 152) กล่าวว่า การเขียนเป็นภาษาของผู้พูดในการที่จะสื่อความคิดของเขาไปสู่คนอื่นซึ่งพูดภาษาเดียวกันในการสื่อความหมายนี้ จะขึ้นอยู่กับสัญลักษณ์ที่ใช้ในการเขียน

อาราพอฟ (Arapoff. 1967 : 119 – 120) กล่าวว่า การเขียน คือ กระบวนการทางความคิดที่ผู้เขียนจะต้องมีจุดหมายในการเขียนผ่านทางสัญลักษณ์ต่างๆ และพยายามเรียงลำดับเหตุการณ์ให้เป็นไปตามขั้นตอน

สวอลเลส (Swalles. 1997 : 34) กล่าวว่า การเขียนเป็นกระบวนการที่ซับซ้อนที่เกี่ยวข้องกับข้อความที่ปรากฏตามตัวอักษร คำศัพท์ ไวยากรณ์ ที่ได้รับการเรียบเรียงไว้อย่างถูกต้อง ทั้งนี้ต้องเป็นไปตามจุดประสงค์ของผู้เขียนที่ต้องการจะสื่อสาร

ฟินอคเชียโร (Finocchiro. 1980 : 130) กล่าวว่า การเขียน คือ การแสดงออกทางความคิดในลักษณะสัญลักษณ์ ซึ่งผู้เขียนจะแสดงประสบการณ์ อารมณ์ ความรู้สึก ความคิดจากสัญลักษณ์เหล่านั้น

นอกจากนั้น อรุณี วิริยะจิตรรา ยังได้กล่าวแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับทักษะการเขียนกับเด็กนักเรียนไทยว่า ทักษะการเขียนเป็นทักษะที่นักเรียนไทยให้ความสนใจน้อยที่สุด นักเรียนจะรู้สึกกังวลมากในทักษะการเขียน แต่หากฝึกให้นักเรียนมีโอกาสดูเขียนบ่อยๆ ก็จะพบว่านักเรียนจะมีความก้าวหน้าในการใช้ภาษา นอกจากการเขียนจะทำให้ผู้เรียนได้รับการพัฒนาทางภาษาแล้วยังพบว่าทักษะการเขียนยังจะช่วยเสริมทักษะการอ่านให้ดีขึ้นด้วย รวมทั้งก่อให้เกิดความคงทนในการจำมากขึ้น

ดังนั้น การเขียนเป็นการสื่อความคิด ความรู้สึก และความจริง ตลอดจนเรื่องราวต่างๆ เพื่อสื่อสารให้ผู้อื่นเข้าใจ (McCrimmon. 1963 : 3) ซึ่งรวมไปถึงการเรียบเรียงข้อความ ประสบการณ์ อย่างมีจุดมุ่งหมาย โดยอาศัยรูปแบบและศิลปะในการถ่ายทอดออกมาในลักษณะที่เป็นสัญลักษณ์ต่างๆ ดังนั้น จึงมีนักวิจัยหลายท่านได้ให้ความหมายของการเขียนคือ การสื่อสารความรู้ ความเข้าใจ จินตนาการ อารมณ์ และความคิดเห็นออกมาเป็นสัญลักษณ์ระหว่างผู้ส่งสารกับผู้รับสารให้มีความเข้าใจตรงกัน ตลอดจนใช้ถ้อยคำให้เหมาะสมกับกาลเทศะ (บันลือ พฤษะวัน และ ดำรง ศิริเจริญ. 2532 : 18 ; วรณี โสมประยูร. 2521 : 5) กล่าวได้ว่า ผู้เขียนมีความสามารถในการเขียน โดยการใช้คำศัพท์ การสะกดคำ การใช้สำนวนต่างๆ การใช้โครงสร้างไวยากรณ์ และเครื่องหมายวรรคตอน ตลอดจนการเรียบเรียงความคิดออกมาเป็นข้อความเพื่อให้ผู้อื่นเข้าใจความคิด และเจตนาของผู้เขียน

สรุปว่า การเขียน คือ การถ่ายทอดความรู้ ความรู้สึก ความคิด ประสบการณ์ ของผู้เขียน โดยใช้ตัวอักษรเป็นสื่อเพื่อส่งสารให้ผู้อื่นได้ทราบ ทักษะการเขียน เป็นทักษะที่ซับซ้อน เพราะผู้เขียนต้องใช้ความรู้ ความสามารถ และองค์ประกอบหลายๆ อย่าง เช่น คำ และประโยคต่างๆ ในการเขียน เพื่อสื่อความหมายระหว่างผู้รับสารกับผู้ส่งสารให้มีความเข้าใจตรงกัน

3.2 ความสามารถในการเขียน

การเขียนภาษาต่างประเทศ หมายถึง ความสามารถในการใช้ภาษาเขียนได้อย่างคล่องแคล่วในสถานการณ์ต่างๆ ไป รวมทั้งความสามารถในการใช้โครงสร้างภาษาคำศัพท์ และ

สัญลักษณ์ที่ใช้แทนภาษาพูด ผู้เรียนจะต้องมีความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์และโครงสร้างของภาษาก่อนที่จะลงมือเขียนจริง

ลาโด (Lado. 1977 : 248) กล่าวว่า ความสามารถทางการเขียน คือ ความสามารถใช้ตัวอักษรอย่างมีความหมาย สามารถเรียบเรียงข้อความจากลักษณะโครงสร้างที่ใช้แบบฟอร์มของการเขียนให้ตรงกับจุดหมายของการเขียนนั้นๆ ตลอดจนการใช้ถ้อยคำสำนวนอย่างถูกต้อง

แวลเลตต์ (Valette. 1981 : 217) กล่าวว่า ความสามารถทางการเขียนเป็นความสามารถในการใช้ศัพท์ การสะกดตัวอักษรและไวยากรณ์โดยการเขียนอย่างเชี่ยวชาญในลีลาของภาษา

แพตตี (Patty. 1985 : 182 – 186) กล่าวว่า ความสามารถทางการเขียน คือ ความสามารถในการแสดงออก ซึ่งความคิดที่ต้องการเชื่อมโยง จัดวางและพัฒนารายละเอียดต่างๆ ตลอดจนความสามารถในการเขียนเรียบเรียงความคิดให้ประโยคเป็นข้อความสั้นๆ และเป็นเรื่องราว

กล่าวโดยสรุป ความสามารถทางการเขียน คือ ความสามารถในการใช้คำศัพท์ การสะกดคำ โครงสร้างไวยากรณ์ กลไกในการเขียน และสำนวนต่างๆ ตลอดจนการเรียบเรียงความคิดออกมาเป็นข้อความได้อย่างเหมาะสม

3.3 องค์ประกอบของการเขียน

องค์ประกอบของการเขียน โดยทั่วไปที่เราพบเห็นอยู่มากมายมีองค์ประกอบการเขียนหลายประการ แฮร์ริส (Harris. 1988 : 68 – 69) กล่าวถึงองค์ประกอบการเขียนต่างๆ ไว้ ดังนี้

1. เนื้อหา ได้แก่ เรื่องที่ผู้เขียนต้องการสื่อแก่ผู้อ่าน ตามจุดมุ่งหมายของผู้เขียน
2. รูปแบบ ได้แก่ ลักษณะการจัดรูปแบบการจัดลำดับเนื้อหาตามลักษณะต่างๆ
3. ไวยากรณ์ ได้แก่ การใช้ภาษา ตามกฎเกณฑ์และโครงสร้างที่ถูกต้อง
4. ลีลา ได้แก่ กลไกที่นำมาใช้ในการเขียน เช่น การเขียนสรุปความ ใช้หลักการอย่างไร

การย่อหน้า เว้นวรรค การใช้คำเชื่อม สำนวน วลี เป็นต้น

อาจกล่าวได้ว่า งานเขียนชนิดต่างๆ ที่เราได้พบเห็นอยู่เป็นประจำนั้น จะมีลักษณะโครงสร้างของเรื่อง และจุดมุ่งหมายในการเขียนที่แตกต่างกัน เช่น เขียนเพื่อความบันเทิง เขียนเพื่อความรู้ เป็นต้น ซึ่งงานเขียนทั่วไปมักมีลักษณะ ดังนี้

1. มีความชัดเจน คือ อ่านแล้วเข้าใจได้ทันที การใช้ภาษาที่ง่าย รัดกุมถูกต้องตามความหมายของรูปคำ และประโยค
2. มีจุดมุ่งหมายที่ชัดเจน ผู้อ่านสามารถจับจุดมุ่งหมายได้ งานเขียนไม่ควรเขียนอย่างคลุมเครือ ไม่ชัดเจน

3. มีความสัมพันธ์ ดำเนินเรื่องเป็นไปตามลำดับต่อเนื่องกัน ไม่วกวน ซึ่งจะช่วยให้ผู้อ่านเกิดความสับสน และผู้อ่านสามารถติดตามได้ง่าย
4. มีความกว้างขวาง ผู้อ่าน อ่านแล้วได้เพิ่มพูนความรู้หรือความบันเทิง
5. มีความประณีต การใช้คำต่างๆ ในประโยคจะต้องมีความสละสลวยเหมาะสมกับกาลเทศะ มีความถูกต้อง

3.4 ขั้นตอนในการฝึกและการจัดกิจกรรมในการฝึกเขียนภาษาอังกฤษ

ทักษะในการเขียนเป็นทักษะที่มีความสำคัญอีกทักษะหนึ่ง (ศรีวิทย์ สุวรรณกิติ. 2522 : 15) เพราะผู้เรียน ต้องใช้ทักษะเขียนเพื่อ

1. ติดต่อสื่อสารกับผู้อื่นโดยทางตัวอักษร
2. จัดบันทึกสิ่งต่างๆ ที่เรียนมาหรือทราบมา
3. ถ่ายทอดความรู้สึกของตนให้ผู้อื่นทราบโดยการเขียน เช่น การเขียนคำตอบเป็นประโยค เป็นคำ เป็นเครื่องมือที่ใช้ในการทดสอบความรู้

ทักษะการเขียนนั้น เป็นทักษะที่ยากสำหรับนักเรียนเพราะเป็นทักษะในด้านการแสดงออก (Production) นักเรียนต้องใช้ความสามารถหลายๆ ด้าน เช่น คำศัพท์ จำนวน โครงสร้าง และกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ ตลอดจนเครื่องหมายวรรคตอน และลีลาในการเขียน ดังนั้นในการฝึกทักษะในการเขียน ผู้เขียนจะต้องฝึกอย่างเป็นระบบโดยผ่านขั้นตอนการพัฒนาทักษะทั้ง 5 ขั้น (Rivers. 1978 : 245 – 255) คือ

1. การคัดลอก (Copying) เป็นการลอกแบบโดยการเขียนข้อความลงบนกระดาษให้นักเรียนคัด ลอก ลงสมุดหรือให้ลอกจากหนังสือก็ได้เพื่อให้นักเรียนคุ้นเคยกับประโยคตัวหนังสือ โครงสร้างของประโยค การใช้ตัวอักษรใหญ่และเครื่องหมายวรรคตอน หลังจากให้นักเรียนคัดลอกข้อความแล้วจะให้นักเรียนหัดเขียนตามคำบอก (Dictation) ก็ได้ ทั้งนี้เพื่อเป็นการทบทวนความจำจากสิ่งที่นักเรียนได้เรียนมาแล้วและแสดงถึงความสัมพันธ์ของเสียงกับสัญลักษณ์ด้วย

2. ผลิตใหม่ (Reproduction) นักเรียนจะหัดด้วยตนเองมากขึ้น จากการเขียนสิ่งที่เขาจำได้ จากเรื่องที่อ่าน เขียนตามคำบอก เขียนเรื่องราวจากภาพ นักเรียนจะนำประโยคที่คัดลอกมาใช้ด้วยก็ได้

3. ผสมผสาน (Recombination) นักเรียนจะนำประโยคที่เคยเรียนมาทั้งจากการฟังและการอ่าน หรือประโยคที่คัดลอก เคยจำมาแล้วนั้น แต่ความซับซ้อนมากขึ้นในด้านรูปแบบของโครงสร้างต่าง ๆ นำมาเปลี่ยนแปลงบางคำ และนำมาใช้ให้เหมาะสมกับเรื่อง ซึ่งนักเรียนรู้จักการใช้ตารางเทียบแทน และการเปลี่ยนแปลงรูปประโยค เป็นต้น

4. การเขียนที่มีการชี้แนะ (Guided Writing) นักเรียนมีอิสระในการเลือกใช้คำ โครงสร้าง ไวยากรณ์ และต้องการเรียนรู้ถึงความแตกต่างของภาษาพูดและภาษาเขียนด้วย ในขั้นนี้นักเรียนควรที่จะสามารถย่อความได้ ทำ Dicto – Comp ได้ แต่ครูยังต้องควบคุมให้แนะนำนักเรียนที่มีปัญหา ตลอดจนนักเรียนที่ชอบแปลจากภาษาของตนเป็นภาษาต่างประเทศ

5. เรียงความ (Composition) นักเรียนมีอิสระมากขึ้นในการเขียน รู้จักการทำเค้าโครง เรื่องเอง และเขียนเรื่องราวได้เอง ครูทำหน้าที่ตรวจและแก้ไข

เพื่อการฝึกทักษะในการเขียนภาษาอังกฤษในขั้นตอนต่างๆ (สุไร พงษ์ทองเจริญ 2526 : 133 – 134) ได้เสนอกิจกรรมในการสอนเขียนไว้ดังนี้ คือ

1. การเขียนเพื่อฝึกหัดสิ่งที่เรียนไปแล้วให้เกิดความแม่นยำ

1.1 ด้านไวยากรณ์ ให้เขียนตามแบบฝึกหัดที่นักเรียนได้เรียนมาแล้ว เช่น ฝึกจากตารางเทียบแทน การเปลี่ยนรูปประโยค การใช้สถานการณ์ แบบฝึกหัดในรูปสนทนา และการขยายประโยค

1.2. ด้านคำศัพท์ทำแบบฝึกหัดเพื่อให้ใช้คำศัพท์ที่เรียนไปแล้ว ด้วยวิธีหาคำที่มีความหมายตรงกัน หรือตรงกันข้าม การให้คำจำกัดความ ถอดความ และวิธีใช้คำเหล่านั้นในประโยค

1.3 แบบฝึกหัดตามคำอ่านที่ทำไปแล้วในเรื่อง ให้เขียนตอบอย่างนั้นๆ หรือเขียนสรุปเรื่องหรือให้เขียนใหม่แต่เรียนแบบบทอ่าน หรืออาจใช้วิธีเติมคำในช่องว่างเรื่องที่อ่านไปแล้ว

2. เขียนบทสนทนา

2.1 ตอบบทสนทนา เขียนเดิม ขยายบทสนทนา

2.2 แปลเรื่องเล่าเป็นบทสนทนา หรือเขียนบทสนทนาเป็นเรื่องเล่า

2.3 เขียนบทสนทนาจากคำที่กำหนดให้ เขียนบทสนทนาใหม่โดยการถอดความ

3. เขียนตามคำบอก

4. การบรรยายภาพหรือสิ่งของ

5. การเขียนเรียงความ

นอกจากนี้ อะโบเดอริน (Abodarin. 1986 : 38 – 40) ได้เสนอแนะกิจกรรมการสอนเขียนไว้ 3 ลักษณะ คือ

1. การเขียนที่มีการควบคุม (Controlled Writing) ได้แก่ การเขียนในลักษณะ ต่อไปนี้

1.1 การคัดลอก (Copying) เป็นการคัดลอกฝึกการเขียนอย่างง่าย ๆ ให้กับเด็กมีจุดมุ่งหมายให้คุ้นเคยกับคำศัพท์ รูปแบบประโยค ข้อความ การสะกดคำ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน การขึ้นต้นประโยคหรือการเขียนตัวอักษรใหญ่ เป็นต้น

1.2 การเติมคำให้สมบูรณ์ (Gap Filling) เป็นการฝึกการเขียนที่ผู้เขียนต้องใช้ความสามารถมากกว่าการคัดลอก (Copying) วิธี (Gap Filling) นี้ อาจจะทำให้ลักษณะดังนี้ คือ ครูผู้สอนนำเอาข้อความให้นักเรียนอ่าน 2 – 3 ครั้งก่อน หลังจากนั้นจะตัดคำใดคำหนึ่งในข้อความนั้นทิ้งไป แล้วให้ผู้เรียนใช้ความสามารถในการหาคำมาเติมให้ข้อความนั้นสมบูรณ์

1.3 การเขียนเรียงความให้อยู่ในกรอบที่กำหนดให้ (Controlled Composition Frame) เป็นการฝึกเขียนที่ยากขึ้น โดยให้นักเรียนเลือกเอาส่วนต่างๆ ของภาษามารวมกันเป็นข้อความนั่นเอง ครูผู้สอนให้คำต่างๆ ที่จำเป็น โดยให้คำเหล่านั้นอยู่ในรูปตาราง เช่น ให้ประธานหลายๆ ตัว กริยาหลายๆ ตัว เป็นต้น นักเรียนจะต้องเลือกเอาคำเหล่านั้นมาผูกเป็นประโยค เป็นข้อความเองตามความเหมาะสม

1.4 การบันทึกเรื่อง (Writing Down) การฝึกเขียนที่ใช้ทักษะการฟังเป็นการเริ่มกิจกรรมวิธีการ คือ ครูจะอ่านข้อความให้นักเรียนฟัง 2 – 3 ครั้ง หลังจากนั้นครูจะให้นักเรียนเขียนเรื่องหรือข้อความนั้นๆ ให้มีข้อความที่ใกล้เคียงกับเรื่องที่ครูอ่านให้ฟังมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ หรือครูอาจจะให้นักเรียนฟังเรื่องจากเทปแล้วเขียนข้อความนั้นจากเทป

1.5 การเขียนโดยใช้รูปภาพ (Picture Writing) ครูอาจจะนำรูปภาพหรือการ์ตูนหรือสิ่งต่างๆ ที่เป็นเรื่องมาให้นักเรียน วิธีการคือ ครูจะนำเอารูปภาพเหล่านั้นเป็นตัวกำหนดโครงเรื่องให้นักเรียน และนักเรียนต้องพยายามผูกให้เป็นเรื่องตามความคิด จินตนาการและประสบการณ์ของตนเองประโยคต่างๆ ต้องเริ่มจากความคิดของนักเรียนเอง ครูเป็นเพียงผู้คอยช่วยเหลือเท่านั้น เมื่อนักเรียนได้ความคิดและคำศัพท์ประโยคต่างๆ เป็นพื้นฐานแล้วครูให้นักเรียนเขียนเรื่องนั้นๆ ตามรูปภาพที่กำหนดให้

1.6 การรวมประโยคเข้าด้วยกัน (Sentence combining) เป็นกิจกรรมอีกรูปแบบหนึ่งที่จะปูพื้นฐานความสามารถทางการเขียนได้ดี โดยการให้ผู้เขียนพยายามรวมประโยคที่มีใจความใกล้เคียงกันเข้าด้วยกัน เช่น

The boy is in the shop.

He is buying some shirts.

รวมเป็นประโยคเป็น The boy in the shop is buying some shirts.

2. การเขียนที่มีการชี้แนะ (Guided Composition) เป็นการเขียนที่ผู้เขียนต้องแสดงความสามารถและแสดงความคิดเห็นมากขึ้น ครูเป็นเพียงผู้วางโครงร่างและจุดที่สำคัญให้เท่านั้น ก่อนลงมือเขียน ผู้เรียนอาจจะอภิปรายรวมกันในหัวข้อนั้นๆ ก่อน แล้วจึงเขียนโดยเลือกใช้คำให้เหมาะสมกับสิ่งที่ตนต้องการแสดงออก

3. การเขียนแบบอิสระ (Free Composition) เป็นทักษะการเขียนขั้นสุดท้าย ผู้เรียนต้องใช้ความสามารถในระดับมัธยมศึกษาชั้น การที่จะทำให้นักเรียนเขียนได้ถึงขั้นนี้เป็นเรื่องที่ทำได้ยาก การเขียนแบบอิสระนั้นผู้เรียนต้องหาหัวข้อเรื่องที่จะเขียนเอง และมีอิสระเต็มที่ในการแสดงความคิดเห็น ผู้เรียนต้องใช้ความสามารถหลายอย่างเข้ามาผสมผสานกัน

3.5 เกณฑ์การประเมินการเขียน

หน้าที่ครูในการตรวจสอบแก้ไขข้อบกพร่องในงานเขียนของนักเรียนนั้นมีความสำคัญ เพราะว่า จะได้เป็นแนวทางในการเรียนการสอน เป็นการเตรียมแผนการสอนได้อย่างถูกต้องเหมาะสม การแก้ไขข้อบกพร่องของนักเรียนจะเริ่มตั้งแต่การอ่าน งานเขียนของนักเรียน แล้วครูผู้สอนก็เขียนคำวิจารณ์งานเขียน เพื่อให้เห็นข้อดีและข้อบกพร่องของนักเรียน ครูผู้สอนจึงควรแก้ไขข้อบกพร่องของนักเรียนทุกคน (รัตนา ศุภจตุรัส. 2534 : 34 – 37 ; อ้างอิงมาจาก Raimes. 1983 : 120 – 153) ได้เสนอแนะเทคนิคการแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนของผู้เรียน ดังนี้ คือ

1. ในงานเขียนของผู้เรียนแต่ละชิ้นนั้น ครูผู้สอนไม่ควรใส่เครื่องหมาย ซึ่งแสดงว่า ข้อบกพร่องในการเขียนของผู้เรียนทุกจุดที่พบ ควรพิจารณาเฉพาะจุดบกพร่องที่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่ได้รับการฝึกจากบทเรียนเท่านั้น เช่น หากบทเรียนเป็นเรื่องของ Future Tense แล้ว ผู้เขียนใช้ Present Perfect ผิด การตรวจพบในจุดผิดพลาดนี้ ก็ควรจะเลยไปก่อน หรือการตรวจอาจจะพุ่งความสนใจไปสู่จุดบกพร่องของผู้เรียนในส่วนที่จะก่อให้เกิดการเข้าใจความหมายได้ยากในประโยคหรือข้อความนั้นๆ เท่านั้น

2. ตรวจเช็คข้อบกพร่องอย่างรอบคอบ โดยศึกษาถึงสาเหตุของจุดที่ผิดพลาดนั้นๆ การวิเคราะห์อย่างละเอียดว่าผู้เรียนมีความรู้อะไรบ้างแล้ว และอะไรที่ผู้เรียนควรได้รับการสอนเพิ่มเติมจะช่วยให้ครูผู้สอนวางแผนการสอนได้อย่างถูกต้องเหมาะสม และจะทำให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพขึ้น และในการจัดกิจกรรมสำหรับผู้เรียนนั้น จะต้องคำนึงถึงเสมอว่า กิจกรรมนั้นๆ จะต้องอยู่ในกรอบของความรู้และความสามารถที่ผู้เรียนได้รับการฝึกจากทางโรงเรียนเท่านั้น รวมทั้งครูผู้สอนจะต้องชี้จุดบกพร่องของผู้เรียนให้เขาได้รับทราบเอาไว้เพื่อจะเป็นประโยชน์ต่อตัวผู้เรียนเองที่จะได้แก้ไขจุดบกพร่องเหล่านั้นได้ถูกต้องตรงกับความเป็นจริง

3. ครูผู้สอนต้องพยายามหาข้อดีของงานเขียนของผู้เรียนแต่ละคนด้วย เพราะงานเขียนโดยปกติก็จะมีข้อดีและส่วนบกพร่องปะปนกันไป ครูควรยกข้อดีของงานเขียนแต่ละชิ้นมาพูดเป็นตัวอย่างด้วย เพราะผู้เรียนแต่ละคนก็ต้องการที่จะให้ผู้อื่นได้รับรู้ถึงความสามารถของตนด้วยเช่นกัน

4. ทำการคัดลอกหรือสำเนาข้อความที่มีข้อบกพร่องในการเขียนให้กับผู้เรียนทุกๆ คน เช่น หลังจากแบ่งกลุ่มผู้เรียนแล้ว ครูผู้สอนจะแจกจ่ายประโยคที่เขียนผิดให้กับผู้เรียนทุกๆ กลุ่ม กลุ่มละ 3 ประโยค ผู้เรียนแต่ละกลุ่มจะต้องพยายามใช้ความรู้ความสามารถที่มีอยู่ แก้ไขข้อบกพร่องเหล่านั้น เมื่อเสร็จแล้วให้นำผลที่ได้มาเสนอต่อเพื่อนร่วมชั้น พร้อมทั้งให้คำแนะนำที่ถูกต้องต่อเพื่อนๆ ด้วย ในขณะเดียวกันผู้เขียนข้อความตัวอย่างนั้นก็ต้องยอมรับข้อบกพร่องของตนเอง และจดจำคำแนะนำเหล่านั้นด้วยความตั้งใจ

5. ผู้สอนควรใช้เครื่องหมายต่างๆ ช่วยในการตรวจ เพื่อชี้ให้เห็นข้อบกพร่องในการเขียน อันจะทำให้การตรวจเป็นไปอย่างรวดเร็ว ก่อนที่ผู้สอนหรือผู้ตรวจจะใช้เครื่องหมายเหล่านี้จะต้องแน่ใจว่าผู้เรียนสามารถเข้าใจและมีความสามารถพอที่จะแก้ไขข้อบกพร่องเหล่านั้นได้ เครื่องหมายดังกล่าว เช่น

"	=	ย่อหน้าข้อความใหม่
S.P.	=	สะกดผิด
Cap	=	ต้องใช้พยัญชนะตัวใหญ่
P	=	ผิดในเรื่องเครื่องหมายวรรคตอน
V	=	ใช้กริยาผิดกาล
~	=	เปลี่ยนตำแหน่งคำ
Vocab	=	เลือกใช้คำผิด
Form	=	ใช้รูปของคำผิด เช่น Efficient เช่น Efficiency เป็นต้น
^	=	พยัญชนะหรือคำใดคำหนึ่งตกไป
gr	=	ผิดไวยากรณ์
SB	=	ประโยคไม่สมบูรณ์ ไม่เป็นประโยคที่ถูกต้อง
SS	=	โครงสร้างประโยคผิด
//	=	แยกออกจากกันหรือผิดวรรค
U	=	เขียนติดกัน
เป็นต้น		

การชี้ให้เห็นข้อบกพร่องนั้น ครูผู้สอนอาจจะใช้วิธีวงกลมในส่วนที่ผิดหรือขีดเส้นใต้แล้วใช้เครื่องหมายต่างๆ ช่วย ผู้เรียนเองต้องพยายามแก้ไขข้อบกพร่องเหล่านั้นด้วยความตั้งใจ

6. พยายามรวบรวมข้อบกพร่องของผู้เรียนแล้วหาวิธีการที่จะช่วยเหลือผู้เรียนขจัดความบกพร่องเหล่านั้นทิ้งไปเสีย โดยครูผู้สอนอาจจะทำเป็นวารสาร หรือพิมพ์เป็นจดหมายเปิดผนึกหรือ

จัดทำบอร์ดคำผิดภายในห้องเรียนอย่างใดอย่างหนึ่ง โดยมีจุดประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนแก้ไขข้อบกพร่องเหล่านั้น และได้รับการพัฒนาการเขียนให้มากที่สุด

7. ครูผู้สอนพึงระลึกไว้เสมอว่าควรเอาใจใส่ต่อการแก้ไขข้อบกพร่องของผู้เรียนอย่างจริงจังและต้องทำด้วยความมั่นใจว่าผู้เรียนได้รับการแก้ไขข้อบกพร่องนั้นจริง

3.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียน

งานวิจัยในประเทศ

พรทิพย์ ตั้งไชยวรวงศ์ (2527 : 164) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการฝึกการเขียน โดยเขียนตามคำบอก การทำแบบฝึกหัดแบบโคลซ และการทำแบบฝึกหัดทำยบทเรียน จำนวน 14 คาบ ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2526 โดยใช้เวลาทั้งสิ้น 12 คาบ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนการเขียนโดยการทำแบบฝึกหัดโคลซ มีความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนตามคำบอกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ส่วนนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนตามคำบอกและนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนโดยการทำเป็นแบบฝึกหัดทำยบทเรียนและนักเรียนที่ได้รับการฝึกเขียนแบบโคลซ กับนักเรียนที่ได้รับการฝึกเขียนด้วยแบบฝึกหัดทำยบทเรียนมีความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ประภาศน์ พฤทธิประภา (Prapart Brudhiprapha. 1972 : 35 – 39) ทำการศึกษาวิเคราะห์ข้อบกพร่องในการเขียนเรียงความจากเรื่องที่ถูกผู้วิจัยกำหนดให้เขียนและให้เลือกเขียน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนไทยใช้โครงสร้างประโยคผิด ดังต่อไปนี้

ประเภทและตัวอย่างที่ผิด	จำนวนครั้งที่ปรากฏ	จำนวนครั้งที่ผิด	เปอร์เซ็นต์
1. ใช้ " to " ระหว่างคำกริยาช่วยกับคำกริยา เช่น " I will to take a bath "	150	35	23.33
2. ไม่ใช้ " to " ในกรณีที่คำกริยาซ้อนคำกริยา เช่น " I want play ping-pong "	123	38	30.89
3. ใช้ " to " หลังคำว่า " like " และ " go " ที่ถูกต้องตามรูปแบบ "...ing " เช่น " The woman like to sewing "	12	12	100.00
4. ใช้ " be " ระหว่างคำกริยาช่วยกับคำกริยา เช่น " I will be swim "	47	19	40.42

5. ใช้ "to be " ระหว่างคำกริยาช่วยกับคำกริยา เช่น " I will be swim"	25	7	28.00
6. ใช้รูปแบบความสัมพันธ์ระหว่างประธานและกริยาผิต เช่น " I lives with my fathers. "	145	26	17.81
7. ใช้รูปแบบ "...ed " ผิต เช่น "This maked me very sad."	18	6	33.33
8. ใช้รูปแบบ "...ing " หลัง " be " ผิต เช่น "I am go to Chiangmai. "	82	31	37.80
9. ใช้ " Now " " ...ing " ในความหมายที่เป็น Present Continuous Tense เช่น " Now I studying."	41	5	12.19
10. ใช้ " was " และ " were " เป็นตัวแสดงความเป็น Past Simple Tense เช่น " I was finished Mattayom 7	82	35	42.56
11. ใช้ "Had" เป็นตัวแสดงความเป็น Past Simple Tense เช่น " It had happened. "	85	29	34.11
12. ใช้รูปแบบ "...ed " ของคำกริยาหลัง " be " เช่น " I shall be rested. "	34	47	50.00

งานวิจัยต่างประเทศ

โอแฮร์ (O'harre. 1972 : 32 – 627) ได้ศึกษาเกี่ยวกับผลการเขียนประโยคที่มีต่อการเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยไม่ต้องสอนไวยากรณ์แบบให้กฎเกณฑ์ ผู้วิจัยมีวัตถุประสงค์ที่จะวัดผลของการฝึกเรื่องประโยคด้วยปากเปล่ากับการเชื่อมประโยคด้วยการเขียน โดยใช้เวลาในการทดลอง 8 เดือนเศษ ผลปรากฏว่านักเรียนกลุ่มทดลองมีโครงสร้างของประโยคที่ยาวกว่า ผู้วิจัยสรุปว่าการเชื่อมประโยคด้วยปากเปล่าและด้วยการเขียน ไม่ได้ขึ้นอยู่กับความรู้กฎเกณฑ์ไวยากรณ์

เปอรอน (Peron. 1975 : 4316) แห่งมหาวิทยาลัยอินเดียน่า ได้เปรียบเทียบการทดลองการสอนเขียน โดยวิธีการเชื่อมประโยคของโอแฮร์กับวิธีการสอนแบบเก่า โดยทำการทดลองกับนักเรียนเกรด 4 พบว่า นักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการเชื่อมประโยคของโอแฮร์ทำคะแนน ได้สูงกว่าการเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบเก่า และการสอนเขียนด้วยวิธีเชื่อมประโยคยังช่วยพัฒนาทักษะทางด้านโครงสร้างให้แก่เรียนในระดับประถมศึกษา นอกจากนี้ การสอนโดยวิธีนี้ ยังสนใจนักเรียนได้ดีกว่าวิธีสอนการเขียนแบบเก่า

3.7 เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างการอ่านและการเขียน

เป็นที่ยอมรับกันในปัจจุบันว่า การเรียนการสอนภาษาที่ได้นั้น ครูผู้สอนจะต้องจัดกิจกรรมการเรียนการสอน โดยเปิดโอกาสให้นักเรียนได้มีโอกาสใช้ทักษะต่างๆ ทางภาษาเข้ามามีส่วนร่วมทั้ง 4 ทักษะ คือ ฟัง พูด อ่าน และเขียน ในการเขียนแต่ละครั้ง อันจะเป็นการเสริมให้นักเรียนมีความรอบรู้ทางภาษามากยิ่งขึ้น ทักษะการอ่านและทักษะการเขียนก็เช่นเดียวกัน นักการศึกษาหลายท่านได้ศึกษาพบว่า ทักษะทั้งสองจะเป็นทักษะทางภาษาที่ส่งเสริมซึ่งกันและกันเป็นอย่างมาก นักเรียนจะสามารถอ่านสิ่งต่างๆ ได้ดีขึ้น ถ้านักเรียนมีความสามารถในการเขียนดี และหากนักเรียนมีความสามารถในการอ่านที่ดี ทักษะการเขียนของนักเรียนก็จะดีตามไปด้วย มีนักการศึกษาหลายท่านที่สนใจศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอ่านกับการเขียน เช่น

กุสุมา มานะสุนทร (2519 : 1) ได้ศึกษาความสามารถในการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นปีที่ 1 ที่กำลังศึกษาภาคปลายปีการศึกษา 2518 จากมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และมหาวิทยาลัยศิลปากร จำนวน 200 คน ผลการวิจัยปรากฏว่าความสามารถในการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา มีความสัมพันธ์กันที่ระดับนัยสำคัญ .01

อุไร แฉล้ม (2522 : 1) ได้ศึกษาถึงความสามารถในการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 จำนวน 5 แห่ง พบว่าความสามารถในการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษามีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

นัดดา ขจรนที (2530 :104 – 105) ได้ศึกษาถึงความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของกลุ่มนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษา กับกลุ่มนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนตามแนวการสอนคู่มือครูแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยคะแนนเฉลี่ยของความสามารถในการอ่านและการเขียนของกลุ่มนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษา สูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มนักเรียนที่เรียนตามแนวการสอนตามคู่มือครู ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ และสอดคล้องกับงานวิจัยของ

ดร.ริชาร์ด วอร์คเคอร์ ดร.เบรนต์ บาร์เลท และ ดร.เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (Walker, Bartlett and Rattanavich. 1984 : 12) ที่พบว่า การสอนด้วยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษา ทำให้นักเรียนสามารถอ่านเรื่องได้เข้าใจความหมายของเรื่อง และนักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ สิ่งซึ่งส่งผลให้ความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษา สูงกว่านักเรียนตามแนวการสอนตามคู่มือครูเพราะการสอนด้วยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษา มีการจัดลำดับขั้นตอนเป็นไปตามกระบวนการทางภาษาศาสตร์ คือ ฟัง พูด อ่าน และเขียน (อุทัย ภิรมย์รื่น และเพ็ญศรี รังสิยากุล. 2521 : 3 – 5; อ้างอิงมาจาก Dechant. 1970)

จากการสอนของ อรุณี วิริยะจิตรา (Arunee Wiriyaichitra. 1983 : 39 – 47) พบว่า หากการสอนทักษะการเขียนให้ได้ผลดี จำเป็นต้องสอนให้สัมพันธ์กับทักษะอื่น เช่น จากทักษะการฟังไปสู่ทักษะการเขียน หรือจากทักษะการอ่านไปสู่ทักษะการเขียนอย่างใดอย่างหนึ่ง ส่วนการจัดการชั้นเรียนนั้นจะจัดอย่างไรก็ได้ตามความเหมาะสมของเนื้อหา สถานที่ โอกาส และเวลา และจากประสบการณ์ของ อรุณี วิริยะจิตรา ที่สอนโดยนำเอาทักษะการอ่าน และทักษะการเขียนมาสัมพันธ์กันนี้ จำทำให้ผู้เรียนชอบและให้ความสนใจต่อทักษะการเขียนมากยิ่งขึ้น กิจกรรมการอ่านจะเป็นตัวกระตุ้น (Motivate) ให้ผู้เรียนอยากเรียนมากขึ้น

งานวิจัยต่างประเทศ

วูดเวิร์ด และฟิลลิปส์ (Krashen. 1986 : 6; citing Woodward and Phillip. 1967) ได้ทำการสำรวจนิสิตชั้นปีที่ 1 ในมหาวิทยาลัยไมอามี จำนวน 919 คน ผู้ที่มีความสามารถทางการเขียนดีได้รับคะแนนระดับ " เอ " และ " บี " ในวิชาเขียน ในขณะที่ผู้เขียนไม่ดี ได้เกรด " ดี " และ " อี " ผลจากการสำรวจพบว่า ผู้ที่มีความสามารถในการเขียนดี รายงานว่า อ่านหนังสือประจำมากกว่าผู้เขียนไม่ดี

โดเนลสัน (Krashen. 1985 : 5; citing Donalson. 1967) ได้ทำการทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นนักเรียนระดับ 10 โดยให้เขียนเรียงความ 8 เรื่อง และให้นักเรียนทั้งหมดทำแบบสอบถาม ผลปรากฏว่า ผู้ที่มีความสามารถในการเขียนดี คือ ผู้ที่อ่านหนังสือมาก และอ่านหนังสือบ่อย ๆ และยังอ่านหนังสือหลายประเภทอีกด้วย

คาลฮูน (Calhoun. 1971 : 1911A – 1972A) ได้ทำการทดลองการสอนเขียนในระดับอุดมศึกษา โดยใช้การอ่านอย่างวิเคราะห์วิจารณ์เป็นพื้นฐาน โดยดำเนินการทดลองสอนทักษะการเขียนด้วย การให้อ่านและวิเคราะห์แบบฝึกหัดการเขียน และมีการอภิปรายกัน ถึงเทคนิคการเขียน แล้วจึงนำเทคนิคดังกล่าวมาใช้ในการเขียนของตนเอง โดยทำการทดลองกับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 แห่ง Eastern Nazarene College พบว่า นักศึกษาที่ได้รับการสอนด้วยวิธีดังกล่าวสามารถเขียนเรียงความได้ดีกว่านักศึกษาที่ไม่ได้รับการสอนให้วิเคราะห์ด้วยวิธีการแบบนี้

อีแวนนิโก (Evancho. 1974 : 315 – 326) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านและเขียนของนักเรียนระดับ 6 ที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ ของโรงเรียนแห่งหนึ่งใน Victoria British Columbia จำนวน 118 คน พบว่า ความสามารถในการอ่านและเขียนมีความสัมพันธ์กันในระดับสูง

ไรอัน (Krashen . 1984 : 7; citing Ryan. 1977) ได้ทำการเปรียบเทียบกับกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม ซึ่งเป็นนิสิตชั้นปีที่ 1 กลุ่มที่ 1 จำนวน 55 คน ที่ต้องเปิดสอนพิเศษวิชาการเขียน เพราะมี

ปัญหาในการเขียนอีกกลุ่มเป็นผู้มีความสามารถทางการเขียนอยู่ในระดับปกติ หลังจากสัมภาษณ์ นิสิตทั้ง 2 กลุ่มที่บ้าน พบว่า ผู้ที่มีความสามารถในการเขียนอยู่ในระดับปกติเป็นผู้อ่านหนังสือมาก เมื่ออยู่บ้าน และมีหนังสือมากมายหลายชนิดมากกว่าอีกกลุ่มหนึ่ง ไรอัน (Ryan) ยังพบว่า ผู้ปกครอง ของนิสิตที่มีความสามารถอยู่ในระดับปกติ ชอบอ่านหนังสือให้พวกเขาฟังขณะยังเป็นเด็ก

คิมเบอลิง และคนอื่นๆ (Krashen. 1984 : 4; citing Kimberling and others. 1978) ได้ ทำการสำรวจกลุ่มตัวอย่าง 66 คน เป็นนิสิตชั้นปีที่ 1 ในมหาวิทยาลัย โดยให้กลุ่มตัวอย่างทั้ง 66 คน ตอบแบบสอบถามและเขียนเรียงความ 1 เรื่องที่บ้าน สำหรับแบบสอบถามจะถามนิสิตเกี่ยวกับเวลาที่ ใช้ในการอ่านหนังสือ ผลการศึกษาพบความแตกต่างระหว่างผู้ที่มีความสามารถในการเขียนดีกับผู้ที่ เขียนไม่ดี คือ ผู้ที่มีความสามารถในการเขียนดีรายงานว่าชอบอ่านหนังสือมาตั้งแต่เด็ก และอ่านมาก ขึ้น เมื่อเรียนอยู่ในระดับสูงขึ้น

แอปเปิลบี (Krashen. 1984 : 4; citing Applebee. 1978) ได้ทำการสำรวจนักเรียนระดับ มัธยมศึกษา 481 คน ที่มีความสามารถในการเขียนดี และได้รับรางวัลการเขียน แอปเปิลบี รายงาน ผลว่า นักเรียนที่ประสบความสำเร็จในการเขียนมีนิสัยรักการอ่านสม่ำเสมอ

จอห์นสัน (Johnson. 1986 : 13) ได้ทำการศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างการอ่านและ การเขียน กับผู้ที่เขียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง โดยศึกษาความรู้เดิมของผู้เรียนจะส่งผลต่อ ความเข้าใจในการอ่านและการเขียนอย่างไร กลุ่มตัวอย่าง แบ่งเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มหนึ่งเป็นนักเรียนที่ไม่ มีความรู้เดิมเกี่ยวข้องกับการเขียนมาก่อน จำนวน 15 คน อีกกลุ่มหนึ่ง เป็นนักเรียนที่มีความสามารถ ในการเขียนก่อน จำนวน 20 คน ผลการวิจัยปรากฏว่า ความรู้เดิมในการเขียนนั้น จะทำให้เด็กมีความ เข้าใจในการอ่านมากขึ้น และมีความคงทนในการจำดีด้วย ซึ่งจากผลการวิจัยนี้แสดงว่า ความสามารถในการเขียนจะส่งผลต่อความเข้าใจในการอ่านให้ดีขึ้น

ผลการทดลองดังที่กล่าวมาแล้วนี้ สรุปได้ว่า ผู้ที่มีความสามารถในการอ่านดีจะมี ความสามารถในการเขียนดีด้วย เพราะการอ่านและการเขียนมีความสัมพันธ์กันและส่งเสริมซึ่งกัน และกันโดยเฉพาะการอ่านเป็นพื้นฐานที่ดีของการเขียน

4. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับโครงสร้างระดับยอด

ในการอ่านถ้าหากว่าผู้เรียนสามารถเข้าใจวิธีการเขียน หรือโครงร่างการเขียนของผู้เขียนแล้ว ก็จะทำให้ผู้อ่านเข้าใจถึงจุดประสงค์ในการเขียน และทำความเข้าใจกับเนื้อเรื่องที่อ่านได้เป็นอย่างดี โครงสร้างระดับยอดเป็นวิธีการหนึ่ง ที่จะช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจถึงวิธีการเขียนของผู้เขียนได้เป็นอย่างดี ซึ่ง ผู้วิจัยได้นำเสนอรายละเอียดเกี่ยวกับโครงสร้างระดับยอดไว้ ดังนี้

4.1 ความหมายของโครงสร้างระดับยอด (Top – Level Structure)

อัสเซอร์ (Rattanavich. 1987 : 22 ; citing Usher. 1987) กล่าวว่า โครงสร้างระดับยอด เป็นวิธีการเพื่อการค้นหารายละเอียด ซึ่งสำคัญที่สุดในเนื้อเรื่อง เป็นวิธีเรียบเรียงรายละเอียดของเนื้อหาในแต่ละตอน โดยเริ่มจากความคิดหลัก (Main Idea) แล้วจัดให้สัมพันธ์กัน โครงสร้างระดับกลาง หรือรายละเอียดสนับสนุน และโครงสร้างระดับต่ำ หรือรายละเอียดพิเศษ ได้ให้ความหมายระดับยอด (Top-level Structure) ไว้ว่าเป็นชื่อของแผนการเขียน (Writing Plan) หรือโครงการเขียน (Top-level Organization) ของผู้เขียน ที่จะจัดการเขียนเพื่อสื่อความหมายของเรื่องที่เขียนให้กับผู้อ่านได้ดียิ่งขึ้น ผู้อ่านจะอ่านเรื่องได้ดีขึ้น ถ้าสามารถเข้าใจแผนการเขียนของผู้เขียนในแต่ละเรื่อง เพราะจะทำให้การอ่านมีจุดหมายที่แน่นอนว่า ผู้เขียนกำลังจะบอกอะไรกับผู้อ่าน และใจความสำคัญคืออะไร ? ผู้อ่านย่อมจะอ่านได้แม่นยำขึ้น ทั้งการจับใจความสำคัญ และการหารายละเอียดของเรื่อง โดยที่ผู้อ่านจะสามารถใช้ความรู้เดิม หรือประสบการณ์เดิมเข้ามาช่วยได้บ้าง นอกจากนี้ยังช่วยให้จำเรื่องที่อ่านได้นาน สามารถวิเคราะห์ วิจัยเรื่องที่อ่านได้ ย่อเนื้อหาที่อ่านได้เร็ว และช่วยให้เขียนเรื่องได้ดีขึ้นด้วย

4.2 โครงสร้างระดับยอดของงานเขียนทั่วไป (Top-level Structuring)

กระบวนการโครงสร้างระดับยอด (Top - level Structuring) คือ การจัดกระทำโดยเจตนา และแน่วแน่ เพื่อการให้รายละเอียดของเนื้อเรื่องเหมาะสมกับโครงร่างของเนื้อเรื่องเพื่อที่จะจัดไว้ให้ผู้อ่าน (Bartlett. 1986) เมื่อผู้อ่านนำความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างของเรื่องมาช่วยในกระบวนการอ่าน นั่นคือกระบวนการโครงสร้างระดับยอด หรือการแสดงออกของความรู้ ผู้อ่านต้องผลิตผลผลิตจากกระบวนการสร้างโครงสร้างระดับยอด เช่น เกิดภาพในสมองถึงสิ่งที่อ่านไปแล้ว ระลึกเรื่องย่อๆ ได้ หรือจำเนื้อหาจากเนื้อเรื่องได้ ผลผลิตนี้ทำให้เกิดความทรงจำที่เป็นรากฐานติดแน่น เพราะว่ากระบวนการโครงสร้างระดับยอด ยังผลิตโครงสร้างระดับยอด และรากฐานใกล้เคียงความเป็นจริงมากเท่าใด การเรียกคืนมาก ยิ่งเชื่อถือได้มาก

งานเขียนที่พบเห็นโดยทั่วไปมีลักษณะหรือรูปแบบการเขียนของผู้เขียนนั้นมีความแตกต่างกัน ออกไป และจากสื่อที่พบเห็นกันในชีวิตประจำวันไม่ว่าจะเป็นหนังสือพิมพ์ วารสาร นิตยสาร สื่อโฆษณา แบบเรียน หรือสิ่งพิมพ์อื่นๆ สามารถจำแนกตามโครงสร้างระดับยอดของการเขียน ที่พบได้ทั่วไปในเรื่องชนิดต่างๆ กัน บาร์ทเลทท์ (Bartlett. 1985 : 88 – 91) ดังนี้ คือ

1. การรวมกลุ่ม (Collection) เป็นการรวมกลุ่ม หรือเรียงลำดับความคิดหลักของเนื้อหาในตอนหนึ่ง ๆ เข้าด้วยกันเป็นกลุ่ม หมู่ พวก หรือจัดเรียงลำดับเหตุการณ์เกิดขึ้นตามเนื้อเรื่อง คำไข

เป็นกลุ่มรายการที่เรียงตามลำดับเวลาได้แก่ First, Second, Last in the year, at the end of, Early in late, Finally, After, Before, etc.

2. การพรรณนา (Description, or List) เป็นการรวบรวมความคิดหลักของรายการ สิ่งที่เกิดขึ้น หรือสิ่งที่สืบเนื่องมาจากหัวเรื่อง เป็นตัวเชื่อมระหว่างหัวเรื่องและรายละเอียดอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง กับหัวเรื่อง คำไข่ ได้แก่ for example, such as, for instance, etc.

3. การเปรียบเทียบ (Comparison, Adversative, Contrast, or argument Plan) บ่งชี้ความคิดหลักในเนื้อหาแต่ละตอน เป็นลักษณะในรูปแบบการเปรียบเทียบหรือตรงกันข้ามกัน ชี้ให้เห็นถึงองค์ประกอบหลักที่คล้ายคลึงกันหรือตรงกันข้าม เท่าหรือไม่เท่ากัน คำไข่ ได้แก่ same, too, instead of, however, in contrast, etc.

4. ปัญหา - การแก้ไข (Problem - Solution, Question-Answer, Query) ชี้ให้เห็นความคิดของเนื้อหา ถูกรวบรวมขึ้นเป็นรายละเอียด 2 กลุ่ม กลุ่มหนึ่งเป็นตัวตอบสนองเหตุการณ์ที่เป็นปัญหา อีกกลุ่มหนึ่งเป็นรายละเอียดที่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่มาก่อน - หลัง สถานการณ์ที่เป็นปัญหา คำไข่ ได้แก่ problem, question, need, to prevent, etc.

5. ความเป็นเหตุ - เป็นผล (Causation, Cause - Effect, Antecedent-Consequent) ชี้ถึงความคิดหลักของเนื้อหา ที่ถูกจัดรวบรวมรายละเอียดเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มแรกเป็นสถานการณ์ที่เป็นเหตุ กลุ่มหลังเป็นสถานการณ์ที่เป็นผลมาจากกลุ่มแรก ทั้งสองกลุ่มเกี่ยวข้องกันโดยเวลาที่เกิดก่อน - หลัง และเป็นเหตุเป็นผล หรือกึ่งเหตุผล คำไข่ ได้แก่ because, so, if, then, etc.

โครงสร้างระดับยอด เป็นยุทธวิธีวิธีการอ่านที่เกี่ยวข้องกับการรู้จักวิธีการจัดแนวทาง ผู้อ่านจะเรียนรู้วิธีการค้นพบแผนการเขียน หรือโครงสร้างระดับยอด เพื่อเรียกรายละเอียดของเนื้อหาขึ้นมา และยังสามารถใช้วิธีนี้ช่วยค้นหาความตั้งใจของผู้เขียนเกี่ยวกับเนื้อหาและรวบรวมความคิดที่เกี่ยวข้องกันหลายๆ ความคิด โครงสร้างระดับยอดที่พบโดยทั่วไป ในชีวิตประจำวัน ได้แก่ การพรรณนา การเปรียบเทียบ ปัญหา - การแก้ไข และความเป็นเหตุเป็นผล ถ้าผู้เรียนมีโครงสร้างระดับยอดเหล่านี้เป็นพื้นฐานความรู้เดิม หรือประสบการณ์เดิม (Background Knowledge or Schemata) แล้ว ผู้เรียนสามารถเข้าใจเนื้อหาหรือเรื่องราวที่ใช้ในการสื่อสารไม่ว่าจะเป็น การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน และยังมีผลต่อการระลึกเรื่องราวได้อีกด้วย ซึ่งสอดคล้องกับความคิดของแกรสเซอร์ (Grasser. 1984 : 29 - 32) ที่กล่าวว่า รูปแบบของการเรียบเรียงใจความสำคัญหรือโครงสร้างระดับยอดช่วยผู้อ่านแปลความหมาย วินิจฉัยความ คาดการณ์ล่วงหน้า และมีความสนใจเรื่องที่อ่านทำให้ผู้อ่านมีภูมิหลังเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน ซึ่งเป็นเนื้อหาพิเศษที่ยากแก่การเข้าใจ และการจดจำ ดังนั้น การบอกชื่อโครงสร้างระดับยอดที่ใช้ในการเรียบเรียงใจความสำคัญได้ จึงมีความสำคัญในการอ่านและการสื่อสารภาษาทุกๆ ทักษะ

แม้ว่าการศึกษาหลายท่านจะแบ่งกลุ่ม หรือชนิดโครงสร้างระดับยอดเป็นกลุ่ม หรือชนิดแตกต่างกันบ้างในรายละเอียด แต่โดยใจความสำคัญก็ไม่แตกต่างกัน แต่โครงสร้างระดับยอดที่นิยมใช้กันอยู่ทั่วไปในนิตยสารการโฆษณา และแบบเรียนส่วนใหญ่แบ่งออกเป็น 4 ชนิด คือ

1. การเปรียบเทียบ (Comparison) คือ การชี้ให้เห็นความเหมือนกัน หรือแตกต่างกันของหัวข้อ 2 หัวข้อหรือมากกว่าขึ้นไป โดยการนำใจความสำคัญของเรื่องมาวัด หรือเรียบเรียงในลักษณะของการเปรียบเทียบ หรือขัดแย้งกันในรูปแบบ ความคิดเห็นหรือลักษณะการเปรียบเทียบ ซึ่งมีรูปแบบใหญ่ๆ อยู่ 3 รูปแบบ คือ

1.1 การเทียบแทน (Analogy) การเทียบแทนนี้ตามปกติจะอยู่ในรูปของไวยากรณ์ as....as you are เป็นต้น

1.2 การให้ตัวเลือก (Alternative) ตัวเลือกหรือทางเลือกนี้จะเน้นหนักเท่าๆ กันแต่เป็นไปในทางตรงกันข้าม

1.3 การแสดงความคิดเห็นที่ขัดแย้ง (Adversative) คือ การเสนอความเห็นที่ขัดแย้งหรือตรงข้าม แต่ผู้เขียนจะแสดงความโน้มเอียงไปด้านใดด้านหนึ่งอย่างชัดเจน หรือแฝงไว้เป็นนัยๆ

2. การตอบสนอง (Response)

การตอบสนองจะมี 2 ส่วน ส่วนที่เป็นการกระทำและส่วนที่เป็นการตอบสนองการกระทำนั้นๆ ซึ่งจะทำให้ใจความสำคัญแบ่งออกเป็น 2 ส่วนเช่นกัน การตอบสนองมี 3 รูปแบบ คือ

2.1 การกล่าวถึงและการยอมรับ (Address and Reply)

2.2 คำถามและคำตอบ (Question and Answer)

2.3 ปัญหาและการแก้ไข (Problem and Solution)

3. ความเป็นเหตุเป็นผล (Covariance)

ความเป็นเหตุเป็นผลนี้ แสดงความเป็นเหตุเป็นผลของเรื่อง ตัวอย่างเช่น เหตุการณ์หนึ่งเกิดขึ้นเพราะเป็นผลมาจากเหตุการณ์อีกเหตุการณ์หนึ่ง ใจความสำคัญแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ ส่วนที่เป็นเหตุ และส่วนที่เป็นผลโครงสร้างระดับยอดที่สำคัญ คือ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก่อน และผลที่ตามมา (Before and as Result) หรือเหตุ-ผล (Cause-Effect)

4. การบรรยาย (Description) คือ การบรรยายคุณสมบัติ นั่นคือ การเรียบเรียงหรือจับใจความสำคัญเป็นหัวเรื่อง (Topic) และคุณสมบัติของหัวเรื่องนั้นๆ การบรรยายมีรูปแบบที่สำคัญอยู่ 2 ชนิด คือ

4.1 รายการ (List) คือ รายการของคุณสมบัติ (Attributes) ลักษณะเฉพาะ คำอธิบาย หรือการจัดกระทำ (Setting)

4.2 กลุ่มรายการ (Collection) คือ รายการที่แสดงให้เห็นว่าแนวคิดหรือเหตุการณ์

นั้นๆ มีความสัมพันธ์ รวมเป็นกลุ่มรายการโดยยึดหลักต่อไปนี้

4.2.1 เรียงลำดับเวลา (Time order)

4.2.2 เรียงตามลำดับระยะห่าง (Space order)

ฉะนั้นในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงใช้รูปแบบโครงสร้างระดับยอด ที่แบ่งออกเป็น ชนิด ตามความนิยม ทั้งนี้เพราะว่าโครงสร้างระดับยอดเป็นยุทธวิธีการอ่านที่เกี่ยวข้องกับการรู้จักวิธีการจัดแนวทาง ผู้อ่านจะเรียนรู้การค้นพบแบบแผนการเขียน หรือโครงสร้างระดับยอดเพื่อเรียกรายละเอียดของเนื้อหาขึ้นมา และยังสามารถใช้วิธีนี้ช่วยค้นหาความตั้งใจของผู้เขียนเกี่ยวกับเนื้อหา และรวบรวมความคิดที่เกี่ยวข้องกันหลายๆ ความคิด โครงสร้างระดับยอดที่พบโดยทั่วไปในชีวิตประจำวัน ได้แก่ การบรรยาย การเปรียบเทียบ ปัญหา - การแก้ไข และความเป็นเหตุเป็นผล ถ้าผู้เรียนมีโครงสร้างระดับยอดเหล่านี้เป็นพื้นฐานความรู้เดิมหรือประสบการณ์เดิม (Background Knowledge or Schemata) แล้ว ผู้เรียนจะสามารถเข้าใจเนื้อหา หรือเรื่องราวที่ใช้ในการสื่อสารไม่ว่าจะเป็นการฟัง การพูด การอ่าน หรือการเขียน และยังมีผลต่อการระลึกเรื่องราวได้อีกด้วย ดังนั้น การที่สามารถบอกชื่อรูปแบบโครงสร้างระดับยอดที่ใช้ในการเรียบเรียงใจความสำคัญ จึงมีความสำคัญในการอ่าน

ในการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้รูปแบบโครงสร้างระดับยอด 4 ชนิด ของ เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. (Rattanavich.1987) ดังนี้ คือ

1. รูปแบบที่บอกรายละเอียดหรือรายการ (Descriptive or Listing) คือ การเขียนที่อธิบายหัวข้ออย่างกว้างๆ ก่อน และมีรายละเอียดที่สนับสนุนใจความสำคัญที่กล่าวไว้ในตอนต้น รายละเอียดนั้นอาจจะเป็นข้อเท็จจริง ความคิดเห็น ขั้นตอนของกระบวนการหรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตามลำดับเวลา

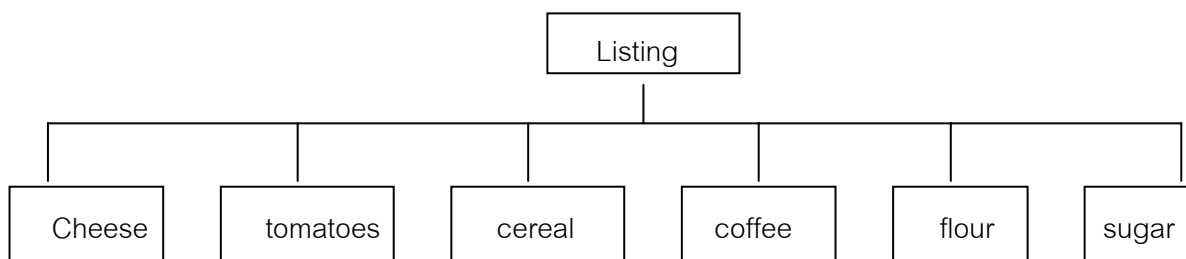
คำชี้แนะที่บ่งบอกลักษณะของรูปแบบการเขียนนี้ ได้แก่

the following	first	as well as
then	second	and
another	third	many
finally	besides	in addition
furthermore	likewise	several
some	next	lastly

ตัวอย่างที่ 1 รูปแบบการเขียนที่บอกรายละเอียด (Descriptive or Listing)

My memory is bad. Before I do the shopping, I write a list. The other day, I needed cheese, tomatoes, cereal, coffee, flour and sugar.

Main Idea = Shopping List

Top – level organization is Listing

The main idea from the top – level organization is the shopping list. Rattanaich. (1987 : 138)

2. รูปแบบที่เป็นปัญหาและการแก้ไข (Problem – Solution)

ลักษณะของรูปแบบการเขียนเป็นการเขียนที่แสดงปัญหา และวิธีการแก้ไข โดยรวมเอาโครงสร้างข้อเขียนที่เป็นสาเหตุเข้าไว้ด้วยกัน คือ กล่าวถึงสาเหตุของปัญหา และหลังจากนั้นผู้เขียนก็เสนอวิธีแก้ไข (Solution Set)

คำชี้แนะที่ช่วยให้ทำความเข้าใจโครงสร้างการเขียนลักษณะนี้ ได้แก่

a problem is.....

a solution is.....

have solved this problem.....

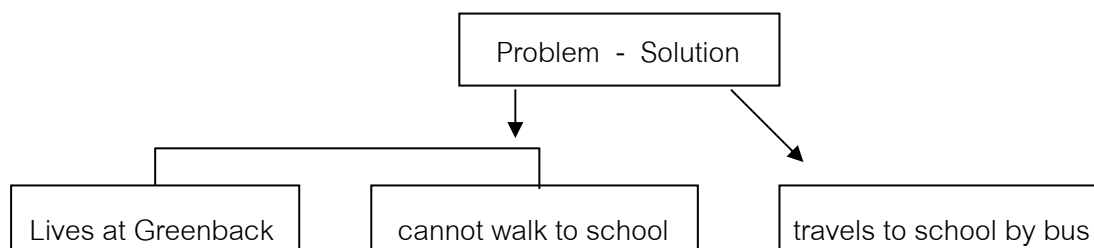
this had to be done.....

this is how we did it.....

ตัวอย่างที่ 2 รูปแบบการเขียนที่เป็นปัญหา – การแก้ไข (Problem – Solution)

Many have a problem. She now lives at the Greenback and cannot walk to school. One solution might be that she travels to school by bus.

Main Idea

Top – level organization is Problem – Solution.

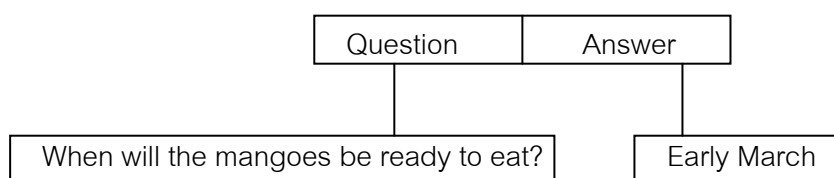
The main idea from the top – level organization is many problems and her solution.

Key word = problem, solution

ในบางครั้งผู้เขียนอาจเขียนเป็นรูปคำถามและคำตอบ เช่น

When will the mangoes be ready to eat? They will not be ready until early March, so don't pick them before that.

Main Idea

Top – Level organization is Question and Answer of Problem and Solution.

The main idea from the top – level organization is question and answer of the mangoes will be ready to eat. Key word = Question (?)

Rattanaovich. (1987 : 139-140)

3. รูปแบบที่เป็นเหตุเป็นผล (Cause and Effect)

รูปแบบการเขียนนี้แสดงเหตุผลต่อเนื่องกัน อาจมีหลายสาเหตุที่นำไปสู่ผลอย่างใดอย่างหนึ่ง ผู้เขียนอาจกล่าวถึงสาเหตุไว้ตอนต้น และสรุปผลไว้ตอนท้าย คำชี้แนะที่สังเกตได้ คือ

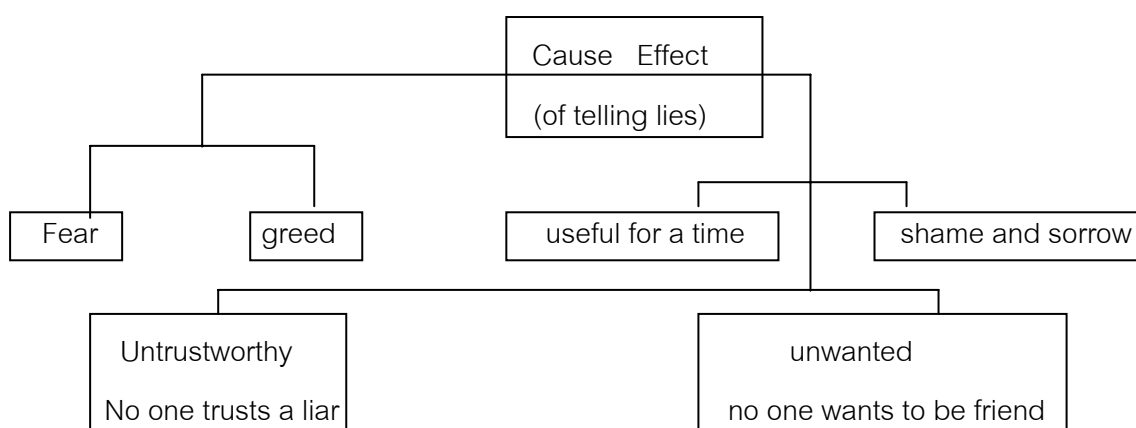
for this reason	so	in order to
hence	since	thus
because	consequently	so that
accordingly	therefore	because of this

ตัวอย่างที่ 3 รูปแบบการเขียนที่เป็นเหตุเป็นผล (Cause and Effect or Before - After)

Why do people tell lies? One reason is fear. A child breaks a glass. He is afraid that his mother will punish him. So he tells a lie. He says the cat broke it. People need courage to tell truth. But not all lying comes from fear. Many people tell lies from greed, to get money.

A fruit-seller about his fruit. He says his mangoes are sweet but in fact they are not. Lying is very bad habit. It is may useful for a time. But in the end it brings shame and sorrow. No one trusts a liar. No one wants to be his friend.

Main Idea

Top-level organization is Cause and Effect

The main idea from the top-level organization is cause and effect of telling lies.

Key word = why, reason. กิตติดา ปรัตถจริยา (2540 : 33-34)

4 .รูปแบบที่เป็นการเขียนเปรียบเทียบ (Comparison - Contrast)

รูปแบบการเขียนเปรียบเทียบมี 2 รูปแบบ คือ เปรียบเทียบความเหมือน (Comparison) และ เปรียบเทียบความแตกต่าง (Contrast)

ในการเขียนข้อความเปรียบเทียบนั้น บางครั้งผู้เขียนจะเขียนเปรียบเทียบความเหมือนและความแตกต่างอยู่ในย่อหน้าเดียวกันผู้อ่านจะต้องทราบว่าผู้เขียนกำลังเปรียบเทียบสิ่งใด

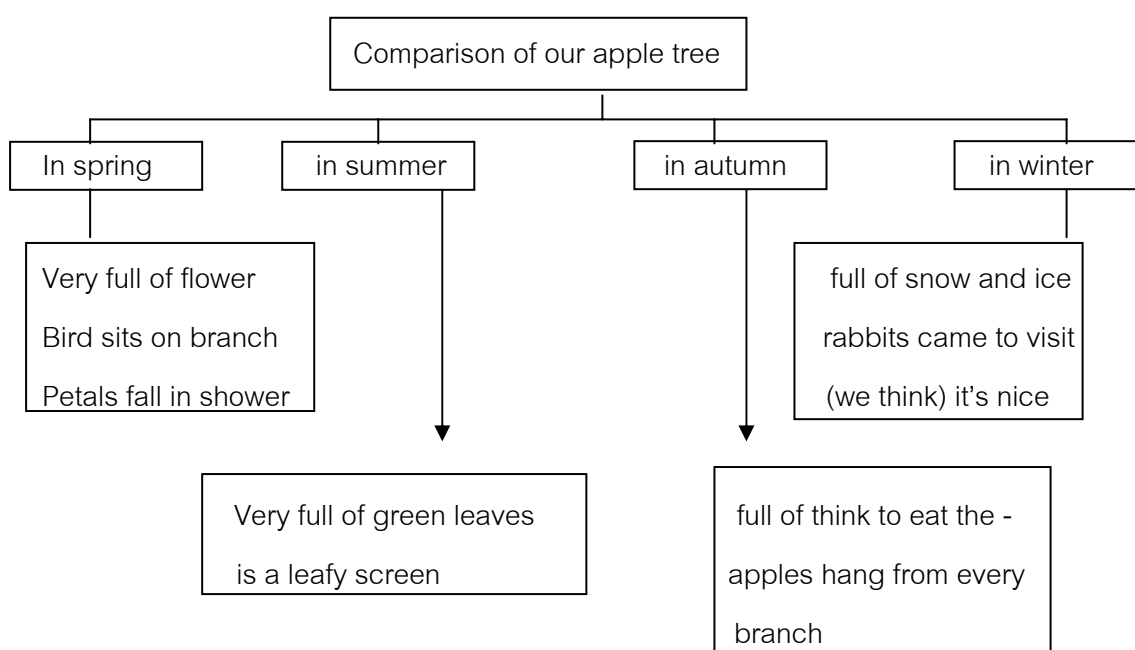
คำชี้แนะที่ช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจลักษณะของข้อเขียนแบบนี้ ได้แก่

even though	both.....and	but
rather	yet	not
however	in spite of	otherwise
in contrast	although	on the contrary
on the other hand	whereas	just as different

When spring comes, our apple tree Is very full flowers. And when a bird sits on a branch The petals fall in showers.	When summer comes, our apple tree Is very full of green. And everywhere you look in it There is a leafy screen.
When autumn comes, our apple tree Is full things to eat. The apples hang from every branch To tumble at our feet.	When spring comes, our apple tree Is full of snow and ice And rabbits come to visit it..... We think our tree is nice.

รูปแบบการเขียนที่เป็นการเปรียบเทียบ การบอกความแตกต่าง (Comparison – Contrast)

Main Idea

Top – Level organization is the Comparison – Contrast.

The main idea from the top – level organization is comparison of our apple tree in each season. (กิตดา ปรีตถจริยา 2540 : 35-36)

คาร์เรล (Carrell. 1984 : 446) กล่าวว่า โครงสร้างระดับยอดทั้ง 5 ชนิด ใช้กันมาก เช่น บทความทางการเมือง มักมีรูปแบบของโครงสร้างระดับยอดชนิดการเปรียบเทียบและมีการลงความเห็นในลักษณะของการเอนเอียง ขณะที่บทความทางหนังสือพิมพ์มักจะใช้รูปแบบการบรรยายเพื่อให้รู้ว่าใครทำอะไร ที่ไหน เมื่อไร และอย่างไร ส่วนเรื่องราวทางวิทยาศาสตร์มักจะใช้รูปแบบชนิดปัญหา การแก้ไข โดยจะเริ่มต้นด้วยการเสนอปัญหาก่อน แล้วจึงจะเสนอข้อแก้ไข เช่นเดียวกัน รายงานการวิจัยทางจิตวิทยาที่จะใช้ปัญหา – การแก้ไข เป็นวิธีการนำเสนอโดยแบ่งเป็นตอน ซึ่งมักจะเป็นปัญหา วิธีดำเนินการทดลอง ผลการวิจัย และการอภิปรายผล ส่วนข้อมูลทางประวัติศาสตร์จะใช้ลักษณะของกลุ่มรายการชนิดเรียงลำดับตามเวลา

คาร์เรล ได้ใช้แผนผังแสดงให้เห็นระดับชั้นของโครงสร้างยอด 4 ชนิด ตามแนวของ ไมเยอร์ โดยใช้ข้อความสั้นๆ 4 แบบ ดังนี้ไปนี้

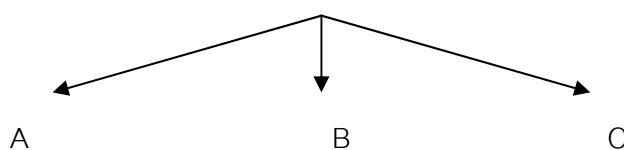
1. กลุ่มของการให้รายละเอียดของเรื่อง (Collection of Description)

Our 25th high school reunion was held last year. We saw many old friends, dance until dawn, and agreed to meet again in five years.

หัวเรื่อง

Topic

25th high school reunion

(Saw old friends)

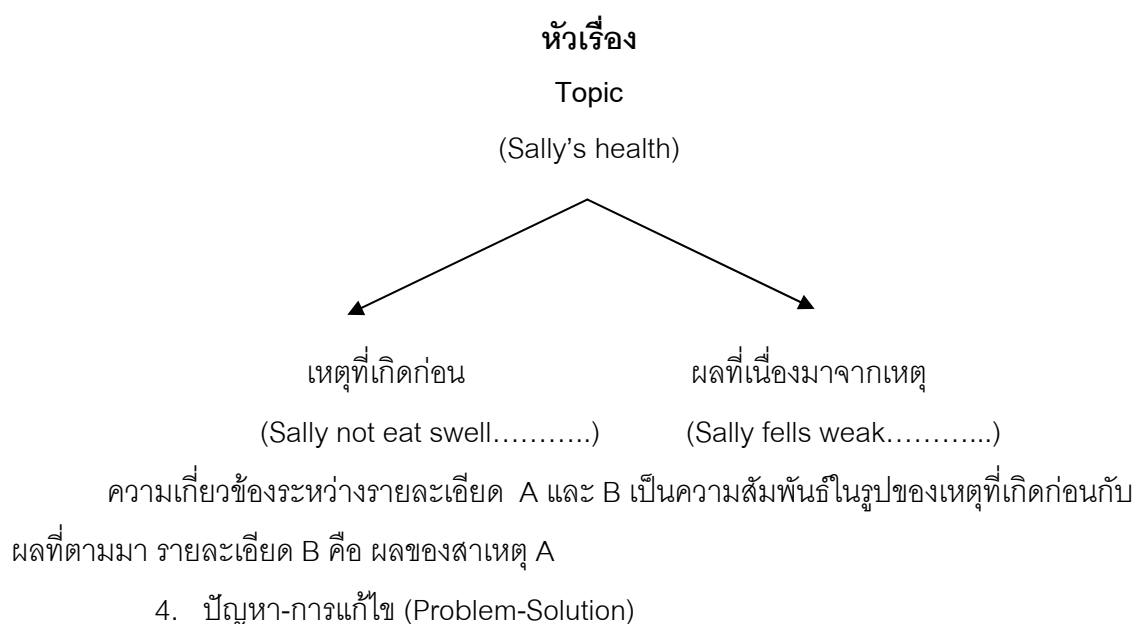
(Danced until dawn)

(Agreed to meet again)

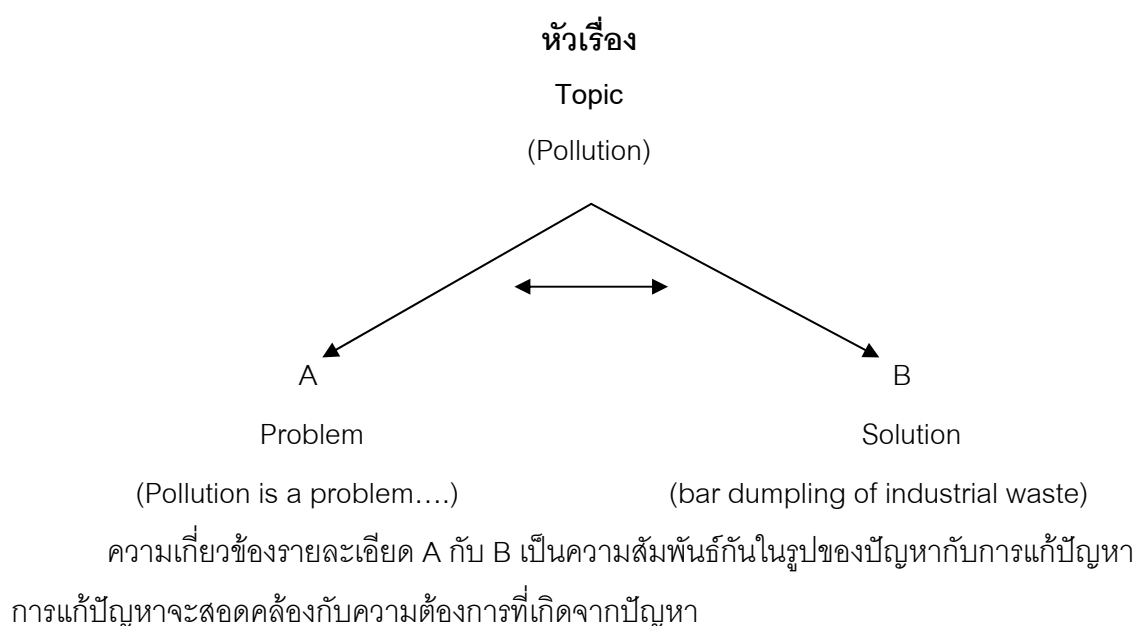
รายละเอียดของ A, B และ C ไม่มีความเกี่ยวข้องกันรายละเอียดแต่ละกลุ่มต่างก็เป็นอิสระต่อกัน

2. การแสดงความเป็นเหตุเป็นผล (Cause-Effect)

Sally wasn't eating well, exercising or resting enough. As a result, she felt weak and run down and never wanted to do anything.

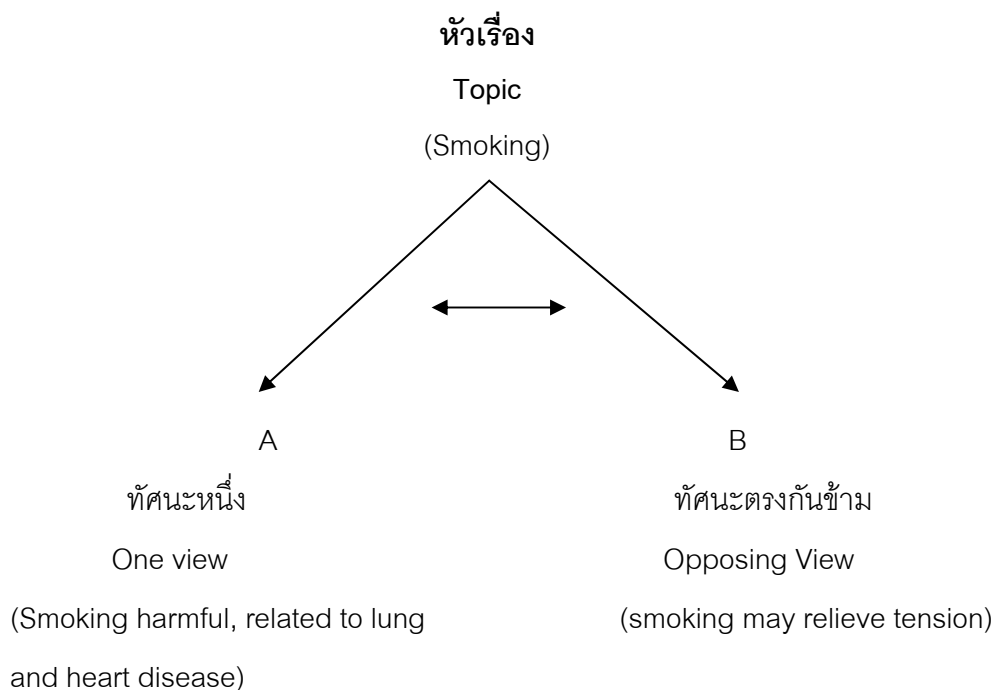

Pollution is a problem; polluted rives are health hazards and eyesores. One solution is to bar the dumping of industrial wastes.

4. การเปรียบเทียบ (Comparison)

Despite evidence that smoking is harmful, many people claim this is not so.
Although smoking has been related to lung and heart disease, for some people smoking may relieve tension.

4.3 วิธีสอนอ่านโดยใช้โครงสร้างระดับยอด

วิธีสอนอ่านโดยใช้โครงสร้างระดับยอด มีหลักการ และทฤษฎีมาจากการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เขียนและผู้อ่าน ถ้าผู้อ่านเข้าใจโครงสร้างการเขียนของผู้เขียนก็จะทำให้เข้าใจเรื่องที่อ่านได้ดี และรวดเร็วขึ้น ทั้งนี้เพราะสามารถจะจับใจความสำคัญของเรื่องที่อ่านได้เร็วขึ้น และทราบว่าเรื่องที่อ่านเกี่ยวกับอะไร การใช้ประสบการณ์เดิมในการอ่านเป็นองค์ประกอบที่สำคัญของการอ่าน จะช่วยให้การเดาความ และการจับใจความสำคัญของเรื่องเร็วขึ้น การใช้สายตากวาดความสำคัญของข้อความ ก็ย่อมจะทำให้ดีขึ้น การมีสมาธิในการอ่านอย่างตรงประเด็นจะช่วยให้มีการอ่านมีประสิทธิภาพ จับรายละเอียดของเรื่องได้ และในขณะเดียวกัน จะจำเรื่องได้ดีอีกด้วย การตีความ และขยายความก็จะทำได้ดีในลำดับต่อมา (เสาวลักษณ์ รัตนวิษฐ์. 2531 : 89)

ส่วนบาร์ทเล็ทท์ (Bartlett.1985 : 165-210) ได้ทำการศึกษาการใช้โครงสร้างระดับยอด และให้ขั้นตอนการสอนโครงสร้างระดับยอดไว้ดังนี้

1. ผู้สอนต้องตระหนักว่า ความคิดรวบยอดของเนื้อเรื่องของโครงสร้างระดับยอดเป็นสิ่งจำเป็น ถ้าผู้เรียนไม่มีความรู้เรื่องนี้ ผู้สอนต้องเริ่มต้นสอนให้ผู้เรียนรู้จักก่อน
2. ความรู้เรื่องโครงสร้างระดับยอด 4 รูปแบบ คือ แบบรายการ แบบเปรียบเทียบ แบบเป็นเหตุ เป็นผล และแบบปัญหา - การแก้ไข เป็นสิ่งสำคัญ ที่ต้องสอนให้ผู้เรียนได้รู้
3. ในขณะที่อ่านควรสอนให้ผู้เรียนรู้จักค้นหาโครงสร้างระดับยอด ในเนื้อเรื่องแรกๆ พวกเขาอาจต้องการความช่วยเหลือจากครูผู้สอน และต่อไปจะค่อยๆ ช่วยเหลือตนเองได้
4. ระหว่างที่อ่าน ผู้เรียนควรรู้ว่าโครงสร้างที่ผู้เรียนคุ้นเคยอยู่หรือไม่ ผู้สอนจำเป็นต้องสอนให้ผู้เรียนรู้จักใช้กลวิธีนี้ และมีโอกาสได้อธิบายถึงความสัมพันธ์ที่ผู้เรียนไม่แน่ใจ หรืออาจใช้การเดาความด้วยก็ได้

5. หลังจากการอ่าน ผู้เรียนควรได้รับการตรวจสอบประสิทธิภาพของการสอนโดยใช้โครงสร้างระดับยอดที่ใช้อยู่เสมอและเป็นประโยชน์มาก เพื่อเป็นการพิสูจน์ว่าผู้เรียนมีกระบวนการอ่านเป็นของตนเอง ควรให้ผู้เรียนได้พูดคุยถึงกระบวนการที่ใช้

นอกจากนี้ บาร์ทเล็ทท์ ยังได้ให้เกณฑ์ในการตรวจสอบประสิทธิภาพของการสอนโดยใช้โครงสร้างระดับยอดไว้ ดังนี้

1. ผู้สอนออกแบบกระบวนการหาความรู้ความเข้าใจภายใต้ ยุทธวิธีโครงสร้างระดับยอด และใช้ศัพท์เพื่อการสื่อสารในการอภิปรายถึงกระบวนการ
2. ผู้สอนพูดคุยถึงองค์ความรู้ที่เกี่ยวข้องกับยุทธวิธีมากกว่าสิ่งอื่นๆ ที่ไม่ใช่ตัวอ้างอิงเฉพาะในยุทธวิธีนี้ รวมทั้ง

- 2.1 ในการสื่อสารต้องการรู้อะไรบ้างเกี่ยวกับเนื้อหา
- 2.2 จากข้อ 2.1 จำอะไรได้บ้าง
- 2.3 จะรู้ได้อย่างไรว่า โครงสร้างชนิดไหนเป็นชนิดไหน
- 2.4 รูปแบบโครงสร้างระดับยอดคืออะไร
- 2.5 จากข้อ 2.1 – 2.4 ต้องคำนึงถึงอะไรบ้าง
- 2.6 จะได้อะไรที่เกี่ยวกับโครงสร้างระดับยอด
- 2.7 จะตรวจสอบหรือเปลี่ยนแปลงงานที่ทำไว้ได้อย่างไร

3. ผู้สอนพูดคุยประโยชน์โครงสร้งระดับยอด
4. ลักษณะเด่นของงาน ถูกรวบรวมเข้าเป็นเนื้อหาเดียวกันกับกระบวนการทางความรู้ โดยมีการวางแผนการกระทำ และการตรวจสอบแผนงาน
5. ผู้สอนพูดคุยถึงประโยชน์ของคำชี้แนะ (Key Words) เพื่อกระบวนการทางความรู้ ซึ่งจะชี้ให้เห็นประสิทธิภาพของผู้เรียนทุกคน

6. จัดให้ผู้เรียนมีการฝึกฝนที่เหมาะสมเป็นรายบุคคล เกี่ยวกับการใช้กลวิธีโครงสร้าง

ระดับยอด

7. มีการทบทวนเกี่ยวกับกระบวนการ และประโยชน์ที่เกี่ยวกับเนื้อหาของโครงสร้างระดับยอด และให้เรียนใช้บ่อยๆ

8. มีการให้ข้อมูลย้อนกลับแก่ผู้เรียน และผู้สอนในเรื่องของความสำเร็จของปฏิสัมพันธ์ และคุณลักษณะของการสอน

จะเห็นได้ว่า ในการสอนอ่านโดยใช้โครงสร้างระดับยอด ก่อนสอนผู้สอนต้องเตรียมบทเรียนเตรียมกิจกรรมการเรียนการสอน และเตรียมอุปกรณ์การสอนให้พร้อม และเริ่มด้วยการเสนอแผนผังแสดงโครงสร้างของรูปแบบการเขียนทั้ง 4 ชนิดพร้อมคำชี้แนะให้ผู้เรียนได้เห็นความแตกต่างของแต่ละรูปแบบก่อน แล้วจึงอธิบายพร้อมยกตัวอย่างและให้ผู้เรียนฝึกอ่านและเขียนแผนผังเสร็จแล้วร่วมกันตรวจสอบ และสรุปอภิปรายที่ละแบบเป็นลำดับไป เมื่อครบทุกแบบแล้วจึงสรุปรวบยอดเพื่อทบทวนทั้งหมดอีกครั้ง ซึ่งโดยทั่วไปข้อความตอนหนึ่งจะประกอบด้วยโครงสร้างระดับยอดอย่างน้อย 1 ชนิด ส่วนกระบวนการ เทคนิคโครงสร้างระดับยอด หมายถึง ขั้นตอนในการใช้เทคนิคโครงสร้างระดับยอดใน 3 ขั้นตอน ดังนี้

1. การใช้เทคนิคโครงสร้างระดับยอด ในการเขียนหรือการเรียบเรียงเรื่องราวของผู้เขียน
2. ขั้นตอนที่ผู้อ่านใช้เทคนิคโครงสร้างระดับยอดมาช่วยในการอ่าน เพื่อพิจารณาหาจุดมุ่งหมายหรือความตั้งใจผู้เขียน
3. ขั้นตอนที่ผู้อ่านใช้เทคนิคโครงสร้างระดับยอดมาช่วยในการสร้างมโนภาพ ระลึกเรื่องย่อ หรือจำรายละเอียดของเรื่อง

งานวิจัยต่างประเทศ

บาร์ทเลทท์ (Bartlett. 1979 : 6641 – A) สอนโครงสร้างระดับยอดของข้อเขียนเชิงสาธกโวหารแก่นักเรียนเกรด 9 จำนวน 325 คน ในโรงเรียนขนาดใหญ่ โดยให้ผู้เรียนบ่งชี้ และใช้โครงสร้างระดับยอดของข้อเขียนแบบเหตุผล ข้อเขียนเปรียบเทียบ ข้อเขียนบรรยายคุณลักษณะ และข้อเขียนปัญหา – การแก้ไข ผลการวิจัยพบว่า ผู้เรียนใช้กลวิธีการอ่านโดยบ่งชี้โครงสร้างระดับยอด สามารถจำเรื่องราวที่อ่านได้มากกว่าผู้เรียนที่ไม่ได้รับการฝึกการใช้โครงสร้างระดับยอด

เมเยอร์ และคนอื่นๆ (Meyer and others. 1980 : 96) ได้ศึกษากลวิธีในการอ่านของผู้เรียนเกรด 9 จาก Mesa, Arizona ว่า จะใช้โครงสร้างระดับยอดหรือไม่ และผลของคำชี้ทางภาษาที่มีต่อการโครงสร้างระดับยอด โดยใช้เรื่องที่เรียบเรียงไว้เป็นอย่างดี และเป็นโครงสร้างระดับยอดแบบปัญหา-การแก้ไข สำหรับฉบับที่เรียบเรียงไม่ดีนั้น มีใจความสำคัญเหมือนกับฉบับแรก แต่ตัดคำชี้ทาง

ภาษาที่บอกชนิดของโครงสร้างระดับยออดออก ผลการวิจัยพบว่า ผู้เรียนน้อยกว่า 50% ของผู้เรียนเกรด 9 ใช้โครงสร้างระดับยออดในการอ่านและระลึกถึงเรื่องที่อ่านแล้ว และ 22% ของผู้เรียนกลุ่มนี้ใช้ในการเขียนบันทึกความจำด้วย ผู้เรียนที่มีความเข้าใจในการอ่านสูง ผู้ใช้โครงสร้างระดับยออดจะจดจำใจความของเรื่องได้มากกว่า และสามารถแยกข้อความที่เคยและไม่เคยอ่านออกจากกันได้ดีกว่ากลุ่มผู้เรียนที่ไม่ใช้โครงสร้างระดับยออด

แมคเดอร์มอทท์ และบริดจแมน (McDermott and Bridgman. 1991 : 122-A) ได้ทดลองสอนโดยใช้โครงสร้างระดับยออด ในการสอนโครงสร้างแบบบรรยาย และปัญหา - การแก้ไข แก่ผู้เรียนเกรด 4 จำนวน 66 คน ผลการวิจัยพบว่า

1. ก่อนการฝึกใช้โครงสร้างระดับยออด ผู้เรียนที่เก่งจะสรุปบทความปัญหา - การแก้ไข ได้ดีกว่าผู้เรียนระดับปานกลางและผู้เรียนอ่อน
2. ผู้เรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้โครงสร้างระดับยออด สามารถสรุปบทความปัญหา - การแก้ไข ได้ดีกว่า ผู้ที่ไม่ได้รับการสอน
3. การสอนผู้เรียนที่เรียนปานกลางและเรียนอ่อน โดยใช้โครงสร้างระดับยออดชนิดปัญหา - การแก้ไขเป็นวิธีที่มีประสิทธิภาพ ในการแก้ไขปรับปรุงความเข้าใจในการอ่าน
4. การสอนโครงสร้างระดับยออดชนิดบรรยาย ไม่แตกต่างกัน คือความเข้าใจในการอ่านของผู้เรียนทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมไม่แตกต่างกัน

เทย์เลอร์ (Taylor. 1984 : 405-408) ได้ศึกษาการระลึกได้ (Recall) ของนักเรียนและความสามารถในการอ่านของนักเรียนระดับ 6 และระดับ 4 ซึ่งแบ่งเป็นกลุ่มที่มีความสามารถในการอ่านดี ปานกลาง และอ่อนและกลุ่มใหญ่ ผลการทดลองปรากฏว่ากลุ่มใหญ่ ระลึกถึงเรื่องที่อ่านแล้วได้ดีกว่าทุกกลุ่ม นักเรียนระดับ 6 กลุ่มเก่งใช้ TLS มากกว่านักเรียนกลุ่มอ่อนและนักเรียนที่ใช้ TLS จะใช้เวลาในการระลึกมากกว่า

งานวิจัยในประเทศ

เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (1987 : 95-101) ทำการศึกษาผลการใช้บทเรียนโมดูลประกอบโครงสร้างระดับยออด ในการสอนอ่านภาษาอังกฤษแก่ผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในประเทศไทย เปรียบเทียบกับการสอนอ่านแบบเดิมโดยวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ ทักษะคิดในการอ่านภาษาอังกฤษ ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษและผลสัมฤทธิ์ของการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ สังคมศึกษา วิทยาศาสตร์ และคณิตศาสตร์ กลุ่มตัวอย่างคือผู้เรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษาขนาดใหญ่ในประเทศไทย ที่ได้มาจากการสุ่มแบบหลายขั้นตอน จากภาคทางภูมิศาสตร์ทั้ง 4 ภาค แล้วสุ่มนักเรียนมาโรงเรียนละ 100 คน แบ่งกลุ่มทดลอง 50 คน ใช้เวลาทดลอง 15 คาบ ผลการวิจัยพบว่า

1. นักเรียนในกลุ่มทดลองทั้ง 4 โรงเรียน มีความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษสูงกว่ากลุ่มควบคุม
2. นักเรียนในกลุ่มทดลองทั้ง 4 โรงเรียน มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษแตกต่างจากกลุ่มควบคุม
3. นักเรียนในกลุ่มทดลองทั้ง 4 โรงเรียน มีทัศนคติต่อการเรียนวิชาการอ่านภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนในกลุ่มควบคุม

รัตนา ศุภจรัส (2534:58-59) ศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านและความสามารถในการเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนอ่านโดยการใช้โครงสร้างระดับยอดกับการสอนตามคู่มือครู ผลการวิจัยพบว่า ความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ และความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่ได้รับการสอนอ่านโดยโครงสร้างระดับยอดและการสอนอ่านตามคู่มือครู แตกต่างกัน โดยคะแนนเฉลี่ยความเข้าใจในการอ่านและความสามารถในการเขียนของนักเรียนที่เรียนโดยใช้โครงสร้างระดับยอดสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนที่เรียนตามคู่มือครู

ธวัชชา เดชสุภา (2535:101) ศึกษาผลของวิธีสอนโครงสร้างระดับยอดและประสบการณ์เดิมที่มีต่อความสามารถในการอ่าน การเขียนภาษาอังกฤษ และการตั้งประสบการณ์เดิมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีประสบการณ์เดิม และได้รับการสอนต่างกันด้วยวิธีสอนโครงสร้างระดับยอดและวิธีสอนตามคู่มือครู ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการอ่านของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้โครงสร้างระดับยอด กับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูแตกต่างกัน โดยความสามารถทางการอ่านของนักเรียนที่เรียนโดยการใช้โครงสร้างระดับยอดสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนที่เรียนตามคู่มือครู

กิตตา ปรัตถจริยา (2540 : 120) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ เจตคติต่อการอ่านและการเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนโดยใช้โครงสร้างระดับยอดประกอบกลวิธีการเสริมต่อการเรียนรู้กับการสอนอ่านตามคู่มือครู ผลการวิจัยพบว่า ความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ และความสามารถในการเขียนของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้โครงสร้างระดับยอด ประกอบกับกลวิธีการสอนโดยใช้โครงสร้างระดับยอดประกอบกลวิธีการเสริมต่อการเรียนรู้ดีกว่า ผู้ที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู

รัชณี หลักเหล็ก (2538 : 85) ศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจในการเรียนการอ่านภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนแบบโครงสร้างระดับยอด (TLS) ด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนแบบร่วมมือกับการสอนตามคู่มือครู ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบโครงสร้างระดับยอดด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนแบบร่วมมือกับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู มีความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ปิยวรรณ ศิริรัตน์ (2543 : 87) ศึกษาความเข้าใจในการอ่าน ความสามารถในการเขียน ภาษาอังกฤษและความสามารถในการทำงานร่วมกันของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนแบบโครงสร้างระดับยอด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ CIRC กับการสอนตามคู่มือครู ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบโครงสร้างระดับยอด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ CIRC กับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู มีความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สุภาพ บุตรสีหัต (2559 : 78) ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการอ่านภาษาอังกฤษและทัศนคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนการอ่านโดยใช้ TLS, SQ4R และวิธีสอนตามคู่มือครู ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนทั้ง 3 กลุ่ม มีผลสัมฤทธิ์ในการอ่านแตกต่างกัน โดยที่ผู้เรียนกลุ่มที่เรียนด้วยการใช้ TLS มีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านสูงกว่ากลุ่มอื่นๆ

อรรวรรณ บรรจงสวัสดิ์ (2534 : 90) ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และเจตคติต่อการอ่าน วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนด้วยการสอนแบบศูนย์การเรียนรู้ที่จัดกิจกรรมการสอนแบบโครงสร้างระดับยอกับการสอนตามคู่มือครู ผลการวิจัยพบว่า นักเรียน ที่เรียนการอ่านโดยใช้ชุดการสอนแบบศูนย์การเรียนรู้ที่จัดกิจกรรมการสอนแบบโครงสร้างระดับยอ มีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านวิชาภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่เรียนการอ่านด้วยการสอนตามคู่มือครู

สรุปได้ว่า การสอนด้วยโครงสร้างระดับยอ ทำให้ผู้เรียนมีกระบวนการในการอ่าน โดยใช้โครงการเขียนของข้อความนั้นๆ ในการแสวงหาความหมายรวมจากการอ่าน ทำให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจเรื่องที่อ่านได้ดี มีประสิทธิภาพและรวดเร็วขึ้น

5. เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวข้องกับทฤษฎีโครงสร้างประสบการณ์เดิม

5.1 ทฤษฎีโครงสร้างประสบการณ์เดิม (Schema Theory)

ทฤษฎีโครงสร้างประสบการณ์เดิม เป็นทฤษฎีที่ให้เห็นความสำคัญของความรู้เดิมโดยอิงทฤษฎีภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา ในขอบข่ายของจิตวิทยาภาษาศาสตร์ที่เกี่ยวกับการอ่านซึ่งได้รับอิทธิพลจากจิตวิทยาภาษาศาสตร์ในรูปแบบที่ (Goodman. 1982 : 120 – 135) เรียกว่า เกมการทายทางจิตวิทยาภาษาศาสตร์ (Psycholinguistic Guessing Game) กล่าวว่า เป็นกระบวนการซึ่งเป็นวงจรที่เริ่มตั้งแต่การรับข่าวสารจากสิ่งที่อ่าน (Input Text) การแปลความหมายหรือการทายสิ่งที่อ่านนั้น การทดสอบ การทบทวน หรือย้ำ การทายที่ได้ทายไปแล้ว ในกระบวนการนี้ผู้อ่านถึงแม้ว่าจะเป็นผู้อ่านที่มีความเชี่ยวชาญในการอ่านก็ตาม จะไม่ได้ใช้ตัวแนะ (Clues) ทั้งหมดซึ่งมีอยู่ในข้อความนั้น ในการเดาความหมายของข้อความที่อ่าน แต่ผู้อ่านจะใช้ความรู้เดิมเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน จึงจะสามารถเข้าใจเรื่องนั้นได้

ความเข้าใจในเรื่องที่อ่านจะเกิดขึ้นได้ เมื่อผู้อ่านนำความรู้จากข้อความในเรื่องที่อ่านและจากโครงสร้างความรู้ที่ผู้อ่านเก็บรวบรวมไว้เดิม เขามาจัดเข้าเป็นกลุ่มของความคิดอันเดียวกัน (Schemata) โดยเรื่องที่บรรจไว้ด้วยกันต้องมีความหมายสอดคล้องกัน ในโครงสร้างความรู้จะมีช่องว่าง (Slot) เตรียมไว้ สำหรับส่วนประกอบใหม่ที่จะเติมเข้าไปเพื่อความเข้าใจ ซึ่งเป็นความรู้ในหัวข้อต่างๆ ที่อ่านข้อความ แต่น้อยครั้งที่ผู้อ่านจะพบส่วนประกอบที่ต้องการในเรื่อง ดังนั้น จึงต้องเป็นหน้าที่ของผู้อ่านเองที่จะต้องสร้างความสัมพันธ์ให้เกิดขึ้นระหว่างความรู้เดิม ในหัวข้อนั้นๆ กับความรู้จากข้อความในขณะทีกระบวนการณ์กำลังดำเนินการอยู่ ผู้อ่านก็จะเริ่มสร้างความหมายขึ้นมาเรื่อยๆ จนกระทั่งช่องว่างนั้นมีสภาพที่เต็มสมบูรณ์ แล้วความเข้าใจจึงเกิดขึ้น

จากกระบวนการอ่านข้างต้นจะเห็นได้ว่าความรู้เดิมเป็นปัจจัยหนึ่งของการอ่านถึงแม้ว่าจะต้องมีปัจจัยอื่นเข้ามามีส่วนช่วย ในการอ่านนั้นให้สมบูรณ์อีกก็ตาม ความรู้เดิมที่ผู้อ่านนำมาสู่เรื่องที่อ่านก็แสดงให้เห็นว่า สมรรถของผู้อ่านไม่ได้ว่างเปล่าในขณะที่อ่าน กระบวนการใช้ความคิดเพื่อทำความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน ทำให้ผู้เชี่ยวชาญการอ่านสนใจศึกษาการใช้ความรู้เดิมของผู้อ่านในกระบวนการอ่านมากยิ่งขึ้น การเรียนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ ความรู้เดิมยังมีบทบาทต่อความเข้าใจภาษา ที่เป็นตัวแทนของวัฒนธรรมที่ต่างออกไปจากวัฒนธรรม ในสังคมของผู้เรียน และเห็นได้ชัดเจนที่สุดในการเรียนรู้ทักษะการอ่าน จึงมีผู้สนใจศึกษาค้นคว้า เกี่ยวกับบทบาทของความรู้เดิมในทักษะการอ่านเรื่อยๆ ดังนั้น จึงได้มีการนำเอาตัวแปรต่างๆ เข้ามาร่วมศึกษาทำให้ได้ข้อค้นพบที่แตกต่างกันออกไป ดังต่อไปนี้

ฉัตรสุตา ดวงพลอย. (2526 : 6-7; อ้างอิงมาจาก Meyer. 1975; Thorndike.1977; Marchall and Glock. 1978 – 1979) กล่าวว่า หลักการของทฤษฎีประสบการณ์เดิมนั้น ถือว่าทั้งผู้อ่าน และผู้เขียนต่างก็มีประสบการณ์เดิม (Schema) เป็นส่วนสำคัญในการเรียนรู้ ทฤษฎีประสบการณ์เดิมตั้งสมมติฐานว่า ความรู้และความจำของมนุษย์ก่อรูปร่างขึ้นในลักษณะที่เป็นโครงสร้าง (Structure) มิใช่หารูปแบบไม่ได้ ดังนั้นเมื่อผู้อ่านถ่ายทอดความรู้ ความคิดเห็น ซึ่งก็คือประสบการณ์เดิมออกมาเป็นงานเขียน งานเขียนนั้นจึงเป็นตัวแทนโครงสร้างความรู้ของผู้เขียน ถ้าประสบการณ์เดิมของผู้อ่าน และผู้เขียนแตกต่างกันมาก ดังนั้นผู้อ่านจะไม่เข้าใจเรื่องที่ตนอ่าน นอกจากนี้ประสบการณ์เดิมยังมีความพยายามรวมไปถึงลักษณะโครงสร้างของงานเขียน (Schema of the text) ในลักษณะต่างๆ เช่น นิทาน นิยาม บรรยายโวหาร (Expository Prose) เป็นต้น ซึ่งหมายความว่า ลักษณะโครงสร้างภายในของงานเขียนแต่ละประเภท (Genre) ก็ย่อมแตกต่างกันออกไป และแม้แต่งานเขียนประเภทเดียวกันก็สามารถมีโครงสร้างที่ต่างกันได้ ขึ้นอยู่กับตัวผู้เขียนที่เลือกให้ระดับความสำคัญแก่ข้อความใด นักจิตวิทยาการเรียนรู้ (Cognitive Psychologist) จึงได้ตั้งสมมติฐานว่า โครงสร้างหรือการเรียบเรียงเนื้อหาของงานเขียนย่อมจะมีอิทธิพลต่อการอ่าน และได้ทำ

การวิจัยเพื่อพิสูจน์สมมติฐานอย่างกว้างขวาง โดยใช้วิธีการวิเคราะห์ภาษาในระดับที่สูงกว่าระดับประโยค (Discourse Analysis) เป็นเครื่องมือในการวิเคราะห์งานเขียนนั้นๆ

รูเมลฮาร์ท (วไลพร ฉายา. 2530 : 18 ; อ้างอิงมาจาก Rumelhart. 1981 : 22 – 23) ได้สรุปการนำทฤษฎีประสบการณ์เดิมมาใช้ อธิบายการอ่านดังนี้ คือ ความเข้าใจในการอ่านจะเกิดขึ้นได้หากผู้อ่านมีความรู้ทางภาษา (Linguistic Knowledge) และความรู้ทั่วไป (General Knowledge of the World) ในขณะที่อ่านความรู้เหล่านี้จะถูกกระตุ้นให้ทำงานโดยกระบวนการทางสมอง ผู้อ่านจะใช้ประสบการณ์เดิมหรือโครงสร้างความรู้เดิมทั้งทางด้านภาษา และความรู้ทั่วไปที่มีอยู่พร้อมแล้วมาช่วยในการทำความเข้าใจเรื่องที่อ่าน เพราะข้อเขียนใดๆ ก็ตามเป็นเพียงข้อมูลทางภาษาที่ผู้เขียนเตรียมให้ผู้อ่านเท่านั้น ผู้อ่านจะต้องสร้างความหมายขึ้นเอง โดยการนำโครงสร้างความรู้เดิมที่มีอยู่มาสัมพันธ์กับข้อเขียน ในตัวโครงสร้างความรู้เดิมจะมีช่องว่างอยู่ในกระบวนการอ่านให้ดำเนินไป ผู้อ่านจะเริ่มได้ความหมายจากสิ่งที่อ่านมากขึ้นเรื่อยๆ เมื่อช่องว่างนั้นมีสภาพที่เต็มสมบูรณ์ (Instantiation of Schemata)

คาเรล และอีสเตอร์โฮลด์ (Carell and Eisterhold. 1983 : 56) ได้แบ่งโครงสร้างของความรู้ออกเป็น 2 ชนิด คือ

1. โครงสร้างความรู้เกี่ยวกับรูปแบบ (Formal Schemata) หมายถึง การที่ผู้อ่านมีโครงสร้างความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างของงานเขียนในลักษณะต่างๆ เช่น การเขียนเชิงสาธกโวหาร นิทาน นิยาย วิทยาศาสตร์ หรือหนังสือพิมพ์ ถ้าผู้อ่านมีความรู้สึกไวต่อลักษณะโครงสร้างของการเขียน และรู้จักใช้ความรู้เดิมเหล่านี้ให้เป็นประโยชน์ ในขณะที่อ่านจะช่วยให้เป็นอย่างมากในด้านความเข้าใจ และความทรงจำ ลักษณะโครงสร้างของข้อเขียนของเรื่องราวต่างๆ จะแตกต่างกันไป และมักมีลักษณะโครงสร้างของข้อเขียนเฉพาะแต่ละชนิด เช่น นิทาน หรือเรื่องสั้น ก็จะมีโครงสร้างเป็นฉาก (Setting) เริ่มเรื่อง (Beginning) ลำดับเหตุการณ์ในเรื่อง (Development) และตอนจบ (Ending) ในบรรดาโครงสร้างของข้อเขียนทั้งหมด โครงสร้างของข้อเขียนแบบเล่าเรื่องค่อนข้างง่าย และเป็นที่คุ้นเคยกันมากจนอาจจะนับได้ว่า โครงสร้างแบบสากล เพราะลักษณะโครงสร้างข้อเขียนประเภทนี้ มักไม่ค่อยมีวัฒนธรรมของแต่ละชาติไปแทรกซ้อนได้มากเหมือนลักษณะการเขียนประเภทอื่นๆ ผู้อ่านส่วนมากมักจะมีโครงร่างความรู้ เกี่ยวกับโครงสร้างข้อเขียนเป็นการเล่าเรื่อง (Narrative Schemata) มาแล้ว

2. โครงสร้างความรู้เกี่ยวกับเนื้อหา (Content Schemata) คือ การที่ผู้อ่านมีความรู้เกี่ยวกับเนื้อหาของเรื่องในสาขาวิชาใดวิชาหนึ่งมาก่อน เช่น เศรษฐศาสตร์ การแพทย์ ธรณีวิทยา ประวัติศาสตร์ เป็นต้น จะช่วยให้เกิดความเข้าใจดีขึ้น ผู้อ่านที่มีโครงสร้างความคิดแขนงนี้จะรับรู้เรื่องได้เร็วกว่าผู้ที่ไม่เคยมีประสบการณ์ความรู้ทางเนื้อหาเหล่านั้นมาก่อน

วิลเลียมส์ (Williams. 1984 : 1634 – A) ได้ทำการวิจัยเพื่อที่จะทดสอบความรู้เดิมของ นักศึกษามหาวิทยาลัย จำนวน 64 คน โดยแบ่งผู้เรียนออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่มีความสามารถในการอ่านสูง 36 คน และกลุ่มที่มีความสามารถในการอ่านต่ำ 28 คน จากนั้นจึงสุ่มนักศึกษาทั้ง 2 กลุ่ม เข้ากลุ่มการทดลอง กลุ่มแรกเป็นกลุ่มที่ให้ผู้อ่านมุ่งที่จะอ่านเอาข้อมูลจากเรื่องที่ให้โดยไม่คำนึงถึงสิ่งอื่น และกลุ่มที่ 2 คือ กลุ่มที่ให้ผู้อ่านได้รับการกระตุ้นความรู้เดิม ผู้อ่านที่ได้รับการกระตุ้นให้ใช้ความรู้เดิมนั้น สามารถอ่านได้ถูกต้องกว่าผู้อ่านในกลุ่มที่ให้อ่านโดยมุ่งเอาข้อมูลอย่างเดียวเป็นปริมาณ 23% - 55% นอกจากนี้ ยังพบว่าผู้อ่านที่มีความสามารถในการอ่านต่ำ อ่านโดยใช้ความรู้เดิมได้ถูกต้องน้อยกว่าพวกที่มีความสามารถสูง

ลีวาย และเฮาส์ (Levine and Haus. 1985 : 391 – 397) ได้ร่วมกันศึกษาผลของความรู้เดิมต่อความเข้าใจในการอ่านของผู้เรียนระดับ 2 และ 3 จำนวน 200 คน ที่เรียนภาษาสเปนเป็นภาษาที่สอง โดยให้กลุ่มตัวอย่าง อ่านรายงานเอกสารจริงเกี่ยวกับการแข่งขันเบสบอลในหนังสือพิมพ์สเปน ชื่อ La Opinion หลังจากนั้น จึงทดสอบความเข้าใจในการอ่านด้วยแบบทดสอบเลือกตอบ 12 ข้อ ประกอบด้วยคำถาม 2 แบบ คือ แบบตรงตัวตามเนื้อหาและแฝงนัยตามเนื้อหา ผู้วิจัยทดสอบความรู้เดิมก่อนการอ่านโดยใช้แบบสอบถามเลือกตอบ 9 ข้อ พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความรู้เดิมอยู่ระดับที่จำกัด 52 คน ระดับสูง 38 คน ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากผู้เรียน 90 คน ผลการวิจัยพบว่า

1. ความรู้เดิมเป็นปัจจัยที่สำคัญ และมีผลต่อความเข้าใจในการอ่านแตกต่างกัน ในคำถามทั้ง 2 ประเภท เมื่ออนุเจตที่อ่านอยู่ในระดับค่อนข้างยาก
2. ความรู้เดิมมีความสำคัญมากกว่าระดับชั้นที่ผู้อ่านเรียนอยู่ กล่าวคือไม่จำเป็นเสมอไปที่ผู้อ่านเรียนอยู่ในระดับสูงกว่า จะสามารถอ่านได้ดีว่าผู้อ่านที่เรียนอยู่ในระดับต่ำลงมา ถ้าหากขาดความรู้เดิมในเรื่องที่อ่านนั้น

จากแนวคิดของทฤษฎีประสบการณ์เดิม และผลการวิจัยพอสรุปได้ว่า ความเข้าใจในการอ่านจะเกิดขึ้นได้ต้องมีองค์ประกอบ ดังต่อไปนี้ คือ

1. ความรู้ทางภาษา
2. ประสบการณ์ ความรู้ทั่วไป ซึ่งรวมถึงความรู้ และความพร้อมในเนื้อหาที่ผู้อ่านมีต่อสิ่งที่อ่าน
3. ความสมบูรณ์ของเนื้อเรื่องหรือข้อเขียนนั้นๆ
4. โครงสร้างของข้อเขียน

การอ่านที่ได้ผล ทำให้เกิดความเข้าใจดีขึ้น และรวดเร็วขึ้น สามารถจับใจความสำคัญ หรือสรุปความสำคัญ แยกแยะรายละเอียดของเรื่องที่อ่านได้นั้น ผู้อ่านต้องรู้จักใช้ความรู้สะสมจากประสบการณ์เดิม ที่ได้เรียนรู้มาบูรณาการกับเรื่องที่อ่าน โดยต้องรู้จักสังเกตโครงสร้างของข้อเขียนว่า

เป็นอย่างไร ควบคู่กันไปด้วย ซึ่งการสังเกตโครงสร้างของข้อเขียนนั้น ทำได้ไม่ยากเพราะปกติข้อเขียนที่ดี จะมีตัวบ่งชี้ให้เห็นอย่างชัดเจนว่า เป็นการบอกรายการ การลำดับเหตุการณ์ หรือการเปรียบเทียบ ความเหมือนความต่างและอื่นๆ เสมอ

นอกจากนี้ รัดเดลและรัดเดล (Ruddel and Ruddel. 1995: 52 – 60) ได้กล่าวถึง ทฤษฎีความรู้เดิมว่ามีความเกี่ยวข้องกับการเก็บและรวบรวมประสบการณ์และความรู้เดิมด้านต่างๆ ที่อยู่ในความทรงจำของเรา ซึ่งความรู้เดิมเหล่านี้ได้เก็บรวบรวมมาจากสภาพแวดล้อม ประสบการณ์ ทั้งยังสามารถนำมาประยุกต์ใช้ให้เข้ากับประสบการณ์ใหม่ได้อีกด้วย ความรู้เดิมอาจหมายถึงกลุ่มของข้อมูล หรือหน่วยความรู้ต่างๆ ที่ถูกนำมาใช้จัดและสร้างความหมายแก่สิ่งต่างๆ ที่ได้พบในชีวิตประจำวันความรู้เดิมพัฒนาจากประสบการณ์ทั่วไป จนกระทั่งรวมเป็นหน่วยความรู้ ที่เฉพาะเจาะจงลงไป ซึ่งอธิบายได้โดยนำมาโยงเข้ากับแนวความคิดต่างๆ การรวบรวมประสบการณ์และสิ่งที่เกี่ยวข้องอื่นๆ มีความสำคัญต่อพัฒนาการทางภาษาและการเรียนรู้ภาษาของเด็กมาก ทั้งยังนำไปสู่การอธิบายสิ่งที่กำลังจะพบเจออยู่ได้ความรู้เดิมเป็นสิ่งที่ถูกสร้างมาจากสภาพแวดล้อมและประสบการณ์ต่างๆ ซึ่งไม่สามารถแยกออกจากกันได้

จากแนวคิดทฤษฎีประสบการณ์เดิม และผลการวิจัยพอสรุปได้ว่า

ความรู้เดิมเป็นปัจจัยหนึ่งของการอ่าน ความรู้เดิมที่ผู้อ่านนำเข้ามาสู่เรื่องทีอ่านแสดงให้เห็นว่า สมรรถนะของผู้อ่านไม่ได้ว่างเปล่าในขณะที่อ่าน กระบวนการใช้ความคิดเพื่อทำความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน จะเกิดขึ้นต้องมีองค์ประกอบ ดังนี้

- ความรู้ทางภาษา
- ประสบการณ์ความรู้ทั่วไป
- ความสมบูรณ์ของเนื้อเรื่อง หรือข้อเขียนนั้นๆ
- โครงสร้างของข้อเขียน

5.2 ความสำคัญของความรู้เดิมต่อการเรียนรู้ภาษา

รูเมลฮาร์ท (Rumelhart. 1981 : 22 – 23) อธิบายว่า ความเข้าใจในการอ่านจะเกิดขึ้นได้ หากผู้อ่านมีความรู้ทางภาษา (Linguistic Knowledge) และความรู้ทั่วไป (General Knowledge of the World) ในขณะที่อ่านความรู้จะถูกกระตุ้นให้ทำงานโดยกระบวนการทางสมอง ผู้อ่านจะใช้ความรู้เดิมทั้งในด้านภาษาและความรู้ทั่วไปที่มีอยู่มาช่วยทำความเข้าใจเรื่องทีอ่าน เนื่องจากว่าข้อความที่อ่านนั้นเป็นเพียงข้อมูลที่ผู้เขียนต้องการจะสื่อสารให้แก่ผู้อ่านเท่านั้น ผู้อ่านต้องการความหมายขึ้นมาเอง โดยการนำโครงสร้างความรู้เดิมที่มีอยู่มาสัมพันธ์กับข้อมูลใหม่ในตัวโครงสร้างความรู้เดิมนี้ มีช่องว่างอยู่ ในขณะที่ผู้อ่านจะเริ่มได้ความหมายจากสิ่งที่อ่านเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ เมื่อช่องว่างนั้น

มีสภาพเต็มสมบูรณ์ จึงเกิดความเข้าใจ

ในด้านความเข้าใจในการอ่านซึ่งเป็นจุดมุ่งหมายหลักของการอ่านโดยทั่วไป โดยจิตาภา จันทานนท์ (2541 : 53) กล่าวว่า ความเข้าใจในการอ่านเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นภายในสมองซึ่งต้องคำนึงถึงองค์ประกอบสำคัญที่ส่งต่อความเข้าใจในการอ่าน คือ พื้นฐานความรู้ของอ่านในด้านต่างๆ ดังนี้

1. ความรู้ด้านภาษา (Linguistic Schema) หมายถึง ความรู้เกี่ยวกับตัวอักษร การสะกด คำ คำศัพท์ โครงสร้างไวยากรณ์ และสัมพันธภาพในข้อความ

2. พื้นฐานด้านเนื้อหา (Content Schema) หมายถึง ความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรม ความรู้รอบตัวทั่วไป และความรู้ในเนื้อหาเฉพาะด้านตามที่ปรากฏ หรือเกี่ยวข้องกับเนื้อหาในบทอ่าน

3. ความรู้ด้านโครงสร้างบทอ่าน (Formal Schema) หมายถึง ความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างของงานเขียนประเภทต่าง ๆ ที่ใช้ในการนำเสนอเนื้อหาในบทอ่าน ซึ่งมีหลายประเภท เช่น ประเภทบรรยาย (Descriptive) ประเภทเล่าเรื่อง (Narrative) ประเภทเปรียบเทียบ (Comparison) เป็นต้น

ทั้งนี้ พิตต์ และสเปงเลอร์ (Fields and Spangler. 1995: 127-131) ได้กล่าวว่า ในการเรียนรู้ภาษาเป็นกระบวนการทางสมองซึ่งมีความเกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ของสิ่งต่างๆ ดังนี้

1. การจดจำคำ (Sight Word) เด็กเรียนรู้คำศัพท์ส่วนใหญ่จากการพบเห็นคำเหล่านั้นบ่อยๆ ในขณะที่อ่านข้อความต่างๆ

2. ความรู้ด้านตัวอักษรและเสียง (Graph phonemic Awareness) เป็นสิ่งที่ไม่ควรมองข้าม เด็กควรได้รู้จากตัวอักษรจากการอ่าน การเขียน และเรียนรู้การออกเสียงจากการสื่อสาร ไม่ใช่เรียนรู้การอ่านและการเขียนจากตัวอักษร

3. ความรู้ด้านความหมาย (Semantic Clues) ในการอ่านผู้อ่านต้องรู้จักใช้บริบท (Context Clues) เข้าช่วยในการทำความเข้าใจ ผู้อ่านอาจไม่ทราบความหมายของคำทุกคำ แต่ก็สามารถจับใจความหรือเดาความหมายได้เมื่อนำบริบทต่างๆ มาประกอบการอ่านด้วย

4. ความรู้ด้านไวยากรณ์ (Syntactic Clues) เด็กควรได้เรียนรู้ฝึกโครงสร้างประโยคในรูปแบบต่างๆ โดยการสื่อสารหรือได้พบเห็นบ่อยๆ จากสิ่งที่อ่าน ไม่ใช่การฝึกทำซ้ำไปซ้ำมาอย่างไร้ความหมายหรือแยกย่อยออกจากทักษะทางภาษาอื่นๆ

5. ความรู้เดิมของแต่ละบุคคล (Personal Schema) ครูควรช่วยให้ผู้เรียนได้พัฒนา และฝึกใช้ความรู้เดิมเข้ามาช่วย ในการอ่านเนื่องจากทุกสิ่งที่มีความหมายและใกล้เคียงกับประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับผู้เรียน ทำให้สามารถเพิ่มพูนความรู้และความเข้าใจให้เด็กได้เพื่อนำมาใช้ในการอ่าน

6. กลวิธีการบูรณาการ (Integrating Strategies) กลวิธีต่างๆ ที่กล่าวมาแล้วนั้นล้วนมีประโยชน์แก่ผู้อ่านทั้งสิ้น ทั้งยังไม่สามารถแยกออกจากกันได้ ในการใช้ภาษาทุกครั้งต้องบูรณาการกลวิธีต่างๆ เข้าด้วยกันให้เหมาะสม

5.3 การใช้ความรู้เดิมในการทำความเข้าใจในการอ่าน

ทฤษฎีของการอ่านจับใจความหลายทฤษฎีเน้นความตื่นตัวของผู้อ่านในการพยายามสร้างความหมาย ซึ่งกิลเลต และเทมเพิล (Gillet and Temple. 1990:53-61) กล่าวว่า ทฤษฎีความรู้เดิม (Schema Theory) ก็เป็นทฤษฎีหนึ่งที่ทำให้ผู้อ่านมีโครงสร้างอยู่ในใจ ซึ่งเป็นการรวบรวมความรู้รอบตัวของผู้อ่าน ซึ่งความรู้เหล่านี้เรียกว่า ความรู้เดิม (Schemata) ความรู้เดิมเหล่านี้มีช่องว่างระหว่างกันแต่ก็สามารถเชื่อมโยงกันได้ ในการอ่านแต่ละครั้งความรู้เดิมเหล่านี้ จะถูกนำมาใช้เพื่อเติมเต็มความหมายและรายละเอียดของเนื้อความที่กำลังอ่านอยู่ ข้อมูลรายละเอียดใหม่จะถูกนำไปเติมในช่องว่างของความรู้เดิม แล้วก็จะทำให้เกิดการเชื่อมโยงกันของข้อมูลใหม่และความรู้เดิม ทำให้สามารถจับใจความและสร้างความหมายได้ และในการอ่านแต่ละครั้งผู้อ่านต้องใช้ความรู้เดิม เพื่อใช้ในการทำความเข้าใจเนื้อเรื่องอยู่ 2 ชนิด คือ ความรู้เดิมจากการรวบรวมความรู้รอบตัว และความรู้เดิมในด้านโครงสร้างทางไวยากรณ์ของเนื้อความ

เมื่อทฤษฎีความรู้เดิมเป็นการพัฒนาความรู้พื้นฐานเดิมซึ่งมีอิทธิพลต่อประสบการณ์ด้านสังคมและวัฒนธรรมของเด็ก เช่นเดียวกันกับขั้นตอนการพัฒนาด้านภาษา เด็กเป็นผู้สร้างความรู้เดิมให้มีความหมาย ความรู้เดิมเหล่านี้ แสดงถึงกลุ่มของความหมายและลำดับขั้นที่พัฒนาจากประสบการณ์ของเด็กเอง เด็กค้นหาความหมายของสิ่งที่พบเห็นได้เร็ว โดยการประยุกต์ความรู้เดิมที่มีอยู่จากการพัฒนาประสบการณ์พื้นฐาน หลักที่สำคัญของทฤษฎีนี้ของครู คือ คอยช่วยเหลือเด็กในการสร้างความรู้เดิมขึ้นมาใหม่รวมถึงการฝึกการกลั่นกรองและการขยายความออกเพื่อเตรียมความพร้อมในการนำไปใช้ต่อไปได้

5.4 กิจกรรมเพื่อเพิ่มเติมความรู้เดิม

การกระตุ้นเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ภาษาและเพื่อให้สามารถนำไปใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพในสถานการณ์ทั่วไปได้นั้น ในการจัดกิจกรรมเพื่อขยายความรู้เดิม ให้นำไปใช้เชื่อมโยงกับข้อมูลใหม่ได้จึงมีความสำคัญอย่างยิ่ง ดังที่ไรเดอร์ และเกรฟส์ (Ryder and Graves. 1995 : 78-94) กล่าวว่าผู้อ่านจะคิดอย่างมีความหมายเพื่อเชื่อมโยงข้อมูลใหม่เข้ากับความรู้เดิมที่ผู้เรียนมีอยู่แล้ว โดยมีหลักในการเพิ่มข้อมูลใหม่เข้าไป ครูสามารถพัฒนาความรู้เดิมที่ตรงกันกับสื่อที่ใช้เรียน และเพื่อพัฒนาและดัดแปลงความรู้เดิมของผู้เรียนให้เป็นไปในแนวทางเดียวกันกับข้อมูลใหม่ที่ผู้เรียนจะได้รับ และผู้เรียนสามารถดัดแปลงเพื่อนำไปใช้เป็นวิธีการเรียนรู้ของตนเองได้นั้น มีแนวทางในการจัดการเรียนรู้ของตนเอง และมีแนวทางในการจัดการเรียนการสอนเพื่อฝึกใช้ความรู้เดิม

1. รวบรวมความคิด (Identify the concepts) ในขั้นตอนนี้ครูจะกระตุ้นให้ผู้เรียนระลึกถึงที่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่กำลังจะเรียนในด้านต่างๆ

2. จัดเรียงเรียงความหมาย (Organize the concepts) เป็นขั้นตอนการฝึกให้ผู้เรียน ได้รู้จักรวบรวมและเรียงความคิดตามความสำคัญ รู้จักข้อมูลที่มีอยู่มาเชื่อมโยงให้เข้ากัน

3. การกลั่นกรองและให้รายละเอียด (Refinement and elaboration) ขั้นนี้เป็นการขยาย และเพิ่มเติมรายละเอียดจากความรู้ของผู้เรียนให้มากขึ้น เพื่อเป็นการเตรียมความพร้อมในการ นำไปใช้ต่อไป

จิตภา ฉันทานนท์ (2541 : 55) กล่าวถึง การสอนอ่านตามแนวทฤษฎีโครงสร้างความรู้ เดิมไว้ว่า มีขั้นตอนในการจัดกิจกรรมเพื่อฝึกใช้ความรู้เดิม 4 ขั้นตอน คือ

1. การตรวจสอบพื้นฐานความรู้เดิมของนักเรียน เป็นการตรวจสอบให้รู้ว่ามีพื้นฐานความรู้ บ้างหรือไม่ มากน้อยเพียงใด อาจทำได้ไม่ยากนักสำหรับนักเรียนกลุ่มเล็ก แต่สำหรับนักเรียนกลุ่มใหญ่ ครูควรเลือกกิจกรรมประเภทที่สามารถตรวจสอบพื้นฐานความรู้ได้อย่างสะดวกและรวดเร็ว

2. การกระตุ้นให้นักเรียนตระหนักถึงพื้นฐานความรู้ที่มีอยู่ มีจุดประสงค์เพื่อให้นักเรียนดึง เอาความรู้ออกมาใช้ ช่วยทำความเข้าใจในการอ่าน โดยเชื่อมโยงพื้นฐานความรู้เดิมเข้ากับข้อมูลใหม่ ในบทเรียน

3. การขยายขอบเขตความรู้ เนื่องจากพื้นฐานความรู้เป็นสิ่งจำเป็นต่อความเข้าใจในการ อ่าน การขยายขอบเขตความรู้ของนักเรียนจากที่รู้เพียงเล็กน้อยหรือบางส่วน ให้มีความรู้มากขึ้น จะ ช่วยให้นักเรียนสามารถเข้าใจสิ่งที่จะอ่านได้ดีขึ้น

4. การเชื่อมโยงข้อมูลเข้ากับพื้นฐานความรู้ จากงานวิจัยที่ผ่านมาเป็นจำนวนมากพบว่า ความเข้าใจในการอ่านเป็นผลของการเชื่อมโยงระหว่างข้อมูลใหม่ในบทอ่านเข้ากับพื้นฐานความรู้ของ ผู้อ่าน ผู้อ่านมักอาศัยหรืออ้างอิงไปยังความรู้ที่ตนมีอยู่เสมอ แล้วปรับเปลี่ยน หรือสร้างความรู้ใหม่ ขึ้นมาบนพื้นฐานของความรู้เดิม บวกกับข้อมูลใหม่ที่ได้รับนั้นความสามารถในการเชื่อมโยงข้อมูลใหม่ เข้ากับพื้นฐานความรู้ที่มีอยู่จึงเป็นสิ่งสำคัญมาก ที่จะช่วยให้เกิดความเข้าใจในการอ่าน

ทั้งนี้ยัง กล่าวอีกว่า การสอนอ่านตามทฤษฎีโครงสร้างความรู้เน้นที่ขั้นตอนการอ่านมากที่สุด เพราะเชื่อว่า กิจกรรมก่อนการอ่านจะช่วยเตรียมผู้เรียนให้มีความพร้อมสำหรับการอ่านเพื่อ ความเข้าใจได้ โดยให้ผู้เรียนได้ตระหนักในพื้นฐานความรู้ที่ตนมีอยู่ และนำความรู้มาใช้ในการทำ ความเข้าใจบทอ่านเพื่อให้เกิดความเข้าใจในการอ่านได้ดีที่สุด

5.5 ทฤษฎีโครงสร้างประสบการณ์เดิมและการใช้โดอะแกรม

การสอนโดยใช้ทฤษฎีโครงสร้างประสบการณ์เดิมกับโครงสร้างระดับยอดนั้น เกี่ยวข้อง กับทฤษฎีสำคัญหลายทฤษฎีด้วย ได้แก่ ทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสาร ทฤษฎีการสอนแบบธรรมชาติ

ทฤษฎีการสอนอ่าน (จิตวิทยาเชิงภาษาศาสตร์) ทฤษฎีอภิปัญญา ซึ่ง เสวลักษณะ รัตนวิชัย (2534 : 20 – 24) กล่าวถึงประเด็นที่สำคัญแต่ละทฤษฎีดังนี้

1. แนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสาร (The Communicative Teaching Approach)

แนวทฤษฎีการสอนนี้ จะเน้นให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายในชีวิตประจำวันได้โดยอาศัยหลักการของภาษาศาสตร์เชิงสังคมวิทยา (Sociolinguistic) ซึ่งว่าด้วยเนื้อหาในบริบท (Context) และวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน ในแต่ละชุมชนที่อาจใช้ผิดแผกแตกต่างกันไปตามสภาพแวดล้อม กระบวนการสอนตามทฤษฎีนี้ จะเน้นปฏิสัมพันธ์ในการใช้ภาษาระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน และระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียนเป็นสำคัญ ประเด็นสำคัญในการสร้างกิจกรรมปฏิสัมพันธ์นั้น ผู้สอนต้องให้โอกาสผู้เรียนได้คิดและใช้ความพยายามของตนเอง เพื่อสื่อความหมายที่ตนต้องการให้ผู้อื่นเข้าใจได้ทั้งการสื่อความหมายด้วยเสียง (การฟัง – การพูด) ด้วยตัวอักษร (การอ่าน – การเขียน) และด้วยการใช้ท่าทาง การให้ผู้เรียนได้ลองผิดลองถูกในการปฏิบัติกิจกรรมทางภาษา โดยผู้สอนคอยแนะนำช่วยเหลือและให้กำลังใจ จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดเจตคติในทางบวกในการใช้ภาษาได้

นอกจากนี้ ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนจำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้สอนจะต้องจัดให้ผู้เรียนมีโอกาสแสดงออกทางภาษา ในลักษณะปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน และผู้เรียนกับผู้เรียนเพื่อให้ฝึกปฏิบัติการใช้ภาษาได้อย่างเป็นธรรมชาติ ผู้สอนจะมีหน้าที่คอยช่วยเหลือแนะนำและแก้ไขการใช้ภาษาที่ถูกต้องแก่ผู้เรียน กิจกรรมดังกล่าว ได้แก่ การทำงานกลุ่มย่อยเพื่อการอ่านร่วมกัน การเขียนเรื่องร่วมกัน การโต้ตอบในการฟัง พูดร่วมกัน การแสดงความคิดเห็นร่วมกันในเรื่องที่อ่าน

2. แนวทฤษฎีการสอนแบบธรรมชาติ (The Natural Approach)

ทฤษฎีนี้ จะเน้นการเข้าใจกระบวนการรับรู้ และเรียนรู้ภาษาของผู้เรียนเพื่อการจัดลำดับขั้นตอนของกระบวนการให้กิจกรรมการเรียนการสอนที่ต่อเนื่อง เหมาะสมแก่ผู้เรียนตามวัย ความสามารถ ความถนัด และความสนใจ ซึ่งจะช่วยให้เกิดการเรียนรู้ที่ถาวรแก่ผู้เรียนได้

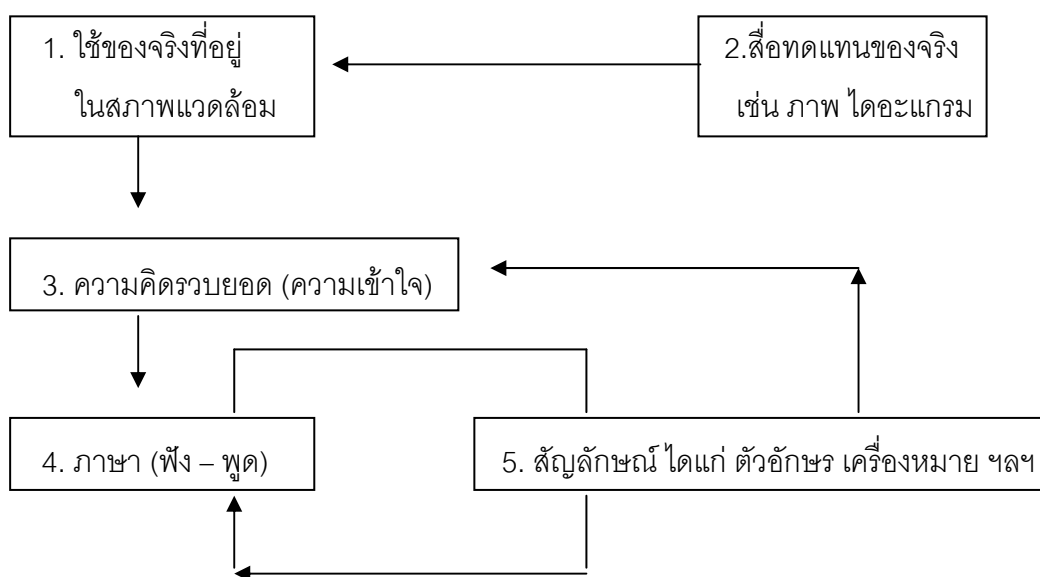
กระบวนการรับรู้และการเรียนรู้ดังกล่าว จะเน้นการให้ปัจจัยป้อนที่มีความหมายเป็นที่เข้าใจ (Comprehensible Input) แก่ผู้เรียน โดยใช้กระบวนการสอน (Process) ที่เหมาะสมกับการรับรู้ทางภาษาของผู้เรียน (Language Acquisition) เป็นหลักเป็นผลของการเรียนรู้ (Output) จะประสบความสำเร็จดังที่คาดหมายได้ ถ้าผู้สอนเข้าใจวิธีการให้ปัจจัยป้อนหรือการพัฒนาความคิดรวบยอดอย่างถูกต้อง และเหมาะสมกับผู้เรียน พร้อมทั้งคำนึงจิตวิทยาการให้แรงจูงใจ การลดความเครียด และลำดับการพัฒนาทักษะภาษาของมนุษย์ด้วย จะทำให้การสอนภาษาเป็นไปได้ อย่างมีประสิทธิภาพ

3. การพัฒนาความคิดรวบยอด

หลักการพัฒนาภาษาของผู้เรียนโดยทั่วไป โดยเฉพาะผู้เรียนในระดับต้นหรือผู้เริ่มเรียนจำเป็นต้องอาศัยการพัฒนาความคิดรวบยอด โดยการให้ตัวอย่างเป็นรูปธรรม และให้โอกาสผู้เรียนได้ค้นคว้า เปรียบเทียบลักษณะภาษาที่คล้ายคลึง และแตกต่างกันในแต่ละสภาพของการใช้ด้วยตัวเอง ผู้เรียนจะสรุปกฎเกณฑ์ต่างๆ เป็นของตัวเองได้ในที่สุด เช่น หลักไวยากรณ์ การสะกดคำ การผันเสียง เป็นต้น

การให้ปัจจัยป้อนที่เป็นที่เข้าใจ ได้แก่ ทุกครั้งที่เสนอเนื้อหาใหม่ จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจ และเกิดความคิดรวบยอดของภาษาอย่างรวดเร็ว และพร้อมที่จะรับองค์ประกอบอื่นๆ ของภาษา อันได้แก่ เสียงและตัวอักษร ตามลำดับการถ้อยของความหมายจากความคิดรวบยอด จะช่วยให้การจำความแตกต่าง และความคล้ายคลึงของเสียง และตัวอักษรที่ประกอบขึ้นเป็นคำนั้นคืออะไร การให้ปัจจัยป้อนที่มีความหมาย เป็นที่เข้าใจ ได้แก่ ผู้เรียนนั้นจำเป็นต้องอาศัยกระบวนการสอน ความคิดรวบยอดทางภาษาที่ถูกต้อง ซึ่งอาจวัดลำดับการสอนได้

ดังภาพประกอบ ต่อไปนี้

ภาพประกอบ 1 แสดงกระบวนการสอนความคิดรวบยอดทางภาษา

(เสาวลักษณ์ รัตนวิษฐ์. 2533 : 20)

การใช้วัสดุของจริงที่มีอยู่ในสภาพแวดล้อมดังผังภาพ ภาพข้อที่ 1 เช่น วัตถุต่างๆ ที่ผู้เรียนเคยพบเห็น และเคยใช้อยู่ในชีวิตประจำวัน จะช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจและได้รับความคิดรวบยอดเกี่ยวกับความหมายของสิ่งนั้นๆ ได้อย่างรวดเร็ว

ถ้าเรานำของจริงทุกอย่างมาให้ผู้เรียนได้เห็นคงเป็นไปได้ยาก ดังนั้น การใช้สิ่งทดแทนของจริงเหล่านั้น ได้แก่ รูปภาพ ไดอะแกรม ก็อาจจะช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจและเกิดความคิดรวบยอดเกี่ยวกับความหมายของสิ่งต่างๆ เหล่านั้นได้เป็นอย่างดี (ดังภาพประกอบหัวข้อที่ 2) เพราะว่าผู้เรียนสามารถถ่ายโยงความคิดไปยังของจริงที่เคยเห็นมาก่อนได้ การพัฒนาความคิดรวบยอด (ดังผังภาพข้อที่ 3) จะง่ายขึ้น หลังจากนั้นเมื่อผู้เรียนมีโอกาสดู ฟัง ได้เกี่ยวกับสิ่งต่างๆ ที่เข้าใจมาแล้วว่าเขาพูดกันอย่างไร การพัฒนาการฟัง การพูดมาก่อน การถ่ายโยงความคิดรวบยอดก็จะชัดเจนมากขึ้น ซึ่งกระบวนการนี้จะเป็นกระบวนการสำคัญในการถ่ายโยงการอ่าน เพื่อความเข้าใจที่ถูกต้องตามการรับรู้ภาษาของมนุษย์โดยทั่วไป

4. การรับรู้ทางสมอง (ทฤษฎีสมองสองซีก)

การรับรู้ทางสมอง ซึ่งเป็นกระบวนการทางธรรมชาติเป็นสิ่งสำคัญที่ผู้สอนจำเป็นต้องเข้าใจกลไกในการทำงานของสมอง เมื่อเข้าใจการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ช่วยให้การบวนการเรียนรู้ของผู้เรียนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและถาวรได้อย่างเป็นธรรมชาติด้วย

จากงานวิจัยของสเปอรี่ (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2536 : 20 ; อ้างอิงมาจาก Asher. 1987 : 19 ; Citing Sperry. n.d.) กล่าวว่า สมองของมนุษย์จะประกอบไปด้วยเซลล์ (Cell) จำนวนนับพันๆ ล้านตัว และมีประสิทธิภาพแตกต่างกันไปตามพันธุกรรม จากบิดามารดาของแต่ละคนซึ่งไม่เหมือนกัน สมองส่วนบนของมนุษย์จะทำหน้าที่คล้ายเป็นสะพานเชื่อมโยงสมอง (Corpus Callosum) ทำหน้าที่รับการถ่ายทอดความรู้และประสบการณ์ จากการทำงานของสมองทั้งสองข้างนั้น สมองแต่ละซีกจะมีบริเวณรับรู้จากอวัยวะสัมผัสควบคุม การปฏิบัติการเคลื่อนไหวของร่างกาย (Gazzinga. 1981 : 530) สมองซีกซ้ายจะทำหน้าที่รับรู้และสื่อความทางภาษา เช่น การฟัง และการพูด โดยมีความสามารถแยกแยะความคิดเชิงตรรกวิทยาได้ แยกแยะความเป็นเหตุเป็นผลได้ เช่น วิชาคณิตศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ สมองซีกขวาจะทำหน้าที่ทางความคิดจินตนาการ การใช้ท่าทางการเคลื่อนไหวโดยไม่ใช้คำพูดเพื่อสื่อความหมาย

การทำงานของสมอง ทั้งสองซีก หากมีความสมดุลแล้วการเชื่อมโยงการรับรู้เข้าสู่ประสาทส่วนกลางโดยผ่านสะพานเชื่อมโยงสมอง จะมีประสิทธิภาพมาก การรับรู้ต่างๆ จะคงทนถาวรในระยะยาวได้ ทำให้เกิดความทรงจำระยะยาว เช่น การขับรถ การว่ายน้ำ การเรียนโดยการปฏิบัติ หากการทำงานของสมองมีความโน้มเอียงไปเพียงใดข้างหนึ่ง หรือซีกใดซีกหนึ่งแล้วการรับรู้ต่างๆ จะเกิดขึ้นเป็นความทรงจำในระยะสั้นเท่านั้น เช่น การท่องจำศัพท์ (ใช้สมองซีกซ้ายอย่างเดียว) การอ่านออกเสียง (ใช้สมองซีกซ้ายอย่างเดียว) การจินตนาการแต่ปราศจากการปฏิบัติ (ใช้สมองซีกขวาข้างเดียว)

ด้วยการทำงานของสมองมนุษย์ มีความมหัศจรรย์และช่วยในการพัฒนาการรับรู้ทางภาษาอยู่แล้วในตัวโดยธรรมชาติ หากผู้สอนตระหนักถึง ระบบการทำงานที่แบบยลนี้แล้วจะช่วยให้เกิดความเข้าใจของผู้เรียนระยะยาวได้เป็นอย่างดี

5.6 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับการสอนอ่าน โดยใช้การสร้างไดอะแกรม

(Mapping)

เดวิดสัน (Davidson. 1982 : 52) กล่าวถึงการสอนอ่านโดยการสร้างไดอะแกรม (Mapping หรือ Diagram หรือ Graphic) ว่า หมายถึง การสร้างความสัมพันธ์ของความคิดของผู้อ่านจากเรื่องที่อ่าน โดยใช้เส้นแสดงให้เห็นถึงความเข้าใจเรื่องที่อ่าน

สินาตรา สตาห์ล – เกเมค และ เบิร์ก (Sinatra Stahl, Gemake and Berg. 1984 : 22) ให้ความหมายว่า เทคนิคการสร้างไดอะแกรม (Mapping หรือ Webbing หรือ Network) เป็นเทคนิคการสอนอ่านเพื่อความเข้าใจโดยใช้เส้นแสดงความสัมพันธ์ระหว่างความคิดหลักและประเด็นต่างๆ ในเรื่อง

ชมิตซ์ (Schmidt. 1986 : 113) กล่าวว่า การสอนอ่านโดยใช้ไดอะแกรม (Mapping) เป็นยุทธวิธีการอ่านเพื่อความเข้าใจ โดยให้ผู้อ่านทำไดอะแกรม เพื่อแสดงถึงความเข้าใจที่ได้รับจากการอ่าน

ศิริรัตน์ นีละคุปต์ (2532 : 117) กล่าวถึง ไดอะแกรม (Mapping) ว่า คือ การจดโน้ตความจากสิ่งที่อ่านมาเขียนเป็นแผนภูมิ จะทำให้ผู้เรียนคิดวิเคราะห์ ประเมินข้อมูลที่จะเติมและให้เหตุผลเชิงวิพากษ์วิจารณ์ ผู้เรียนจะต้องเรียบเรียงและจำแนกความคิดตามแบบการเขียนของผู้เขียน อาจกล่าวได้ว่า การเติมข้อมูลในแผนภูมิเป็นแบบฝึกหัดความคิดที่ผู้เรียนต้องใช้สติปัญญา ถ้าผู้เรียนสร้างแผนภูมิได้ก็ถือว่าอ่านเข้าใจ

เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (2534 : 31 – 32) กล่าวว่า การสอนอ่านโดยใช้เทคนิคการสร้างไดอะแกรม (Mapping) หมายถึง ไดอะแกรมที่ผู้สอนใช้เพื่อช่วยผู้เรียนในการสอนอ่านจับใจความสำคัญของเรื่อง เช่น การลำดับเรื่อง การโยงความสำคัญของเรื่องที่สัมพันธ์ เช่น เป็นเหตุเป็นผลกัน เป็นปัญหาและการแก้ปัญหา การเปรียบเทียบความคล้ายคลึง ความแตกต่างของเรื่อง นอกจากนี้ยังเกี่ยวกับการให้รายละเอียดของเรื่องอีกด้วย

จากความหมายดังกล่าว สรุปได้ว่า การสอนการอ่านโดยใช้เทคนิคการสร้างไดอะแกรม (Mapping) เป็นเทคนิคการสอนอ่านจับใจความของเรื่อง โดยการให้ผู้เขียนไดอะแกรมเพื่อแสดงให้เห็นถึงความสำคัญ และความสัมพันธ์ระหว่างประเด็นต่างๆ ทำให้ผู้อ่านมองเห็นขั้นตอนและเหตุการณ์

ต่างๆ เป็นลำดับไป ส่งผลให้ผู้อ่านเข้าใจเรื่องที่อ่านได้ดีขึ้น จดจำเรื่องที่อ่านได้นาน และเกิดเจตคติที่ดีต่อการอ่าน

5.7 การใช้เทคนิคการสร้างไดอะแกรมฝึกทักษะในการอ่าน

ฮานฟ์ (Heimlich and Pittellman. 1986 : 8 – 22. citing Hanf. 1971 : 225 – 230) ได้เสนอขั้นตอนในการสร้างไดอะแกรมไว้ดังนี้

1. สรุปใจความสำคัญของเรื่องที่อ่าน (Main Idea) โดยการเขียนใจความสำคัญ หรือชื่อเรื่อง (Title) ไว้ภายในวงกลม หรือสี่เหลี่ยม หรืออาจเป็นรูปทรงอะไรก็ได้
2. สรุปหรือหาหัวข้อย่อย (Second Categories) ของเนื้อเรื่องที่กล่าวถึง ผู้อ่านจะต้องจำแนกประเภท หรือจัดกลุ่มหัวข้อแนวความคิด ถ้าในเนื้อความไม่ได้กำหนดไว้ชัดเจน ผู้อ่านจะต้องสรุปประเด็น และกำหนดเป็นหัวข้อ แล้วโยงหัวข้อต่างๆ เข้ากับใจความสำคัญ หรือชื่อเรื่อง หลังจากเขียนวงกลมหรือสี่เหลี่ยมล้อมรอบแล้ว
3. หารายละเอียดสนับสนุน (Supporting Details) ผู้เรียนจะต้องอ่านอย่างละเอียด เพื่อเก็บรายละเอียด จะทำให้การสร้างไดอะแกรมสมบูรณ์ โยงรายละเอียดที่สนับสนุนเข้ากับหัวข้อย่อย

5.8 ความสำคัญและประโยชน์ของการใช้เทคนิคการสอนอ่านโดยการสร้างไดอะแกรม

มอริส และสจวร์ต ดอร์ (Morris and Stewart – Dore. 1986 : 48) กล่าวว่า การสร้างไดอะแกรม ช่วยให้ผู้เรียนมองเห็นความสัมพันธ์ต่างๆ ในข้อความที่อ่านสรุป โยงความสัมพันธ์จัดรวบรวมรายละเอียดต่างๆ เข้าเป็นกลุ่มตามหัวข้อ หรือประเภท และแยกแยะข้อความที่ไม่เกี่ยวข้องได้ โดยจะต้องอ่านอย่างเป็นระบบ และมีขั้นตอน กล่าวคือ จะต้องศึกษาโครงสร้างของบทอ่าน หาใจความสำคัญ และลำดับความสัมพันธ์ของเนื้อเรื่อง

อัลเวอร์แมนน์ (Alvermann. 1986 : 210 -211) กล่าวว่า การสร้างไดอะแกรม ช่วยให้ผู้เรียนมองเห็นความสัมพันธ์ต่างๆ และสรุปใจความสำคัญของเรื่องที่อ่านได้ เพราะไดอะแกรมจะแสดงความสัมพันธ์ ระหว่างใจความสำคัญกับใจความย่อยๆ ในบทอ่านไว้อย่างเป็นลำดับขั้นตอน

ฟลัด และแลปปี้ (Flood and Lapp. 1988 : 780) กล่าวว่า ไดอะแกรมเป็นเครื่องมือสำคัญที่ช่วยให้ผู้เรียนที่มีปัญหาทางการอ่าน มองเห็นความสัมพันธ์ระหว่างความคิดหลักและความคิดย่อยๆ ในเรื่องที่อ่านได้ ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจเรื่องที่อ่านได้ตรงตามเจตนาของผู้เขียน และแก้ปัญหาทางการอ่านเพื่อความเข้าใจของผู้เรียนได้

เดวิดสัน (Davidson. 1982 : 52 – 56) กล่าวว่า เมื่อผู้เรียนได้คุ้นเคยกับไดอะแกรมมากขึ้นแล้ว จึงให้ลงมือทำเอง การให้ผู้เรียนทำไดอะแกรมที่ได้อ่านเองในครั้งแรกๆ ผู้เรียนจะมีความรู้สึกไม่

มั่นใจ แต่ความรู้สึกเช่นนี้จะหมดไป ถ้าผู้เรียนทำกิจกรรมนี้เป็นกลุ่ม เพราะผู้เรียนได้มีโอกาสเปลี่ยนความคิดเห็นกัน การมีปฏิสัมพันธ์เกี่ยวกับการทำไดอะแกรมจะทำให้ผู้เรียนเข้าใจ และใช้กระบวนการคิดอย่างมีเหตุผล อันจะให้ความเข้าใจในเรื่องที่อ่านได้ดีขึ้น

เสาวลักษณ์ รัตนวิษฐ์ (Rattanavich. 1992 : 48) กล่าวว่า การให้ผู้เรียนทำไดอะแกรม (Mapping) จากการอ่านจะช่วยให้ผู้เรียนสรุปความสำคัญของเรื่องที่อ่านได้ง่ายขึ้น สนุก และไม่รู้สึกลำบาก จากความคิดเห็นดังกล่าว แสดงให้เห็นว่า การสอนอ่านเพื่อความเข้าใจ โดยใช้เทคนิคการสร้างไดอะแกรม มีความสำคัญและมีประโยชน์โดยตรงต่อผู้อ่าน คือ ช่วยให้ผู้อ่านมีความเข้าใจเรื่องราวที่อ่านได้ดี รู้จักการวิเคราะห์ วิพากษ์วิจารณ์ ส่งผลให้ผู้อ่านมีพัฒนาการทางความคิดทางสมองมากขึ้น

5.9 ลักษณะของเทคนิคการสร้างไดอะแกรม

การสอนอ่านโดยใช้เทคนิคการสร้างไดอะแกรมนั้น นักการศึกษาและผู้เชี่ยวชาญด้านการอ่านได้กล่าวถึงลักษณะของเทคนิคการสร้างไดอะแกรมไว้หลายประการ ดังนี้

มอริส และสจวร์ต ดอร์ (Morris and Stewart – Dore. 1989 : 55) ได้กล่าวถึงลักษณะของเทคนิคการสร้างไดอะแกรม ไว้หลายประการ

1. การสร้างไดอะแกรม เป็นการจัดเรียงคำไข (Key Word) ซึ่งแสดงให้เห็นความสัมพันธ์ของเหตุการณ์ และแนวคิดในบทอ่าน ดังนั้น จุดหมายของการทำไดอะแกรม คือ เพื่อแสดงความสัมพันธ์ของเหตุการณ์ และแนวคิดในเรื่องที่อ่าน

2. เทคนิคการสร้างไดอะแกรม ช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกการจัดระบบความคิดต่างๆ ในเรื่อง และเห็นความสัมพันธ์ของความคิดเหล่านั้น โดยจะนำความคิดต่างๆ มาจำแนก แล้วจัดเข้าเป็นกลุ่มตามหัวข้อ

3. เทคนิคการสร้างไดอะแกรม ช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกการจัดระบบความคิดต่างๆ ในเรื่อง และเห็นความสัมพันธ์ของความคิดเหล่านั้น โดยจะนำความคิดต่างๆ มาจำแนก แล้วจัดเข้าเป็นกลุ่มตามหัวข้อ

4. เทคนิคการสร้างไดอะแกรม สอนให้ผู้เรียนได้คิดอย่างมีระบบ

5. เทคนิคการสร้างไดอะแกรม ช่วยให้การเรียนการสอนของผู้สอนและผู้เรียนเป็นไปอย่างมีจุดหมาย

จะเห็นได้ว่าเทคนิคการสร้างไดอะแกรมมีลักษณะเด่นๆ หลายประการ ดังที่นักการศึกษาได้กล่าวถึงข้างต้น ซึ่งลักษณะเด่นๆ เหล่านี้ สามารถสรุปได้ดังนี้

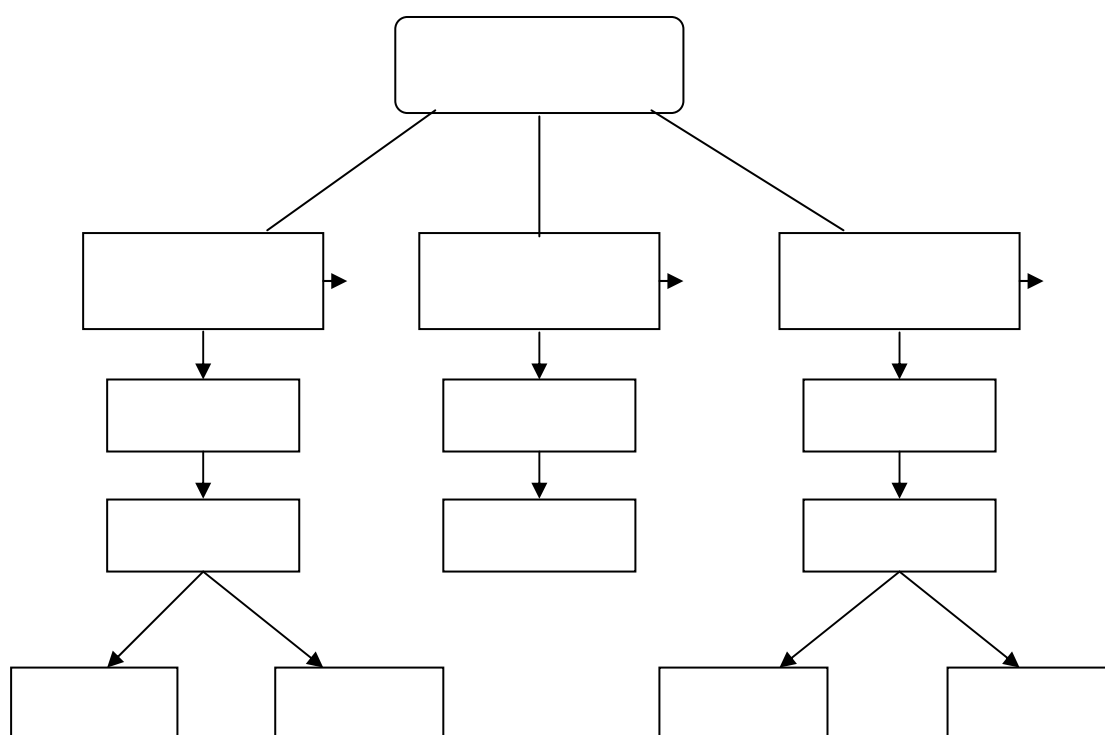
1. เป็นเทคนิคการสอนอ่านจับใจความ และสอนคำศัพท์ที่มีประสิทธิภาพ
2. เป็นเทคนิคการสอนที่พัฒนาความคิด เหตุผล และการทำงานที่มีระบบ มีขั้นตอน

3. เป็นเทคนิคการสอนอ่านที่ช่วยให้ผู้อ่านประสบผลสำเร็จ ในการอ่านได้ดีทำให้อยากอ่าน ชอบอ่าน และมีนิสัยรักการอ่าน นั่นคือ มีเจตคติที่ดีต่อการอ่าน

สินาทรา สตาห์ล – เกเมค และมอร์แกน (Sinatra Stahl, Gemake and Morgan. 1984 : 4 -12) ได้เสนอรูปแบบการสร้างไดอะแกรม โดยยึดลักษณะของโครงสร้างการเขียน (Written Discourse) เป็นหลักในการสร้างไดอะแกรมไว้ 4 ประเภท คือ

1. ไดอะแกรม บรรยายลำดับเหตุการณ์ (Narrative Sequential) Organization or Sequential Episodic Map) โดยใช้ลูกศรเป็นเครื่องหมายลำดับการเกิดและเชื่อมโยงเหตุการณ์สนับสนุนในแต่ละกรอบเหตุการณ์

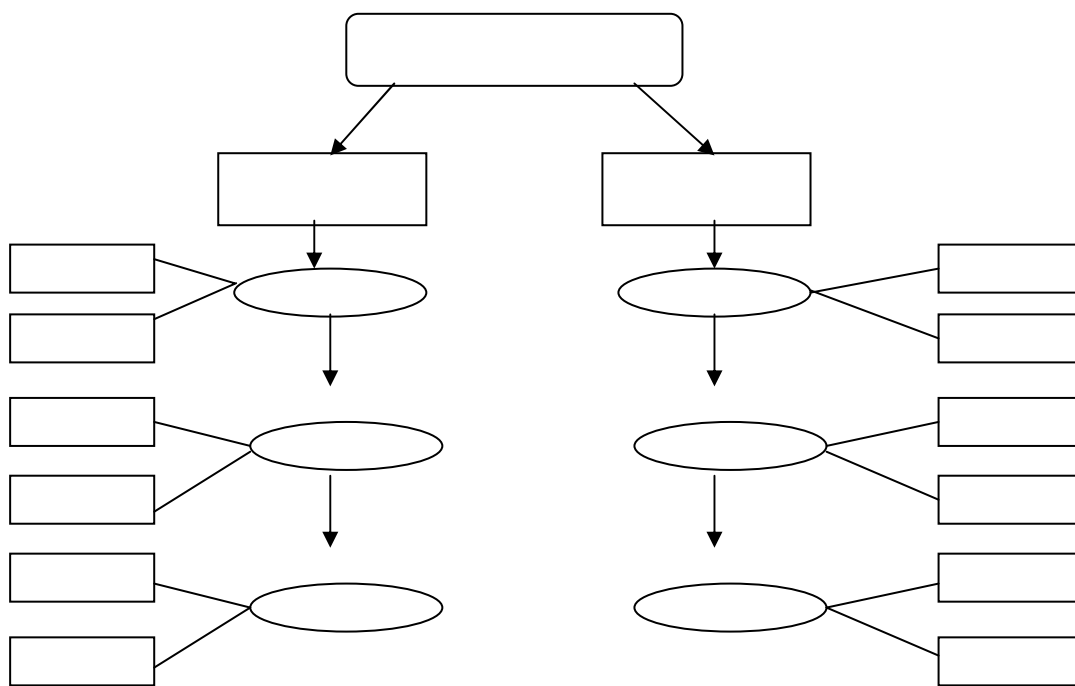
ดังในภาพประกอบ

ภาพประกอบ 2 Sequential Episodic Map

2. ไดอะแกรม พรรณนารายละเอียด (Thematic or Descriptive Map) เป็นแผนผังแสดงรายละเอียดเกี่ยวกับบุคคล สถานที่ หรือสิ่งต่างๆ โดยมีใจความสำคัญของเรื่องตรงกลาง โยงความสัมพันธ์จากใจความสำคัญของเรื่องไปสู่หัวข้อสำคัญ (Major Features) ต่างๆ ด้วยเส้นตรง และโยงรายละเอียดปลีกย่อยเข้ากับหัวข้อสำคัญ

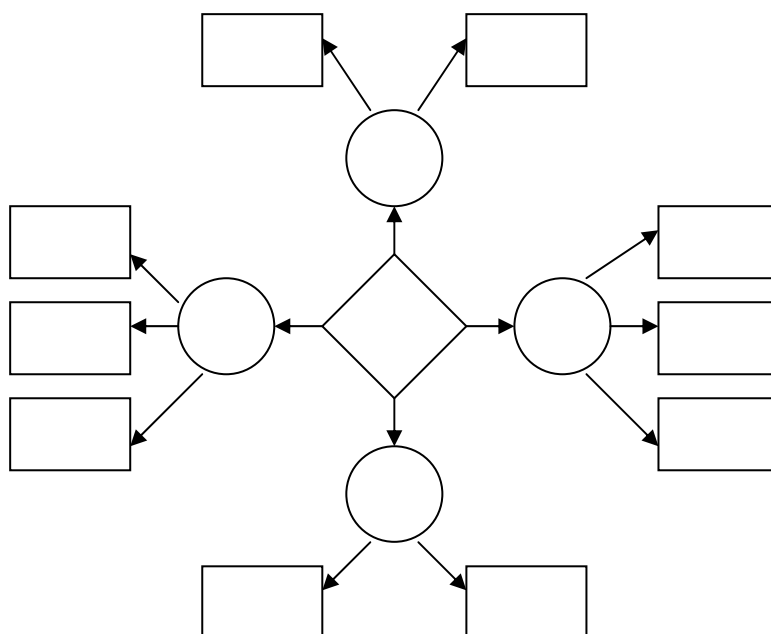
ดังตัวอย่างในหน้าถัดไป

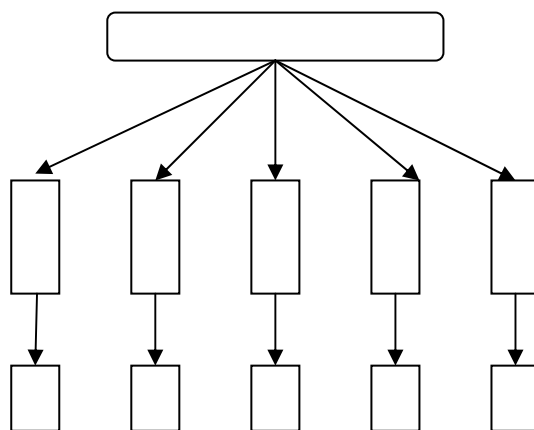
ภาพประกอบ 3 Thematic or Descriptive Map

3. ไดอะแกรมเปรียบเทียบความแตกต่าง (Comparative and Contrastive Map) หัวข้อที่จะเปรียบเทียบอยู่ในกรอบบนสุด โดยมีลูกศรโยงลงมาสู่กรอบซึ่งแสดงความเหมือน (Sameness) ทางซ้ายมือ และลูกศรหักๆ สำหรับกรอบแสดงความแตกต่างทางขวามือ จะมีรายละเอียดปลีกย่อยของทั้งสองฝ่ายอยู่ในกรอบด้านข้าง ภาพประกอบ

4 Comparative and Contrastive Map

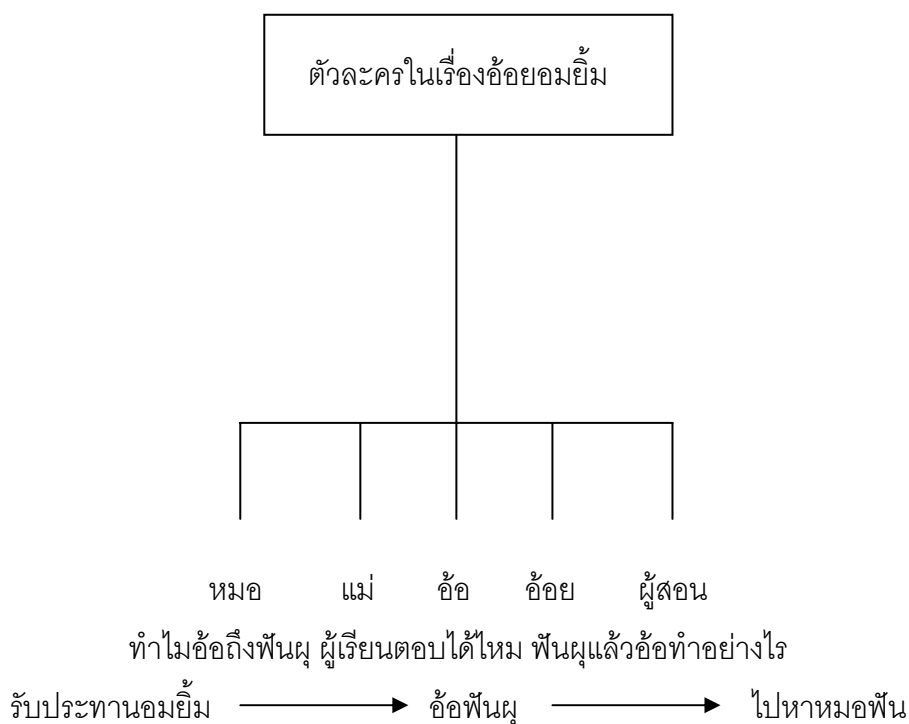

4. ไดอะแกรมจำแนกประเภท (Classification Map) ไดอะแกรมจะแสดงความสัมพันธ์ของหัวเรื่อง ตัวอย่างและรายละเอียดสนับสนุน โดยหัวเรื่องที่กล่าวถึง จะอยู่ในกรอบบนสุด ส่วนตัวอย่าง หรือหัวข้อที่จำแนก และรายละเอียดสนับสนุนจะอยู่ในกรอบใต้หัวเรื่อง

ภาพประกอบ 5 Classification Map

เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (2534 : 32 – 33) กล่าวถึงรูปแบบของไดอะแกรมและการสร้างไดอะแกรมว่า การทำไดอะแกรมแสดงความสัมพันธ์ของเรื่อง ควรทำง่าย ๆ โดยใช้ปากกาหรือสีเมจิก สรุปลงและโยงแผนภูมิให้เข้าใจง่าย ๆ เช่น จากคำถามของผู้สอนมีตัวละครอะไรบ้าง ผู้เรียนจำได้ไหม

ภาพประกอบ 6 การทำไดอะแกรมแสดงความสัมพันธ์ของเรื่องอย่างง่าย

งานวิจัยต่างประเทศ

จอห์นสัน (Johnson. 1987 : 198 – A) ได้ทำการศึกษา ผลของการใช้ Cloze Story Map (CSM) ที่มีต่อความเข้าใจในการอ่าน กลุ่มตัวอย่าง คือ ผู้เรียนระดับ 4 จำนวน 132 คน แบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม กลุ่มละ 44 คน กลุ่มแรก เรียนโดยการทำไดอะแกรม (Mapping) ด้วยตนเอง หลังจากอ่านเรื่อง กลุ่มที่ 2 เรียนโดย Cloze Story Map ที่ผู้สอนสร้างขึ้น กลุ่มที่ 3 เรียนด้วยการตอบคำถามหลังจบการอ่านเรื่อง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่าน และแบบทดสอบวัดความคงทนในการจำเรื่อง ผลการวิจัยพบว่า ความเข้าใจในการอ่านของกลุ่มที่เรียนโดยการทำไดอะแกรม (Mapping) ด้วยตนเองแตกต่างจากกลุ่มที่เรียนด้วยการตอบคำถาม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่ไม่พบความแตกต่างระหว่างทั้ง 2 กลุ่มที่เรียนด้วยการสร้างไดอะแกรม (Mapping) และระหว่างกลุ่มที่ใช้ Cloze Story Map กับกลุ่มที่เรียนด้วยการตอบคำถาม

งานวิจัยในประเทศ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเทคนิคการสร้างไดอะแกรม มาใช้ในการสอนอ่านเพื่อความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาอังกฤษ ที่ค้นพบมีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับ การนำแผนผังสรุปโยงเรื่อง (Story Map) มาใช้สอนอ่านในการอ่านเพื่อความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ ระดับชั้นมัธยมศึกษา 1 เรื่อง คือ

งานวิจัยของ นพดล ปุฐุประเสริฐ (2534 : บทคัดย่อ) ที่ได้ศึกษาเรื่องการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษของผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนด้วยการอภิปราย และการทำแผนผังสรุปโยงเรื่องที่อ่าน (Story Map) ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ในการอ่านเพื่อความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ ของผู้เรียนที่เรียนด้วยการทำแผนผังสรุปโยงเรื่องที่อ่าน สูงกว่าผู้เรียนที่เรียนด้วยการอภิปรายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

งานวิจัยที่ใช้เทคนิคการสร้างไดอะแกรมเป็นส่วนหนึ่งในการสอน ได้แก่ งานวิจัยที่ใช้วิธีสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา กับงานวิจัยที่ใช้สอนตามรูปแบบเอริกา (ERICA MODEL) เช่น

สายสุนีย์ เต็มสินสุข (2535 : 139) ทำการศึกษาเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษ และความรับผิดชอบของผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา กับการสอนตามคู่มือครู ผลการวิจัยพบว่า ผู้เรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา มีความสามารถทางการอ่าน การเขียน สูงกว่าผู้เรียนที่เรียนตามคู่มือครู

เนาวรัตน์ นุ่มอุรา (2534 : 84) ทำการศึกษาเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ และมนุษยสัมพันธ์ ของผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนตามรูปแบบเอริกา (ERICA MODEL) และการสอนตามคู่มือครู ผลการวิจัยพบว่า ความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของผู้เรียนที่ได้รับการสอนตามรูปแบบเอริกา กับการสอนตามคู่มือครูไม่แตกต่างกัน แต่

ความเข้าใจในภาษาอังกฤษ ของกลุ่มทดลองระหว่างก่อนกับหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สงวนศรี เณรฐานันท์ (2532 : 92) ทำการศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านความสามารถทางการเขียน และแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ของผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้โครงสร้างระดับยอด กับการสอนตามคู่มือครู ผลการวิจัยพบว่า ผู้เรียนที่ได้รับการสอนอ่านด้วยวิธีใช้โครงสร้างระดับยอด กับนักเรียนที่ได้รับการสอนอ่านตามคู่มือครู มีความเข้าใจในการอ่านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และยังพบว่า ความสามารถทางการเขียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน โดยใช้เทคนิคการสร้างไดอะแกรม จะเห็นได้ว่า หากมีการนำเทคนิคนี้ มาใช้ในการสอนอ่านควบคู่กับโครงสร้างระดับยอด โดยเฉพาะวิชาภาษาอังกฤษ ในระดับมัธยมศึกษาจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจในเรื่องที่อ่านได้ง่ายขึ้น ชัดเจนขึ้นเพราะผู้เรียนมองเห็นภาพตามขั้นตอนเป็นลำดับไป ผู้เรียนมีพัฒนาการทางการอ่านดีขึ้น

6. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนตามคู่มือครู ของหน่วยศึกษานิเทศก์

หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา ได้จัดประชุมสัมมนาเพื่อหาวิธีการสอน ซึ่งสามารถทำให้ผู้เรียนมีคุณสมบัติ 3 ประการ คือ คิดเป็น ทำเป็น และแก้ปัญหาเป็น ซึ่งคุณสมบัติดังกล่าวได้กำหนดตามจุดประสงค์และจุดมุ่งหมายของหลักสูตรมัธยมศึกษา พุทธศักราช 2521 หน่วยศึกษานิเทศก์จึงจัดทำคู่มือการสอนให้โรงเรียนได้ยึดเป็นแนวทาง ซึ่งเรียกว่า คู่มือการสอนของหน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา โดยยึดรูปแบบการเรียนรู้ของ โรเบิร์ต เอ็ม กาเย่ (Robert M. Gagne) และลิสเชิลส์ เจ บริกส์ (Lisles J. Briggs) เป็นหลักสำคัญ (กรมสามัญศึกษา หน่วยศึกษานิเทศก์. 2527 : บทนำ)

6.1 การเรียนตามแนวของกาเย่

การเรียนรู้ของกาเย่ (Gagne. 1967 : 62 – 170) ได้แบ่งการเรียนรู้แบบพื้นฐานเบื้องต้นตลอดจนการเรียนรู้แบบยากและซับซ้อน ดังนี้

1. การเรียนรู้เครื่องหมายและสัญญาณ (Signal Learning) เป็นการเรียนรู้ซึ่งผู้เรียนไม่สามารถควบคุมพฤติกรรมของตนเอง การเรียนรู้ประเภทนี้ ได้แก่ การเรียนรู้โดยการวางเงื่อนไขตามแบบของพาฟลอฟ (Pavlov) ซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับอารมณ์และความรู้สึก
2. การเรียนรู้ความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งเร้าและการตอบสนอง (Stimulus Response Learning) เป็นการเรียนรู้จากการเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้ากับการตอบสนอง ผู้เรียนสามารถควบคุม

พฤติกรรมของตนได้ มีความตั้งใจและรู้ตนเองในการที่จะเชื่อมโยงการตอบสนองที่เหมาะสมต่อสิ่งเร้าต่างๆ กัน เมื่อทำได้ถูกต้องและเหมาะสม

3. การเรียนแบบลูกโซ่ (Chain Learning) เป็นการเรียนรู้การประกอบกิจกรรมอย่างต่อเนื่องตามลำดับ ซึ่งประกอบด้วยความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งเร้ากับการตอบสนองตั้งแต่ 2 คู่ ขึ้นไป เป็นพฤติกรรมที่เกี่ยวกับการกระทำและทักษะต่างๆ ในการเคลื่อนไหว

4. การเรียนรู้โดยการเชื่อมโยงด้วยถ้อยคำภาษา (Verbal Association) เป็นเรื่องของการใช้ภาษา และเน้นความสำคัญของภาษาและถ้อยคำ

5. การเรียนรู้แบบจำแนกความแตกต่าง (Discrimination Learning) เป็นการเรียนรู้ซึ่งผู้เรียนสามารถมองเห็น และแบ่งแยกความแตกต่างระหว่างสิ่งเร้าได้เพื่อที่จะตอบสนองต่อสิ่งเร้านั้นให้ถูกต้อง

6. การเรียนรู้แบบโนคติ (Concept Learning) เป็นการเรียนการตอบสนองร่วมกันต่อกลุ่มของสิ่งเร้าที่มีความแตกต่างกัน ผู้เรียนต้องเรียนรู้สิ่งเร้าที่คล้ายกัน สามารถสรุปความเหมือนและแบ่งแยกความแตกต่างของสิ่งเร้าได้

7. การเรียนรู้กฎและหลักการ (Principle Learning) เป็นการเรียนซึ่งเกิดจากการร่วมมือหรือการเชื่อมโยงมโนคติ ตั้งแต่ 2 มโนคติขึ้นไปเข้าด้วยกัน และเมื่อตั้งเป็นกฎเกณฑ์ขึ้นได้แล้ว สามารถนำไปในสถานการณ์ต่างๆ ด้วยวิธีการคล้ายคลึงกันได้

8. การเรียนรู้การแก้ปัญหา (Problem Learning) เป็นการเรียนรู้ซึ่งต้องอาศัยความคิดโดยการรวมกฎเกณฑ์ต่างๆ ของการเรียนรู้ประเภทที่ 7 เข้าด้วยกัน และนำไปใช้ในการแก้ปัญหาได้

6.2 การจัดรูปแบบการเรียนการสอนของกาเย่

อาคม จันทรสุนทร (2527 : 2 – 3) กล่าวว่า การจัดรูปแบบการเรียนการสอนของกาเย่สามารถจัดรูปแบบการสอน ซึ่งต้องอาศัยสมมติฐานเบื้องต้น 5 ประการ ดังนี้

1. การจัดรูปแบบการเรียนการสอน มุ่งให้เกิดการเรียนรู้ในแต่ละบุคคล การจัดรูปแบบการเรียนการสอนนี้ จึงไม่ได้มุ่งที่บุคคลส่วนใหญ่ คือ มิใช่ระบบกระจายเสียงที่มุ่งให้ความรู้และทัศนคติแก่บุคคลในสังคมโดยรวม แต่จะมุ่งให้กับแต่ละบุคคลซึ่งที่อยู่รวมกันในสังคม

2. การจัดรูปแบบการเรียนการสอน ทำได้ทั้งระยะสั้นและระยะยาว คือ เป็นทั้งการจัดรูปแบบหรือวางแผนการสอนในแต่ละชั่วโมง และการวางแผนการจัดการเรียนการสอนในบทเรียนหรือรายวิชานั้นทั้งหมด ซึ่งอาจทำโดยครูแต่ละคนหรือเป็นคณะช่วยกันทำได้

3. การจัดรูปแบบการเรียนการสอน ถือว่า เป็นการจัดรูปแบบการเรียนการสอนอย่างมีระบบ จะมีผลอย่างมากต่อการพัฒนาการของผู้เรียนแต่ละคน กล่าวคือ ถ้ามีการจัดรูปแบบการเรียนการสอนที่ดีแล้ว ผู้เรียนจะเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเองโดยธรรมชาติ

4. การจัดรูปแบบการเรียนการสอน ควรจัดทำเชิงระบบ กล่าวคือ มีขั้นตอนตั้งแต่การพิจารณาความต้องการ ความจำเป็น เป้าหมาย และการดำเนินการเป็นขั้นๆ ต่อเนื่องกัน ตลอดจนถึงขั้นที่ผู้เรียนทราบผลการปฏิบัติ หรือประเมินผลวิธีการดำเนินงานได้

5. การจัดรูปแบบการเรียนการสอนต้องอยู่บนพื้นฐานที่ว่า มนุษย์เรามีการเรียนรู้อย่างไร คือ ต้องรู้กระบวนการเรียนและสภาพการเรียนรู้ต่างๆ

ดังนั้น การจัดรูปแบบการเรียนการสอน คือ การวางแผนการเรียนการสอนให้เป็นระบบ กล่าวคือ เป็นการกำหนดภาพรวมของการเรียนการสอน ซึ่งจะดำเนินการแสดงให้เห็นถึงองค์ประกอบต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกัน หรืออาจจะเป็นระบบขนาดใหญ่ เช่น ระบบการจัดรายวิชา หรือเป็นการออกแบบระยะยาว หรือในระบบย่อยๆ เช่น ในระดับการเรียนการสอนแต่ละชั่วโมง

6.3 หลักการและเหตุผลในการจัดรูปแบบการเรียนการสอน

อาคม จันทรสุนทร (2527 : 6 - 7) กล่าวถึงหลักการและเหตุผลในการจัดรูปแบบการเรียนการสอนตามแนวของกาเย ไว้ดังนี้

1. ควรเริ่มต้นด้วยการหาความต้องการที่จำเป็นของการเรียนการสอนนั้น เป็นกลุ่มผู้รับผิดชอบกำหนดเป้าหมายกว้างๆ ของการเรียนการสอน พร้อมกับพิจารณาว่า มีทรัพยากร สิ่งสนับสนุนที่จะใช้ในการเรียนการสอนอะไรบ้าง มากน้อยเพียงใด และมีข้อจำกัดอย่างไร

2. นำเป้าหมายกว้างๆ ในการเรียนการสอน และกำหนดโครงสร้างของหลักสูตร โดยยึดเป้าหมายในข้อ 1 จัดทำเป้าหมายของแต่ละวิชา

3. จุดประสงค์ของแต่ละวิชา สามารถระบุถึงสมรรถภาพการเรียนรู้ นั่นคือ สามารถจะบอกผลของการเรียนการสอนหรือการเรียนรู้ออกมาในรูปของพฤติกรรมที่สังเกตได้

4. ระบุถึงสมรรถภาพต่างๆ ของมนุษย์ให้ชัดเจน เพื่อให้การจัดการเรียนการสอนเป็นไปตามสภาพภายในและภายนอกได้ถูกต้อง การใช้แต่หลักการเรียนรู้ทั่วๆ ไปจะใช้ได้ในวงกว้างเท่านั้น การรู้และการใช้หลักการเรียนรู้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง แต่ละสมรรถภาพจะทำให้เกิดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ

5. เมื่อรู้สภาพหรือกฎแห่งการเรียนรู้ สมรรถภาพต่างๆ จะทำให้มีการวางแผน และกำหนดลำดับขั้นตอนของการเรียนการสอนได้ดีขึ้น

6. ขั้นตอนของการวางแผนการเรียนการสอน คือ ต้องทำเป็นหน่วยย่อยที่ขอบเขตจำกัดแต่มีรายละเอียดมากขึ้น และจัดทำรายละเอียดของจุดประสงค์ จากจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

7. เมื่อแต่ละรายวิชาทำเป็นหน่วยย่อย หรือทำเป็นบทเรียน ซึ่งมีจุดประสงค์การเรียนรู้เชิงพฤติกรรมอย่างชัดเจนแล้ว ต้องจัดสถานการณ์ต่างๆ ให้เหมาะสมกับจุดประสงค์นั้นๆ ทั้งนี้รวมทั้งการปฏิบัติของผู้สอน และการจัดสื่อการเรียนการสอนต่างๆ ซึ่งจะต้องหาทางเลือกที่ดีและให้ได้ตรงตามจุดประสงค์นั้นๆ

8. ขั้นตอนที่จะทำให้การเรียนการสอนสมบูรณ์ คือ การประเมินผลซึ่งจะต้องประเมินตามจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ การประเมินผลในแต่ละบทเรียนตามจุดประสงค์การเรียนรู้เชิงพฤติกรรม ควรจะใช้ทดสอบแบบอิงเกณฑ์ หรือการทดสอบโดยยึดจุดประสงค์เป็นหลัก

9. เพื่อให้เห็นภาพพจน์ของการวางแผนการเรียนการสอนทั้งระบบ จะต้องพิจารณาถึงการจัดระบบการเรียนการสอน ซึ่งครูผู้สอนจะเป็นผู้มีบทบาทสำคัญที่จะจัดระบบการเรียนการสอน ถ่ายทอดความรู้ให้แก่ผู้เรียน โดยเน้นความสามารถของแต่ละบุคคล เพื่อให้ระบบการเรียนการสอนสมบูรณ์จะต้องพิจารณาถึงการประเมินผล เมื่อสิ้นสุดงาน เพื่อพิจารณาประสิทธิภาพการจัดรูปแบบการเรียนการสอนด้วย

6.4 การจัดเหตุการณ์เพื่อพัฒนาสมรรถภาพของมนุษย์

การจัดการเรียนการสอนต้องสอดคล้องกับการเรียนรู้ของมนุษย์ และจะต้องยึดตามจุดประสงค์และคำนึงถึงสมรรถภาพของผู้เรียน ซึ่งจัดเหตุการณ์ และควรมีการสอนตามลำดับขั้นตอนดังนี้ (อาคม จันทรสุนทร. 2527 : 2 – 3)

1. การสร้างความสนใจ เป็นวิธีการนำเข้าสู่บทเรียน โดยการสนทนาซักถาม หรือใช้วัสดุอุปกรณ์ เชื่อมประสบการณ์เดิมกับสิ่งที่เรียนรู้ใหม่ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความสนใจและพร้อมที่เรียนบทเรียนใหม่

2. แจ้งจุดประสงค์ คือ เพื่อให้ผู้เรียนทราบว่า เรื่องที่จะเรียนต่อไป เมื่อเรียนจบแล้ว ผู้เรียนจะต้องมีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปในทิศทางใดทิศทางหนึ่ง และเป็นไปตามจุดประสงค์หรือไม่ ผู้เรียนจะต้องเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมตามหลักสูตร

3. ทบทวนความรู้เดิม เป็นการตรวจสอบความรู้พื้นฐานของผู้เรียนก่อนที่จะเรียนบทเรียนใหม่ เพื่อให้ผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงประสบการณ์เดิมกับประสบการณ์ใหม่ได้ โดยการซักถามหรือการทดสอบ เป็นต้น

4. เสนอบทเรียนใหม่ โดยใช้อุปกรณ์ เพื่อให้บทเรียนใหม่น่าสนใจ เป็นขั้นที่ครูจัดประสบการณ์ใหม่ให้นักเรียน ซึ่งจะเป็นประสบการณ์ที่มีความสำคัญต่อตัวผู้เรียน

5. ให้แนวความรู้ เพื่อเป็นพื้นฐานสำหรับผู้เรียนที่จะฝึกปฏิบัติ ครูจะเป็นผู้ให้แนวทางการเรียนแก่ผู้เรียน โดยวิธีการที่เหมาะสมและสอดคล้องกับสมรรถภาพของมนุษย์ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของจุดประสงค์ปลายทาง

6. ผู้เรียนลงมือปฏิบัติ ครูผู้สอนควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติกิจกรรม แสดงความคิดเห็น ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ได้ทำงานร่วมกับผู้อื่น และการแสดงออกตามสภาพการณ์ที่เหมาะสม เป็นต้น เพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ไปปฏิบัติในชีวิตจริงได้

7. ให้ข้อมูลย้อนกลับ คือ ให้ผู้เรียนทราบผลการปฏิบัติ เมื่อผู้เรียนได้ทำกิจกรรมใดกิจกรรมหนึ่ง และสามารถทราบผลทันที ย่อมเป็นผลดีต่อผู้เรียนเอง ถ้าหากพบข้อบกพร่องจะได้แก้ไขทันที ในขั้นตอนนี้ผู้สอนจะติชมด้วยตนเอง หรือให้กลุ่มเพื่อนหรือตัวผู้เรียนเองเป็นผู้ประเมินผล

8. ประเมินผลการเรียนการสอนตามจุดประสงค์ ทำให้ผู้เรียนทราบว่า ผู้เรียนสามารถบรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้ในแต่ละคาบหรือไม่ ซึ่งอาจเป็นผลมาจากการสอนของครูผู้สอน หรือเกิดจากตัวผู้เรียน วิธีปฏิบัติ คือ ครูผู้สอนอาจจะประเมินได้จากการทดสอบย่อย หรือสังเกตพฤติกรรมอื่นๆ ของผู้เรียน เป็นต้น

9. ส่งเสริมความมั่นใจและการถ่ายโอนความรู้ เพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ไปใช้ในสถานการณ์อื่นๆ ได้โดยการสรุปเน้นย้ำ เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจในสิ่งที่เรียน เช่น ให้ทำการบ้าน ทำรายงาน หรือศึกษาเพื่อเติม นอกเหนือจากความรู้ที่ได้รับ

จากลำดับขั้นของเหตุการณ์การสอนเพื่อพัฒนาสมรรถภาพของมนุษย์ เมื่อนำมาจัดแผนการสอนสามารถจัดลำดับขั้นตอนได้ดังนี้ (หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา. 2534 : 45)

ขั้นที่ 1 สร้างความสนใจ

ขั้นที่ 2 แจ้งจุดประสงค์

ขั้นที่ 3 ทบทวนความรู้เดิมก่อนที่จะเริ่มต้นบทเรียนใหม่

ขั้นที่ 4 เสนอบทเรียนใหม่ โดยใช้วัสดุอุปกรณ์ต่างๆ

ขั้นที่ 5 ให้แนวการเรียนรู้

ขั้นที่ 6 ปฏิบัติกิจกรรม

ขั้นที่ 7 แจ้งผลปฏิบัติ

ขั้นที่ 8 ประเมินผลการเรียนการสอนตามจุดประสงค์

ขั้นที่ 9 ส่งเสริมความมั่นใจและการถ่ายโอนการเรียนรู้

สรุปได้ว่า การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อให้มีประสิทธิภาพและให้ได้ประสิทธิผลนั้น จะต้องศึกษาเกี่ยวกับหลักการ วิธีการ และทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับขั้นตอนการเรียนรู้ของมนุษย์ ตลอดจนทฤษฎีทางจิตวิทยา เพื่อให้เป็นแนวทางในการลำดับขั้นตอนการสอนที่ถูกต้องเหมาะสม และให้ผู้เรียน

เกิดการเรียนรู้ตามธรรมชาติของการเรียนรู้ นอกจากนี้ จะต้องมีการวางแผนงาน การปฏิบัติตามแผน และการประเมินผล คู่มือครูจะเป็นเครื่องมือที่เน้นในการพัฒนาการจัดการเรียนการสอน ให้มีประสิทธิภาพ เพื่อเป็นแนวทางให้ครูผู้สอนได้ปฏิบัติและปรับปรุงแก้ไข ให้เกิดผลทั้งผู้เรียนและผู้สอน ตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้

7. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

7.1 ความหมายของความสนใจ

เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับความสนใจ จากการค้นคว้า นักการศึกษาและนักจิตวิทยา หลายๆ ท่าน มีทรรศนะและให้ความหมายที่แตกต่างกันออกไป ดังนี้

กมลรัตน์ หล้าสูงวงศ์ (2528 : 233) กล่าวว่า ความสนใจเป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นใกล้เคียงกับทัศนคติ แต่เกิดขึ้นก่อนทัศนคติ เป็นความรู้สึกต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งในทางบวก โดยมีสถานการณ์ต่างๆ ที่มีอิทธิพลต่อบุคคลนั้น

เพจ และมาแชลล์ (Page and Marchall. 1977 : 181) ได้ให้ความหมายของความสนใจไว้ว่า หมายถึง ความประสงค์ที่จะเข้าร่วมกิจกรรมที่เหมาะสมบางอย่าง เป็นอาการที่จิตใจเพ่งเล็งกับการเลือกกิจกรรมใดกิจกรรมหนึ่ง หรืออาการสนุกสนาน เพลิดเพลินใจในกระทำการสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

ธอร์นไดค์ (Thorndike. 1959 : 118) ได้กล่าวถึงความสนใจว่า เป็นลักษณะหนึ่งของบุคลิกภาพ ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความรู้สึกและความนึกคิดของคนเราในทางที่ชอบหรือไม่ชอบต่อสิ่งใดสิ่งใด

กู๊ด (Good. 1973 : 223) กล่าวว่า ความสนใจหมายถึง ความรู้สึกชอบของบุคคลที่แสดงต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด ซึ่งความรู้สึกนั้นอาจมีชั่วขณะหนึ่ง หรืออาจถาวร ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความอยากรู้อยากเห็นของแต่ละบุคคล และประสบการณ์ทำให้ความสนใจของแต่ละบุคคลมีสภาพแตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ พาวเวลล์ (Powell. 1963 : 330) ที่กล่าวว่า ความสนใจ หมายถึง แรงผลักดันที่กระตุ้นให้บุคคลกระทำการสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

โฟรห์ลิก (Frohlick. 1959 : 135) ได้กล่าวถึงความสนใจไว้ว่า ความสนใจเป็นแรงผลักดันอันหนึ่งที่กระตุ้นให้บุคคลกระทำการใดๆ หรืออีกนัยหนึ่ง ความสนใจแสดงถึงความโน้มเอียงในการที่บุคคลจะเลือกหรือทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่ตนชอบมากกว่าสิ่งอื่นๆ ถ้าจะกล่าวโดยง่ายกว่านี้ ความสนใจ คือ การชอบ หรือสิ่งที่เรา ชอบ นั่นเอง

ดิวอี้ (Dewey. 1959 : 66) ได้ให้ความหมายของความสนใจไว้ว่า ความสนใจ คือ ความรู้สึกชอบหรือความพอใจที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง แนวคิดหรือกิจกรรมใดกิจกรรมหนึ่ง

จากการศึกษาถึงความหมายของความสนใจ สามารถสรุปได้ว่า ความสนใจ หมายถึง ความรู้สึกของบุคคลที่มีจิตใจจดจ่อต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ด้วยความรู้สึกชอบ เอาใจใส่ กระตือรือร้น และมีความมานะพยายาม ตลอดถึงมองเห็นคุณค่าและประโยชน์ในสิ่งนั้นๆ

7.2 ลักษณะของความสนใจ

มีนักการศึกษาหลายท่าน ได้ให้ทัศนะเกี่ยวกับลักษณะของความสนใจ ไว้ดังต่อไปนี้ ดังที่ ทวี ท่อแก้ว และอบรม สนิทบาล (2517 : 61) ได้แบ่งลักษณะของความสนใจ ไว้ดังนี้

1. ความสนใจเป็นความรู้สึกที่เกิดขึ้นในบุคคล เนื่องจากถูกชักนำโดยสิ่งแวดล้อม
2. ความสนใจแต่ละบุคคลมีความเข้มข้นต่างกัน
3. ความสนใจที่บุคคลมีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ย่อมเปลี่ยนแปลงได้ตามสถานการณ์
4. บุคคลมีความสนใจต่อสิ่งต่างๆ แตกต่างกันไป
5. ความสนใจอาจเป็นความรู้สึกชั่วคราวหรือตลอดไปก็ได้

พยอม วงศ์สารศรี. (2526 : 194) กล่าวว่า ความสนใจนั้น แบ่งออกได้เป็น 2 ประเภท ดังนี้ คือ

1. ความสนใจภายนอก (Extrinsic Interest) เป็นความสนใจที่เกิดขึ้นจากแรงจูงใจภายนอกที่มากระทำต่อบุคคล เช่น การให้รางวัล การชมเชย เป็นตัวที่ทำให้เราสนใจเรียนหรือสนใจปฏิบัติกิจกรรมที่มีเครื่องล่อเหล่านั้น

2. ความสนใจภายใน (Intrinsic Interest) เป็นความสนใจที่เกิดขึ้นจากภายในตัวบุคคลที่มุ่งจะกระทำใดๆ ให้ประสบผลสำเร็จ

นอกจากนี้ วณิช บรรจง และคนอื่นๆ (2515 : 330) ได้กล่าวถึงลักษณะของความสนใจ ไว้หลายประการ ดังนี้

1. ความสนใจ เป็นความรู้สึก หรือเจตคติที่เข้มข้นอยู่ในวงแคบ คือ บุคคลจะต้องมีความสนใจต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งเป็นอย่างๆ ไป

2. ความสนใจ เป็นเรื่องของแต่ละบุคคล บุคคลหนึ่งอาจจะสนใจต่อสิ่งหนึ่ง แต่บุคคลอื่นๆ อาจจะไม่สนใจต่อสิ่งนั้น

3. ความสนใจ ทำให้บุคคลเอาใจใส่และจดจำสิ่งที่ตนสนใจ

4. เมื่อเกิดความสนใจต่อสิ่งใดแล้ว ย่อมมีความมุ่งหมายอย่างใดอย่างหนึ่งต่อสิ่งนั้น เช่น ต้องการอยากรู้ให้มากขึ้น ต้องปฏิบัติ เป็นต้น

5. บุคคลย่อมมีความมุ่งมั่นที่จะทำให้สำเร็จตามความมุ่งหมาย ถ้าบุคคลนั้นมีความสนใจต่อสิ่งนั้น

พาวเวลล์ (Powell. 1963 : 330) กล่าวว่า นักเรียนที่มีความสนใจในการเรียน จะทำให้เกิดความตั้งใจในการเรียน มีสมาธิในการเรียน และสามารถติดตามเนื้อหาที่เรียนได้ตลอด ซึ่งจะส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนด้วย

โดยปกติความสนใจจะพัฒนาควบคู่ กับพฤติกรรมของบุคคล โดยมีจุดเริ่มต้นจากการได้รับความสนใจ บุคคลจะสนใจในสิ่งที่กระทำแล้วได้รับการตอบสนอง ดังนั้น ความสนใจจึงเกี่ยวกับจุดประสงค์ที่บุคคลนั้นปรารถนา

ลักษณะของความสนใจที่นักการศึกษากล่าวไว้ สรุปได้ว่า ความสนใจเป็นเรื่องของแต่ละบุคคล ทุกคนอาจสนใจสิ่งต่างๆ แตกต่างกันไป สิ่งทีบุคคลหนึ่งสนใจอาจไม่เป็นที่สนใจของอีกบุคคลหนึ่ง ความสนใจเป็นลักษณะที่มีจิตใจจดจ่ออยู่กับสิ่งหนึ่งเป็นเวลานานแล้ว สามารถทำให้เกิดความตั้งใจได้ ลักษณะและระดับความสนใจของแต่ละบุคคลแตกต่างกัน ทั้งนี้ ขึ้นอยู่กับความต้องการ ความถนัด ประสบการณ์ และสภาพแวดล้อมในสังคมที่แตกต่างกัน เป็นต้น

7.3 องค์ประกอบของความสนใจ

สุชา จันทรเฒ และสุรางค์ จันทรเฒ (2518 : 73) กล่าวถึงองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับความสนใจของเด็ก ไว้ดังนี้

1. ความสนใจเกิดขึ้นจากความพร้อม ความต้องการ และอิทธิพลของสิ่งแวดล้อม
2. ความสนใจต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดเป็นเรื่องของแต่ละบุคคล โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนเราทุกคนไม่จำเป็นต้องมีความสนใจในสิ่งเดียวกัน และในระยะเวลาเดียวกัน
3. ความสนใจมีความสัมพันธ์อย่างสูงกับสุขภาพของร่างกาย เด็กจะสนใจสิ่งใดเป็นระยะสั้นหรือระยะยาว ย่อมขึ้นอยู่กับความสมบูรณ์ของร่างกาย
4. ความสนใจเฉพาะอย่างนั้น อาจเปลี่ยนแปลงตามวัยและระยะเวลาของแต่ละบุคคล แต่แบบแผนของความสนใจค่อนข้างคงที่ ทำให้สามารถวัดความสนใจของบุคคลในอนาคตได้
5. ความสนใจมีความสัมพันธ์อย่างสูงกับสภาพจิตใจ และเชาวน์ปัญญาของเด็กที่มีเชาวน์ปัญญาดำจะสนใจต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งและไม่สลับซับซ้อน และเด็กที่มีเชาวน์สูงมักจะสนใจหลายอย่างในเวลาเดียวกันและเป็นเรื่องที่สลับซับซ้อน
6. ความสนใจมีความสัมพันธ์อย่างสูงกับพื้นฐานประสบการณ์ของเด็ก เด็กจะสนใจเรื่องใด เด็กย่อมต้องมีความรู้เรื่องนั้นพอสมควร ถ้าเด็กขาดประสบการณ์อาจไม่เกิดความสนใจ เป็นแต่เพียงอยากรู้อยากเห็นชั่วคราวแล้วก็เลิกสนใจ

ความสนใจต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งของบุคคลเกิดขึ้นจากความพร้อม ความต้องการ ความถนัด ประสบการณ์ และอิทธิพลของสิ่งแวดล้อม และอาจเปลี่ยนแปลงตามวัยและกาลเวลาของแต่ละบุคคล

ความสนใจเป็นปัจจัยที่สำคัญต่อการเรียนรู้ซึ่งจะช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความตั้งใจมีความพยายามในการเรียนอันจะส่งผลทำให้ประสบผลสำเร็จในการเรียน

7.4 สาเหตุของความสนใจ

สาเหตุของความสนใจนั้น จรินทร์ สกฤตถาวร (2528 : 61 – 62) ได้กล่าวไว้ว่า ความสนใจเกิดจากสาเหตุต่างๆ ดังต่อไปนี้

1. ความต้องการ เช่น อยากเป็นคนเรียนเก่งก็ต้องพยายามสนใจบทเรียน เพื่อที่จะได้ทำให้ตนเองเข้าใจและจะได้สอบได้ที่หนึ่ง
2. การเอาอย่างสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่คนในหมู่คณะนิยมหรือสนใจ จะทำให้คนที่เข้าร่วมเกิดความสนใจตามไปด้วย เช่น เด็กส่วนมากเมื่อเห็นพ่อแม่ ครู หรือเพื่อนชอบ หรือสนใจสิ่งใดสิ่งหนึ่งก็พลอยสนใจสิ่งนั้นตามไปด้วย
3. การอ่านหนังสือ ช่วยให้เกิดความสนใจได้ เช่น การอ่านชีวประวัติของนักประดิษฐ์สิ่งต่างๆ ก็จะทำให้ผู้อ่านมีความสนใจที่จะคิดประดิษฐ์สิ่งต่างๆ บ้าง
4. การศึกษาหรือการฝึกฝนความรู้ ความสามารถในสิ่งหนึ่งสิ่งใด ย่อมจะทำให้เกิดความสนใจขึ้น แม้ว่าในตอนแรกนั้นยังไม่มี ความสนใจ เช่น ผู้เรียนภาษาอังกฤษ เมื่ออ่าน พูด ฟัง และเขียนได้ ก็จะมี ความสนใจในภาษาอังกฤษมากขึ้น
5. ความแปลกประหลาด เมื่อได้พบเห็นสิ่งของที่แปลกประหลาด หรือไม่เคยเห็นมาก่อน ก็จะทำให้เกิดความสนใจในสิ่งนั้นขึ้น เช่น เด็กที่ไม่เคยเห็นฮิปโป เมื่อได้ไปเที่ยวสวนสัตว์ และได้พบเห็นฮิปโปเป็นครั้งแรก ก็จะทำให้เกิดความสนใจในฮิปโปอย่างมาก

สงวน สุทธิเลิศอรุณ (2530 : 92) กล่าวถึงสาเหตุความสนใจไว้ดังนี้

1. ความรู้ บุคคลที่มีความรู้ในเรื่องหนึ่งแล้วทำให้บุคคลนั้นเกิดความสนใจในเรื่องอื่นๆ ต่อไป
2. สาเหตุมาจากการกระทำตามอย่างเพื่อน หรือลัทธิเอาอย่าง
3. บุคคลได้รับผลประโยชน์จากความสนใจในสิ่งนั้นๆ
4. ความอยากรู้อยากเห็น
5. สาเหตุมาจากเรื่องส่วนตัว ซึ่งเป็นเหตุผลของแต่ละบุคคล

นอกจากนี้ สุชา จันทรเอน และสุรางค์ จันทรเอน (2515 : 108 – 109) กล่าวถึงสาเหตุของความสนใจ สรุปได้ดังนี้

1. ความสนใจ เกิดจากการเห็นคุณค่าของสิ่งนั้น
2. ความสนใจ เกิดจากแรงจูงใจของสิ่งเร้า

3. เด็กมีความถนัดและมีประสบการณ์ในสิ่งนั้น
4. ความสนใจ เป็นสิ่งที่มีความหมายต่อเด็ก และมีความสัมพันธ์กับชีวิต
5. ความสนใจ เป็นสิ่งแปลกใหม่และทำให้เด็กเกิดความตื่นเต้น

ดังนั้น สาเหตุของความสนใจ จึงสามารถสรุปได้ว่า ความสนใจนั้นขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายอย่างแล้วแต่ประสบการณ์ของแต่ละบุคคลที่ประสบ หรือเนื่องการที่จากได้รับรู้เกี่ยวกับสิ่งนั้นแล้วเอาใจจดจ่อในสิ่งที่รับรู้อย่างต่อเนื่อง จนเกิดความรู้สึกตอบสนองอย่างเต็มที่หรือพอใจในสิ่งนั้น ในที่สุดก็กลายเป็นความสนใจในสิ่งที่รับรู้ นั่นๆ ความสนใจอาจจะเกิดขึ้นจากหลายสาเหตุขึ้นอยู่กับเหตุผลของแต่ละบุคคล ซึ่งได้แก่ อายุ เพศ ระดับสติปัญญา ความรู้ ความถนัด ประสบการณ์ ความถนัดตามธรรมชาติ ความอยากรู้อยากเห็น การเลียนแบบ และผลประโยชน์ในสิ่งนั้นๆ

7.5 การสร้างความสนใจ

นักจิตวิทยาและนักการศึกษาหลายท่าน เห็นความสำคัญของการเรียนทางด้านอารมณ์และความรู้สึกของผู้เรียนเป็นอย่างยิ่ง ดังนั้น จึงพยายามสร้างทฤษฎีและหลักการต่างๆ เพื่อจะทำให้ผู้เรียนเกิดความสนใจในการเรียนมากยิ่งขึ้น เพราะว่า ความสนใจจะพัฒนาควบคู่ไปกับพฤติกรรมของบุคคล โดยมีจุดเริ่มต้นจากการได้รับความพอใจบุคคลจะสนใจสิ่งซึ่งเมื่อกระทำแล้วได้รับการสนองตอบ สำหรับหลักการและวิธีการเสนอที่จะสร้างความสนใจให้กับผู้เรียนนั้น สุรางค์ ไคว์ตระกูล (2541 : 369) ได้กล่าวไว้ โดยใช้แนวความคิดของนักจิตวิทยามนุษยนิยม ที่เน้นความสำคัญ 5 ประการ คือ

1. นักเรียนเป็นศูนย์กลาง เน้นความสำคัญของการให้นักเรียนเป็นผู้กระทำและมีส่วนร่วมในกิจกรรมและประสบการณ์ต่างๆ ที่จะนำมาซึ่งการเรียนรู้พัฒนาตนเองที่ตามศักยภาพของตน
 2. บรรยากาศของห้องเรียนจะต้องอบอุ่น ความสัมพันธ์ระหว่างครู – นักเรียนและระหว่างนักเรียน – นักเรียน เป็นไปด้วยดี มีความรักและไว้วางใจซึ่งกันและกัน เป็นบรรยากาศที่สร้างความพอใจให้แก่ทุกคน
 3. เน้นความสำคัญของกระบวนการ (Process) ของการเรียนรู้
 4. จัดบรรยากาศของห้องเรียนให้ส่งเสริมความอยากรู้ อยากรู้อยากเห็นและเลือกวิธีการเรียนรู้เอง ด้วยการพบ
 5. ส่งเสริมและฝึกหัดให้นักเรียนประเมินผลของการเรียนรู้ด้วยตนเอง
- สุโท เจริญสุข (2525 : 72) เสนอแนวทางในการจัดการเรียนการสอน เพื่อให้ผู้เรียนมีความสนใจในการเรียน ดังนี้
1. ควรนำเอาเรื่องหรือสิ่งแปลกใหม่ มาเล่าหรือแสดงให้ผู้เรียนดู

2. การทำบทเรียนให้สนุกสนาน โดยการใช้สื่ออุปกรณ์ เทคนิคและวิธีการสอนที่หลากหลาย

3. การทำบทเรียนให้กระชับ โดยใช้ถ้อยคำที่เข้าใจง่าย ๆ และเป็นรูปธรรมมากกว่านามธรรม

4. ให้ผู้เรียนมีโอกาสดแสดงความคิดเห็น หรือกระตุ้นให้ผู้เรียนเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนการสอนอย่างสม่ำเสมอ โดยใช้คำถาม กิจกรรม และอุปกรณ์ต่างๆ เป็นต้น

5. การจัดบรรยากาศหรือสิ่งแวดล้อมให้น่าสนใจ

6. ให้การเสริมแรง

กมลรัตน์ หล้าสุวงษ์ (2528 : 234) เสนอแนวคิดเกี่ยวกับวิธีการสร้างความสนใจให้กับผู้เรียน สรุปได้ดังนี้

1. ศึกษาความต้องการของผู้เรียนส่วนใหญ่ เพื่อจะจัดบทเรียน สภาพห้องเรียน และสื่อการเรียนต่างๆ ให้ตรงกับความต้องการ

2. สำรวจพื้นฐานทางด้านความถนัดของผู้เรียน เพื่อจัดสภาพการเรียนการสอนให้ตรงกับความถนัดนั้นๆ

3. จัดสภาพห้องเรียนให้น่าสนใจ มีการตั้งคำถามยั่วเย้าและท้าทายความสามารถของผู้เรียน พยายามให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนการสอนให้มากที่สุด เช่น การแสดงความคิดเห็น การแก้ปัญหา เป็นต้น

4. ให้การเสริมแรง โดยพยายามให้ผู้เรียนได้ประสบความสำเร็จในการเรียน หรือการทำงานนั้นๆ โดยเลือกให้ตรงกับความถนัดและความสามารถของผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนสนใจในสิ่งที่ได้รับมอบหมาย

5. ชี้ทาง หรือให้ผู้เรียนทราบความก้าวหน้าในการทำงานของตนเองทุกระยะ ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนมีความสนใจทำงานนั้นๆ ต่อไป

มาสโลว์ (Maslow. 1970 : 109) กล่าวว่า การสร้างความสนใจในการเรียน ครูผู้สอนควรคำนึงถึงสิ่งต่างๆ ดังนี้

1. การตอบสนองความต้องการขั้นพื้นฐาน เช่น จัดบรรยากาศการเรียนให้น่าสนใจ ให้การยอมรับผู้เรียนทุกคน จัดกิจกรรมที่ต้องแข่งขันกับตนเอง และลดการเปรียบเทียบกับผู้อื่น

2. การพัฒนาความสามารถ เช่น การจัดสภาพการเรียนให้กระตุ้นความสามารถของผู้เรียน และให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียน

3. จัดประสบการณ์การเรียน เพื่อทำให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จ

4. คำนึงถึงผลเสียของการแข่งขัน ทำให้นักเรียนขาดความช่วยเหลือซึ่งกันและกัน

5. ให้ความช่วยเหลือผู้เรียนบางคนซึ่งต้องการความช่วยเหลือเป็นพิเศษ

6. กระตุ้นให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ และศึกษาด้วยตนเอง

ในการจัดการเรียนการสอน ครูผู้สอนควรนำเทคนิคและวิธีการสอนที่ทันสมัยเพื่อสร้างความสนใจ กระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนุกสนาน หรือให้ศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมและให้มีโอกาสพบเห็นสิ่งแปลกใหม่ ก็จะช่วยสร้างความสนใจในการเรียนให้เกิดขึ้นได้

7.6 การวัดความสนใจ

การวัดความสนใจให้ได้ผลถูกต้อง เป็นสิ่งที่กระทำได้ยากนี้เนื่องจากความสนใจของแต่ละบุคคลแตกต่างกัน และขึ้นอยู่กับองค์ประกอบอื่นๆ เช่น อายุ เพศ สติปัญญา การศึกษา อาชีพ ฐานะทางเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม เป็นต้น ได้มีผู้สนใจในการศึกษาแนวทางเกี่ยวกับการวัดความสนใจของแต่ละบุคคล ไว้ดังนี้

เฮอร์ลิค (Hurlock. 1955) กล่าวว่าบุคคลสามารถวัดความสนใจได้ 3 วิธี คือ วิธีการสังเกต การสัมภาษณ์ และใช้แบบทดสอบวัดความเข้าใจ สวอนพาวเวลล์ (Powell. 1963 : 337 – 338) ได้เสนอวิธีวัดความสนใจของบุคคลไว้ดังนี้

1. ใช้แบบวัดความสนใจ (Interest Inventories) ซึ่งประกอบด้วยข้อความชุดหนึ่ง สำหรับให้แต่ละบุคคลแสดงความชอบ หรือไม่ชอบต่อข้อความต่างๆ เหล่านั้น

2. ใช้แบบสอบถามปลายเปิด (Open – ended Questionnaires) โดยให้ผู้ตอบมีอิสระที่จะตอบคำถามต่างๆ ได้ตามความรู้สึกแท้จริงของตน

3. ใช้การสัมภาษณ์ (Interview) ซึ่งผู้สัมภาษณ์สามารถสังเกตเห็นพฤติกรรมของผู้ถูกสัมภาษณ์ได้

เดวิส (Davis. 1964 : 160 161) ยังได้เสนอแนะเทคนิคสำหรับวัดความสนใจไว้ดังนี้

1. ค้นหาสิ่งที่แต่ละบุคคลชอบในระยะเวลา 2 – 3 ปี ที่ผ่านมา ถ้าเขาชอบสละเวลาว่างที่มีอยู่เพื่อทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งโดยเฉพาะ ก็แสดงว่าเขามีความสนใจในสิ่งนั้น

2. ค้นหาว่าแต่ละบุคคลมีความรู้ในเรื่องนั้นๆ มากน้อยเพียงใด ถ้าเขามีความรู้เรื่องนั้นมาก ก็จะแสดงว่าเขาสนใจในเรื่องนั้น เพราะคนเราย่อมจะทำการที่ตนสนใจได้ดีกว่าสิ่งที่ไม่สนใจ

3. ให้แต่ละคนแสดงความรู้สึกชอบหรือไม่ชอบต่อข้อความต่างๆ ที่กำหนดให้

นอกจากนี้ รวีวรรณ อังคนุรักษ์พันธ์ (2533 : 205 ; อ้างอิง Super. 1957 : 218 – 219)

กล่าวถึง การวัดความสนใจว่า สามารถกระทำได้ในลักษณะต่างๆ กัน เนื่องจากความสนใจเป็นแรงผลักดันที่กระตุ้นให้บุคคลกระทำการสิ่งใดสิ่งหนึ่ง หรือแสดงพฤติกรรม ถ้าต้องการวัดความสนใจของ

บุคคลนั้นจะสามารถวัดหรือประเมินได้จากการกระทำหรือการแสดงพฤติกรรมสามารถศึกษาได้โดยวิธีการ ดังนี้

1. ความสนใจส่วนตัว (Expressed Interests) เป็นวิธีการศึกษาคำพูดหรือถ้อยคำของบุคคลเกี่ยวกับความสนใจ ความสนใจที่ได้จากการศึกษานี้เป็นพื้นฐานของการศึกษาความสนใจวิธีอื่นซึ่งให้คุณค่าที่จำกัดและยังเชื่อมั่นไม่ได้เต็มที่นัก

2. ความสนใจชั้นอาสา (Manifest Interests) เป็นวิธีการศึกษาพฤติกรรมการแสดงออกที่สังเกตได้ ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่บุคคลนั้นทำให้เป็นงานอดิเรกหรืองานประจำ

3. ความสนใจจากแบบทดสอบ (Test Interests) เป็นวิธีการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากวิชาซึ่งบุคคลนั้นสนใจ โดยยึดพื้นฐานของทฤษฎีที่ว่า บุคคลจะเลือกเรียนในวิชาที่บุคคลนั้นสนใจ

4. ความสนใจจากแบบสำรวจ (Inventoried Interests) เป็นวิธีการศึกษาโดยใช้แบบสำรวจ โดยให้บุคคลแสดงความรู้สึกชอบและไม่ชอบ แล้วนำผลจากแบบสำรวจไปวิเคราะห์ทางสถิติได้ผลออกมาเป็นคะแนนความสนใจ

การวัดความสนใจของบุคคลสามารถทำได้หลายวิธี คือ วิธีการสังเกต การสัมภาษณ์และใช้แบบสอบถามวัดความสนใจ แต่วิธีหนึ่งที่จะนำไปวัดความสนใจในการเรียนได้ดี คือ การใช้แบบสอบถามวัดความสนใจ ดังนั้นจะใช้วิธีใดวิธีหนึ่งขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ สถานการณ์และดุลยพินิจของบุคคลที่จะนำไปใช้

7.7 ความสนใจกับการเรียนการสอน

ในการเรียนการสอนวิชาต่างๆ นั้น จุดมุ่งหมายที่จะให้ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถในวิชาที่เรียนแล้ว ยังจะต้องปลูกฝังให้นักเรียนมีความสนใจในการเรียนวิชานั้นด้วย เพราะความสนใจมีความสำคัญที่จะทำให้ผู้เรียนตั้งใจเรียน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก็จะสูงด้วย ดังที่ พาวเวลล์ (Powell, 1963 : 330) กล่าวว่า ผู้เรียนที่มีความสนใจจะทำให้เกิดความตั้งใจเรียนด้วย ผู้เรียนมีสมาธิสามารถติดตามเนื้อเรื่องที่เรียนได้ตลอด และส่งผลสัมฤทธิ์ในวิชานั้นด้วย ดังนั้น การจัดการเรียนการสอนที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดความสนใจนั้น จำเป็นต้องคำนึงถึงและให้ความสนใจเป็นอย่างยิ่ง ฉะนั้น สุโท เจริญสุข (2525 : 72) ได้ให้แนวทางในการจัดการเรียนการสอนตามความสนใจของผู้เรียน ไว้ดังนี้

1. นำเอาเรื่องหรือสิ่งแปลกใหม่มาเล่าหรือแสดงให้ผู้เรียนดู
2. ทำบทเรียนให้สนุก โดยใช้อุปกรณ์การสอน เทคนิควิธีหลายๆ รูปแบบ
3. ทำบทเรียนให้กระจำจูงใจ โดยใช้ถ้อยคำที่ง่าย ๆ หรือที่เป็นรูปธรรมมากกว่านามธรรม

4. ให้ผู้เรียนมีโอกาสแสดงความคิดเห็นหรือกระตุ้นให้ผู้เรียนเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้เสมอ โดยใช้คำถาม กิจกรรม อุปกรณ์ต่างๆ ช่วยสอน

5. จัดสิ่งแวดล้อมให้น่าสนใจ

6. มีการเสริมแรง

พรพนี ชูทัย เจนจิต (2538 : 506 – 508) ยังได้กล่าวว่า การสอนบทเรียนใดๆ ก็ตาม สิ่งสำคัญที่ครูควรคำนึงถึง คือ อุปกรณ์การสอน ซึ่งถือว่าเป็นสิ่งเร้าที่มีประโยชน์ ทำอย่างไรเราจึงจะทำให้สิ่งเร้าของเรามีความเข้มข้นดึงดูดใจนักเรียน โดยได้เสนอแนะไว้ดัง ต่อไปนี้

1. การใช้สีสรรค์ โดยเฉพาะสีแดงจะดึงดูดความสนใจได้มาก ในการเขียนแผนภูมิ หรือ บัตรคำนั้น สีแดงจะช่วยได้มากสำหรับคำหรือข้อความที่เราต้องการจะเน้น สำหรับสีเหลืองนั้นควรหลีกเลี่ยงการใช้ โดยเฉพาะกับเด็กเล็ก

2. เปลี่ยนสิ่งเร้าใจเสมอจะทำให้เด็กตื่นตัวมากกว่าสิ่งเร้าที่อยู่คงที่ ไม่มีการเปลี่ยนแปลง ป้ายนิเทศในห้องเรียนจะเป็นแหล่งที่เร้าใจนักเรียนได้เป็นอย่างดี เมื่อนักเรียนเข้ามาในห้อง ย่อมเป็นธรรมดาที่จะมองไปที่ป้ายนิเทศ ถ้าครูเป็นคนกระตือรือร้นสนุกสนานกับการทำงาน จะใช้ป้ายนิเทศเป็นแหล่งที่สร้างความสนใจให้กับนักเรียนได้เป็นอย่างดี ไม่ว่าจะเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับบทเรียน หรือความรู้ทั่วไป ถ้าเป็นไปได้พยายามเปลี่ยนทุกๆ อาทิตย์เพื่อที่จะช่วยกระตุ้นให้เกิดความสนใจว่า อาทิตย์ใหม่นี้ครูจะมีอะไรสำหรับพวกเขา

3. การใช้เสียง รู้จักการเพิ่มน้ำหนักของเสียงในการพูด การอธิบาย ตอนใดควรจะใช้เสียงเบาหรือเสียงดัง ซึ่งการใช้เสียงนี้ถือว่าเป็นสิ่งเร้าที่สำคัญ บทเรียนจะเร้าผู้เรียนได้แค่ไหนนั้น ขึ้นอยู่กับ การใช้เสียงของครูผู้สอน

4. สิ่งเร้าที่เคลื่อนไหวได้ย่อมจะมีคุณค่ากว่าสิ่งเร้าที่อยู่กับที่ โดยเฉพาะอุปกรณ์ที่นำมาใช้ กับนักเรียนชั้นประถม ถ้ามีการเคลื่อนไหวได้ จะทำให้เด็กเกิดความสนใจได้มาก เด็กจะตื่นเต้น สนุกสนาน สิ่งเร้า นั้นไม่จำเป็นที่จะต้องเคลื่อนไหวได้เอง แต่ครูเป็นผู้ให้เกิดการเคลื่อนไหว เช่น การใช้ ตีกลอง หรือรูปหุ่นต่างๆ ประกอบการเล่าเรื่อง

5. การสร้างสิ่งแวดล้อม แปลกใหม่ น่าพิศวง จะเป็นการกระตุ้นเด็กอย่างดีที่สุด โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการนำเข้าสู่บทเรียนถ้าครูพยายามวิธีใหม่ๆ มาใช้ ไม่ใช่วิธีใดวิธีหนึ่งจำเจ ย่อมจะช่วยกระตุ้นให้เกิดความสนใจได้มาก หรือในขณะที่สอนมีกิจกรรมใดกิจกรรมหนึ่งแทรกเข้ามา จะกระตุ้นเด็กได้อย่างดีที่สุด โดยเฉพาะคนที่กำลังเคลิ้มๆ จะหลับ

อนึ่ง พรพนี ชูทัย เจนจิต (2538 : 509) ยังได้กล่าวอีกว่า การจะทำให้เด็กเกิดความพอใจมากน้อยแค่ไหนนั้นขึ้นอยู่กับความเข้มข้น มีความหมาย สิ่งแปลกใหม่ และความซับซ้อนของสิ่งเร้า การเปลี่ยนพฤติกรรมทุกอย่างในตัวครู ก็จะมีส่วนช่วยเพิ่มความสนใจให้กับนักเรียน เช่นกัน

ดังนั้น จึงสรุปได้ว่า การที่จะทำให้ นักเรียนเกิดความสนใจในการเรียนการสอน ภาษาอังกฤษได้นั้น ครูต้องคำนึงถึงจิตวิทยาการศึกษา และเทคนิคการสอนต่างๆ ที่สามารถจะนำมา ประยุกต์ใช้ เพื่อทำให้นักเรียนเกิดความสนใจในวิชาภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง นักเรียนทุกคน ต้องมีส่วนร่วมในการใช้ภาษา กับเพื่อนๆ ทุกคน พยายามทำให้นักเรียนเห็นคุณค่าของการเรียนวิชา ภาษาอังกฤษให้มากที่สุด และให้สิ่งเร้าที่มีความหมาย แปลกใหม่ ชับช้อนและยั่วยุ ก็จะทำให้เพิ่ม ความสนใจในการเรียนมากยิ่งขึ้น

7.8 งานวิจัยที่เกี่ยวกับความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ งานวิจัยต่างประเทศ

เซอร์เรย์ และเรโนลด์ (Shirey and Reynold. 1988 : 159) ได้ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับ ความสนใจต่อความตั้งใจ โดยมีกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาวิทยาลัย จำนวน 23 คน กลุ่มตัวอย่างต้อง อ่านประโยค 72 ประโยค ซึ่งตนได้ประมาณค่าความสนใจไว้แล้ว กลุ่มตัวอย่างจะไปอ่านประโยค ดังกล่าวจากเครื่องไมโครคอมพิวเตอร์ เพื่อที่จะวัดความสนใจ โดยพิจารณาจากเวลาในการอ่าน ประโยค และเวลาที่ใช้ในการทำงานหรือแบบฝึก หลังจากอ่านประโยคต่างๆ แล้ว กลุ่มตัวอย่างทำ แบบทดสอบเกี่ยวกับสิ่งที่อ่าน ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างสามารถเรียนรู้ประโยคที่อ่านได้ ประมาณค่าว่าน่าสนใจได้ดีกว่าประโยคที่ประมาณค่าไว้ว่า ไม่น่าสนใจแต่อย่างไรก็ตาม ได้พบว่า ความตั้งใจไม่มีความเกี่ยวพันในลักษณะเป็นตัวเชื่อมระหว่างความสนใจกับการเรียนรู้ นั่นคือ ความ สนใจก่อให้เกิดการเรียนรู้ได้ แต่ความสนใจไม่ได้นำไปสู่ความตั้งใจ และการเรียนรู้ ไม่ได้เกิดจากความ ตั้งใจ

เน่จาต (Nejad. 1987 : 129) ได้วิจัยผลของความคิดและความรู้สึกต่อความสนใจและ ความชอบ โดยที่กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี จำนวน 240 คน ได้ทดลองอ่านเรื่องที่จับ ลงด้วยความสนใจและน่าประหลาดใจ ซึ่งมีระดับความรู้สึกหลายระดับ และเรื่องที่อ่านแสดงให้เห็นถึง ความดี ความเลวในระดับที่แตกต่างกัน และมีระดับของความเข้าใจเรื่องแตกต่างกัน ผลการวิจัยสรุป ได้ว่า ความสนใจและความชอบเกิดขึ้นจากสาเหตุที่ต่างกัน ความสนใจและความชอบมี ความสัมพันธ์อย่างสูง ถึงแม้ว่าบางอย่างที่ไม่ชอบอาจน่าสนใจ และบางอย่างที่ชอบอาจไม่น่าสนใจ แต่อย่างไรก็ตามสิ่งที่น่าสนใจยิ่งขึ้นหากเราชอบและเราจะชอบยิ่งหากเราสนใจในสิ่งนั้น

อิเซนการ์ด (Isengart. 1996) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสนใจในการอ่านของ นักเรียน ความเชื่อของครูและการสอนเชิงปฏิบัตินิยม โดยทำการทดลองกับนักเรียนระดับชั้น ประถมศึกษาปีที่ 4 – 6 ผลปรากฏว่า ความสนใจในการอ่านของนักเรียนขึ้นอยู่กับการสอนอ่านขั้น พื้นฐานให้กับนักเรียน

งานวิจัยภายในประเทศ

สุริตา ชูดวงแก้ว (2535 : 126) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษและความสนใจในการเรียนการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนแบบบทบาทสมมติ และวิธีการสอนตามคู่มือครู ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้และนักเรียน ที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู มีความสนใจในการเรียนการอ่านภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ปิยนุช พัฒนภิรมย์ (2538 : 97) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านความสามารถในการเขียนและความสนใจในการเรียนวิชาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนด้วยแบบฝึกการอ่านด้วยกระบวนการความคิดสร้างสรรค์กับการสอนตามคู่มือครู ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยแบบฝึกการอ่านด้วยกระบวนการความคิดสร้างสรรค์กับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู มีความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

พรพิมล ประสงค์พร (2535 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ซึ่งใช้และไม่ใช้กิจกรรมทดสอบเชิงปฏิบัติ กับการสอนตามคู่มือครู ผลการทดลองพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ซึ่งใช้และไม่ใช้กิจกรรมทดสอบเชิงปฏิบัติกับการสอนตามคู่มือครู มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ซึ่งใช้และไม่ใช้กิจกรรมทดสอบเชิงปฏิบัติ มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกันความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของทั้ง 3 กลุ่ม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เกศรี กิตติศรีปัญญา (2542 : 91) ได้ทำการเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษความคิดรวบยอดทางภาษาจากการอ่าน และความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนแบบประสบการณ์ (รูปแบบที่ 2) กับการสอนตามคู่มือครู ผลปรากฏว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 หลังการทดลอง มีความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู

ดังนั้น สรุปได้ว่า การเรียนการสอนที่ดี ต้องทำให้ผู้เรียนมีความสนใจ เกิดความใฝ่รู้ กระตือรือร้นอยากจะเรียน รู้จักประยุกต์ใช้วิธีสอนที่ทันสมัย รู้จักใช้วัสดุอุปกรณ์ให้สอดคล้องกับบทเรียน มีเทคนิควิธีการสอนหลายๆ รูปแบบ จัดสิ่งแวดล้อมเป็นที่ดึงดูดความสนใจผู้เรียน และในที่สุดต้องมีการเสริมแรงเพื่อกระตุ้นให้เกิดการเร้าความสนใจอย่างต่อเนื่อง

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจะดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. การกำหนดประชากรและการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการดำเนินการทดลอง
3. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
4. การดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูล
6. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล
7. สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน

1. การกำหนดประชากรและการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนพระปริยัติธรรมมหาวชิราลงกรณราชวิทยาลัย อำเภอวังน้อย จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษหลัก (อ 103) ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2548 ซึ่งมีจำนวน 4 ห้องเรียน ห้องเรียนละ 35 รูป รวมทั้งสิ้น 140 รูป

1.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนพระปริยัติธรรมมหาวชิราลงกรณราชวิทยาลัย อำเภอวังน้อย จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษหลัก ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2548 ซึ่งมีจำนวน 4 ห้องเรียน ห้องเรียนละ 35 รูป รวมทั้งสิ้น 140 รูป เลือกหมดทั้ง 3 ห้องเรียน แล้วนำมาสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) เพื่อให้ได้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 2 ห้องเรียน โดยจับสลากให้ห้องหนึ่งเป็นกลุ่มทดลอง และอีกห้องหนึ่งเป็นกลุ่มควบคุมเพื่อให้ได้การสอนด้วยวิธีการสอนที่แตกต่างกัน

กลุ่มทดลอง ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนอ่านด้วยโครงสร้างระดับยอด ประกอบกับ
กิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิม

กลุ่มควบคุม ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนตามคู่มือครู

2. เครื่องมือที่ใช้ในการดำเนินการทดลอง

2.1 แผนการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษหลัก (อ 103) โดยแบ่งออกเป็น 2 แผน ดังนี้

2.1.1 แผนการสอนของกลุ่มทดลอง ใช้วิธีการสอนด้วยโครงสร้างระดับยอดประกอบกับกิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิม

2.1.2 แผนการสอนของกลุ่มควบคุม ใช้วิธีการสอนตามคู่มือครู

2.2 แบบทดสอบวัดความเข้าใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

2.3 แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ

2.4 แบบสอบถามวัดความใส่ใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

3. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.1 แผนการสอนทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ผู้วิจัยดำเนินการดังนี้

3.1.1 ศึกษารายละเอียดเกี่ยวกับหลักการและวิธีการสร้างแผนการสอนด้วยโครงสร้างระดับยอดจากเอกสารและจากผู้เชี่ยวชาญ เพื่อเป็นแนวทางในการจัดเนื้อหาและสร้างแผนการสอนด้วยโครงสร้างระดับยอด

3.1.2 ศึกษารายละเอียดของเนื้อหาที่ใช้ในการสอนวิชาภาษาอังกฤษหลักที่มีระดับความยากง่าย เหมาะสมกับผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น จากหนังสือ แบบเรียน วารสาร หรือสิ่งพิมพ์ต่างๆ ที่นักเรียนสามารถพบเห็นได้ในชีวิตประจำวัน (Authentic Text) มีเนื้อหาดังนี้

3.2.1 Listing Authentic Materials

3.2.2 Comparison Authentic Materials

3.2.3 Problem–Solution Authentic Materials

3.2.4 Before–After or Cause–Effect Authentic Materials

3.1.3 นำเนื้อหาที่คัดเลือกไว้ให้ท่านผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาอังกฤษ จำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบเนื้อหาที่คัดเลือกมานั้นมีคำศัพท์และโครงสร้าง แนวคิดเหมาะสมกับระดับชั้นเพียงใด

3.1.4 ศึกษาแผนการสอนอ่านตามแนวการสอนอ่าน โครงสร้างแผนการสอนตามจุดประสงค์การเรียนรู้ของวิชาภาษาอังกฤษหลัก ทฤษฎีการสอนและหลักการสอนภาษาอังกฤษ โดยโครงสร้างระดับยอดตามหลักการ และขั้นตอนของบาร์ทเลตต์ (Bartlett. 1978) ซึ่ง เสาวลักษณ์ รัตนวิษฐ์ (1987 : 135 – 223) นำมาปรับปรุงและแก้ไข ประกอบกับกลวิธีการสอนโดยทฤษฎีประสบการณ์เดิม เพื่อสร้างปฏิสัมพันธ์ทางวาทะระหว่างผู้สอนกับผู้เรียนของบราวน์และพาลินสการ์ (Brown and Palinscar. 1984) โดยการใช้ลักษณะการพูด 5 ประเภท ของบีต (Beed. 1991) และอิทธิพลทางอ้อม ของแฟลนเดอร์ส (Flanders. 1970) ซึ่งทั้ง 2 กลุ่ม เป็นเรื่องที่มีความยากง่ายอยู่ใน

ระดับเดียวกันกับหนังสือเรียนภาษาอังกฤษ ในรายวิชาภาษาอังกฤษหลัก (อ 103) ตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น ซึ่งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมได้รับการทดลองด้วยเนื้อหาเดียวกัน

3.1.5 กลุ่มทดลอง ในรูปแบบการสอนโดยโครงสร้างระดับยอดประกอบกับกิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิม โดยมีขั้นตอนการสอนดังนี้ คือ

ขั้นที่ 1 : ขั้นนำ ผู้สอนชี้แจงจุดประสงค์ของการเรียน และอธิบายชนิดของกาสอนโดยโครงสร้างระดับยอด ประกอบกับกิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิม

ในขั้นนี้มีจุดมุ่งหมาย เพื่อให้สามเณรผู้เรียนได้เข้าใจโครงสร้างระดับยอดที่ใช้กันอยู่ทั้ง 4 ชนิด และบอกประเภทชนิดของคำไข (Key Words) ที่สำคัญเพื่อให้ผู้เรียนฝึกใช้คำเหล่านี้ เพื่อหาโครงสร้างระดับยอดชนิดต่าง ๆ จากข้อความคำที่เป็นคำไข ที่สำคัญของแต่ละประเภทของโครงสร้างระดับยอด มีดังนี้ ได้แก่

ก. คำที่แสดงโครงสร้างระดับยอดชนิดการบอกรายละเอียด หรือรายการ ได้แก่ such as, these, those, as following, many, all, several, indication of, specific number, sequence, etc.

ข. คำที่แสดงโครงสร้างระดับยอดชนิดปัญหาและข้อแก้ไข ได้แก่ problem, question...solution, this had to be done....this is how we did it, etc.

ค. คำที่แสดงโครงสร้างระดับยอดชนิดเหตุและผล ได้แก่ before...., as a result, then, if, although, etc.

ง. คำที่แสดงโครงสร้างระดับยอดชนิดการเปรียบเทียบ ได้แก่ Contrast, different, same, on the other hand, just, as...so, whereas, two, in spite of, etc.

ขั้นที่ 2 : ให้ผู้เรียนอ่านในใจเพื่อจับใจความสำคัญ และบอกรายละเอียดของเรื่อง ในแต่ละชนิดของโครงสร้างระดับยอด

1. โครงสร้างระดับยอดชนิดบอกรายละเอียดหรือรายการ (Descriptive or Listing)
2. โครงสร้างระดับยอดชนิดปัญหาและการแก้ไข (Problem–Solution)
3. โครงสร้างระดับยอดชนิดเหตุและผล (Cause and Effect)
4. โครงสร้างระดับยอดชนิดการเปรียบเทียบ (Comparison–Contrast)

ในขั้นนี้ผู้สอนแจกเนื้อเรื่องในแต่ละชนิดของโครงสร้างระดับยอด ผู้สอนพูดให้ผู้เรียนอ่านในใจเพื่อจับใจความสำคัญ บอกรายละเอียดของเรื่อง โดยใช้คำถามเป็นการกระตุ้นให้นักเรียนอ่าน เช่น ใครทำอะไร ที่ไหน อย่างไร จากนั้นผู้สอนใช้การพูดทั้ง 5 ประเภท คือ

1. พูดเพื่อให้รูปแบบทางภาษา ใช้เมื่อผู้เรียนพูดคำหรือข้อความนั้นผิดเพื่อผู้เรียนใช้ภาษาแม่หรือข้อซักถาม

2. พูดเพื่อส่งเสริมต่อข้อความ ใช้เมื่อผู้เรียนพยายามจะพูดแต่พูดติดขัดไม่สามารถพูดข้อความที่ตนต้องการให้จบสมบูรณ์ได้ตลอด

3. พูดเพื่อให้แนวทางหรือชี้แนะ ใช้เมื่อผู้เรียนนั่งเงียบไม่ได้ตอบ

4. พูดเพื่อให้ปฏิบัติโดยวิธีอย่างใดอย่างหนึ่งให้การสนทนาดำเนินต่อไป

5. พูดเพื่อสนับสนุนให้กำลังใจ สร้างความเชื่อมั่น และบอกผลของการปฏิบัติเมื่อผู้เรียนได้กระทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดไปแล้ว แต่ไม่แน่ใจในสิ่งที่ตนปฏิบัติไป

ขั้นที่ 3 : ให้ผู้เรียนฝึกการเขียนไดอะแกรมชนิดต่างๆ ของโครงสร้างระดับยอจากข้อความ เพื่อเข้าใจความสำคัญ และบอกรายละเอียดของเรื่องในการอ่าน ผู้สอนทำไดอะแกรมให้ผู้เรียนเติมหรือเขียนเองกับโครงสร้างระดับยอทุกชนิด โดยแบ่งผู้เรียนเป็นกลุ่ม กลุ่มละ 4 – 6 คน ให้ช่วยกันแสดงความคิดเห็นร่วมกัน คิดหาเหตุผล และอธิบายเพิ่มเติมพร้อมทั้งยกตัวอย่างประกอบ

ในขั้นนี้ ผู้สอนใช้การพูดทั้ง 5 ประเภท เพื่อช่วยผู้เรียนสามารถเติมหรือเขียนเองในไดอะแกรมชนิดต่างๆ ของโครงสร้างระดับยอได้

ขั้นที่ 4 : ขั้นสรุป มีจุดหมายเพื่อให้ผู้เรียนรู้จักขั้นตอนการเขียนย่อความสั้นๆ เป็นภาษาอังกฤษเกี่ยวกับใจความสำคัญ บอกรายละเอียดของเรื่อง ประเภทของโครงสร้างระดับยอ บอกคำใบ้ประเภทต่างๆ ของโครงสร้างระดับยอ ซึ่งผู้สอนช่วยผู้เรียนในการเขียนเรื่องให้ประสบความสำเร็จ โดยผู้สอนคอยกระตุ้นผู้เรียนด้วยการใช้การพูดทั้ง 5 ประเภท เพื่อช่วยในการเขียนข้อความสั้นๆ

ขั้นที่ 5 : ขั้นประเมินผล ให้ผู้เรียนฝึกวิเคราะห์ข้อความโครงสร้างระดับยอแต่ละชนิดโดยการเขียนหรือเติมข้อความใจความสำคัญ บอกรายละเอียดในไดอะแกรมและเขียนเรื่องสั้นๆ โดยบอกใจความสำคัญ บอกรายละเอียดของเรื่องและประเภทของโครงสร้างระดับยอหรือคำใบ้ของโครงสร้างระดับยอได้

หลังจากสร้างแผนการสอนเสร็จแล้ว ผู้วิจัยจะนำแผนการสอนให้ท่านผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาอังกฤษ จำนวน 3 ท่าน เป็นผู้ตรวจแผนการสอน โดยพิจารณาจากจุดประสงค์การเรียนรู้ การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อให้บรรลุเป้าหมายและการประเมินผล หรือไม่ โดยให้คะแนนดังนี้

ให้คะแนน +1 ถ้าผู้เชี่ยวชาญแน่ใจว่า สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

ให้คะแนน 0 ถ้าผู้เชี่ยวชาญไม่แน่ใจว่า สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

ให้คะแนน -1 ถ้าผู้เชี่ยวชาญแน่ใจว่า ไม่สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

3.2.1 นำคะแนนที่ได้มาหาค่าดัชนีความสอดคล้องเพื่อทำการปรับปรุงแก้ไข

3.2.2 นำแผนการสอนที่ผู้เชี่ยวชาญตรวจการประเมินผล แก้ไขข้อบกพร่องขั้นต้นแล้วนำไปทดลองก่อนนำไปทดลองสอนจริง นำไปทดลองกับสามเณรโรงเรียนพระปริยัติธรรมวัดนิเวศน์ธรรมประวัติ อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ที่ไม่ใช่ นักเรียนกลุ่มตัวอย่าง เพื่อหาข้อบกพร่องและดูความเหมาะสมของแผนการสอน เนื้อหา เวลา ขั้นตอน และกิจกรรมต่างๆ เพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมก่อนนำไปใช้ทดลองสอนจริง

3.1.6 กลุ่มควบคุม สร้างแผนการสอนตามคู่มือครูของหน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา โดยมีขั้นตอนการสอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 : สร้างความสนใจของผู้เรียน โดยสนทนากับสถานการณ์หรือใช้วัสดุอุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องกับบทเรียน เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ และเป็นการนำเข้าสู่บทเรียน

ขั้นที่ 2 : แจ้งจุดประสงค์ ผู้สอนบอกให้ผู้เรียนทราบ เมื่อผู้เรียน เรียนจบขั้นตอนในเนื้อหาแล้ว ผู้เรียนสามารถอ่านเรื่อง เข้าใจความหมายของเรื่อง ตลอดจนสามารถใช้ภาษาสำหรับการเขียนได้อย่างถูกต้อง

ขั้นที่ 3 : ทบทวนประสบการณ์เดิมที่เกี่ยวข้องกับบทเรียนใหม่ ผู้สอนทบทวนความรู้เดิมที่ผู้เรียนควรจะมี โดยการให้คำถามหรือใช้สื่อประกอบ เพื่อถามผู้เรียนเป็นการทบทวนในเรื่องคำศัพท์ จำนวนและโครงสร้างไวยากรณ์

ขั้นที่ 4 : เสนอบทเรียนใหม่ ผู้สอนเสนอบทเรียนใหม่โดยการอ่านเรื่องให้ผู้เรียนฟัง ผู้เรียนอ่านตาม ผู้อธิบายความหมาย คำศัพท์ จำนวน โครงสร้างไวยากรณ์ต่างๆ โดยการให้สื่อประกอบ เช่น รูปภาพ บัตรคำ ฯลฯ

ขั้นที่ 5 : ให้แนวการเรียนรู้ ผู้สอนแนะนำแนวทางให้ผู้เรียนสามารถทำกิจกรรมได้ด้วยตนเอง เช่น แนะนำวิธีทำแบบฝึกหัด แนะนำแหล่งค้นคว้า ใช้คำถามนำทาง เช่น คำถาม ประเภท Yes/No Question หรือ Wh / Questions

ขั้นที่ 6 : ขั้นปฏิบัติให้ผู้เรียนอ่านเรื่องทำแบบฝึกหัด กิจกรรมตามจุดประสงค์ที่วางไว้

ขั้นที่ 7 : แจ้งผลปฏิบัติ ผู้สอนตรวจแก้ไขข้อบกพร่องในการทำแบบฝึกหัดของผู้เรียน ให้คำชมเชย เมื่อผู้เรียนทำงานได้ถูกต้อง แก้ไขเมื่อผู้เรียนทำผิด และอธิบายเพิ่มเติมเมื่อผู้เรียนไม่เข้าใจ

ขั้นที่ 8 : ประเมินผลการเรียนรู้ ผู้สอนประเมินผลการเรียนรู้ตามจุดประสงค์โดยการสังเกตจากการอ่านและตอบคำถามจากแบบฝึกหัดของผู้เรียน

ขั้นที่ 9 : ส่งเสริมความแม่นยำ และการถ่ายโอนการเรียนรู้ ผู้สอนเสริมความแม่นยำ

และการถ่ายโอนการเรียนรู้โดยการสรุปย่อทบทวนบทเรียนที่ผ่านมา ให้ผู้เรียนมีความรู้ ความเข้าใจที่แม่นยำ โดยให้ทำแบบฝึกหัดเพิ่มเติม

3.1.7 นำแผนการสอนตามคู่มือครูไปให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน ตรวจสอบข้อบกพร่องและแก้ไขปรับปรุงโดย ผู้วิจัยเสนอเกณฑ์ในการตรวจพิจารณาดังต่อไปนี้

- ความชัดเจนและความถูกต้องของจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม
- ความสอดคล้องของกิจกรรมและเนื้อหา
- ความสอดคล้องของการประเมิน และจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

3.1.8 นำแผนการสอนที่ผู้เชี่ยวชาญตรวจการประเมินผล แก้ไขข้อบกพร่องขั้นต้นแล้วนำไปทดลองก่อนนำไปทดลองสอนจริง นำไปทดลองกับสามแฉกชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนพระปริยัติธรรม วัดนิเวศน์ธรรมประวัติ อำเภอ บางปะอิน จังหวัด พระนครศรีอยุธยา ที่ไม่ใช่ นักเรียนกลุ่มตัวอย่าง เพื่อศึกษาหาข้อบกพร่องและทดสอบเวลาที่เหมาะสมเกี่ยวกับแผนการสอนเพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไข เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพของแผนการสอนอีกครั้งหนึ่ง

3.1.9 นำชุดการสอนด้วยโครงสร้างระดับยอด ที่ตรวจสอบคุณภาพแล้ว ไปทำการสอนเพื่อใช้ในการวิจัยต่อไป

3.2 วิธีการสร้างแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างตามขั้นตอนดังนี้

1. ศึกษาวิธีการสร้างแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านจากเอกสาร ดังต่อไปนี้

- 1.1 หนังสือ Language Tests at School ของอลเลอร์ (Oller.1979)
- 1.2 Modern Language Testing (Vallette. 1977)
- 1.3 หนังสือเทคนิคการเขียนข้อสอบภาษาอังกฤษ ของอัจฉรา วงศ์โสธร (2529)
- 1.4 หนังสือเอกสารประกอบการเรียนวิชาหลักสูตรและการสอน ภาษาอังกฤษ ในโรงเรียนมัธยมศึกษาของเสาวลักษณ์ รัตนวิษฐ์ (2531)
- 1.5 การทดสอบและประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของ อัจฉรา วงศ์โสธร (2539)

2. ศึกษารายละเอียดเนื้อหาที่ได้คัดเลือกไว้แล้ว และศึกษาจุดประสงค์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษหลัก (อ 103)

3. ศึกษารายละเอียดของเนื้อหาจากเอกสารจริง (Authentic Materials) ที่ได้คัดเลือกไว้แล้ว ซึ่งมีความยากง่ายในระดับเดียวกับเนื้อหาที่ใช้ในการอ่านทั้ง 20 คาบ ผู้วิจัยสร้าง

แบบทดสอบโดยวัดตามจุดประสงค์การเรียนรู้ต่างๆ ต่อไปนี้ การจับใจความสำคัญ การตีความ การขยายความ และการสรุปจากข้อความหรือเนื้อเรื่องที่อ่านได้

4. สร้างแบบทดสอบให้ครอบคลุมเนื้อหาในแผนการเรียนรู้ด้วยโครงสร้างระดับยออด ซึ่งเป็นแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ แบบทดสอบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 80 ข้อ มีลักษณะคำถามที่วัดความสามารถในการอ่าน ด้านการตีความ แปลความ ขยายความ เรียงลำดับเหตุการณ์ และการจับใจความจากเรื่องที่อ่าน

5. การวิเคราะห์แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ มีวิธีการหาคุณภาพของเครื่องมือ ดังนี้

5.1 นำแบบทดสอบที่สร้างขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญทางการสอนภาษาอังกฤษจำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบแก้ไขเพื่อตรวจสอบคุณภาพด้านความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โดยพิจารณาว่าข้อสอบที่สร้างขึ้นนั้นว่าสอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้หรือไม่ โดยใช้เกณฑ์การกำหนดคะแนนความ คิดเห็นไว้ ดังต่อไปนี้ (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2538 : 117)

+1 ข้อความมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

0 ไม่แน่ใจว่ามีความสอดคล้องกับการเรียนรู้หรือไม่

-1 ข้อความไม่สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

5.2 บันทึกผลการพิจารณาลงความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ แต่ละคนในแต่ละข้อ แล้วนำไปหาค่าดัชนีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ระหว่างข้อทดสอบกับจุดประสงค์ โดยผู้วิจัยได้คัดเลือก ข้อสอบที่มีดัชนีความสอดคล้องมากกว่าหรือเท่ากับ 0.5 ซึ่งแสดงว่าข้อทดสอบมีความเที่ยงตรงเชิง เนื้อหา

5.3 นำแบบทดสอบที่ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาอังกฤษ ได้เสนอไว้มา ปรับปรุงแก้ไขสำนวนภาษาให้เหมาะสม

5.4 นำแบบทดสอบที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว ไปทดสอบกับสามเณรโรงเรียนพระปริยัติ ธรรม วัดนิเวศน์ธรรมประวัติ อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง

5.5 นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ค่าความยากง่ายมาตรวจให้คะแนนข้อที่ตอบถูกให้ 1 คะแนน ข้อที่ตอบผิดหรือไม่ตอบหรือมากกว่าหนึ่งแห่งในข้อเดียวกัน ให้ 0 คะแนน เมื่อตรวจให้ คะแนนแล้ว นำผลที่ได้ไปวิเคราะห์หาค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) โดยใช้เทคนิค 27% ของจุง เทห์ ฟาน (Fan. 1652 :1-32) และคัดเลือกข้อทดสอบมีความยากง่าย (p) ระหว่าง .36 - .72 ที่มีค่าอำนาจจำแนก (r) ระหว่าง .24 - .78

5.6 นำแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านที่ผ่านการวิเคราะห์หาค่าความยาก ง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ไปทดสอบเพื่อหาค่าความเชื่อมั่นกับสามเณรชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2548 โรงเรียนพระปริยัติธรรม วัดนิเวศน์ธรรมประวัติ อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยาที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง โดยใช้สูตร KR – 20 ของคูเดอร์ ริชาร์ดสัน (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2538 : 197 – 198) ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านทั้งฉบับเท่ากับ .89

3.3 วิธีสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ

สร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียน ดำเนินการสร้างตามขั้นตอน ดังนี้

1. วิธีสร้างแบบทดสอบจากหนังสือ Modern Language Testing (Vallette.1977)
2. แนวคิดการสร้างข้อสอบของอลเลอร์ (Oller. 1979 : 472)
3. ศึกษารายละเอียดของหลักสูตรภาษาอังกฤษ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

ในส่วนที่เกี่ยวกับทักษะการเขียน

4. สร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ เป็นแบบทดสอบการเขียนเรียงความประกอบรูปภาพ โดยวัดความสามารถของผู้เรียนในด้านการลำดับความคิด มีใจความชัดเจนสื่อสารได้ การใช้โครงสร้างทางไวยากรณ์และการสะกดคำ ความสมบูรณ์ของการเขียนสามารถสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจได้ อันประกอบด้วยแบบทดสอบ 1 ฉบับซึ่งเป็นแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษประกอบรูปภาพ มีวิธีการหาคุณภาพของเครื่องมือดังต่อไปนี้

4.1 นำแบบทดสอบที่สร้างขึ้นเสนอต่อท่านผู้เชี่ยวชาญ สาขาการสอนภาษาอังกฤษทั้ง 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบคุณภาพด้านความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาโดยพิจารณาให้สอดคล้องกับเนื้อหาที่ใช้สอนในการวิจัยครั้งนี้ รวมทั้งเพื่อการตรวจสอบความชัดเจน และความถูกต้องเหมาะสมของภาษาที่ใช้ในคำสั่งด้วย

4.2 นำแบบทดสอบที่ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาอังกฤษ ได้เสนอแนะมาปรับปรุงแก้ไขอีกครั้งหนึ่ง แล้วนำไปทดสอบกับสามเณรชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนพระปริยัติธรรม วัดนิเวศน์ธรรมประวัติ อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง ตาราง 1 เกณฑ์การตรวจให้คะแนนข้อสอบการเขียนเรียงความได้ยึดหลักการตรวจให้คะแนนงานเขียนของ เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (Rattanavich. 1987 : 54 – 55) ดังนี้

เกณฑ์ที่พิจารณาในการตรวจให้คะแนน

ระดับคะแนน

1. การวัดลำดับความ (Writing Organizing, Well – Planned Writing (คะแนนเต็ม 5)

- จัดลำดับความได้สละสลวย ชัดเจนถูกต้อง

5

เกณฑ์ที่พิจารณาในการตรวจให้คะแนน (ต่อ)

เกณฑ์ที่พิจารณาในการตรวจให้คะแนน	ระดับคะแนน
- จัดลำดับความค่อนข้างสละสลวยถูกต้อง และชัดเจน	4
- จัดลำดับความไม่สละสลวย ไม่ค่อยชัดเจนถูกต้อง	3
- จัดลำดับความไม่ถูกต้อง และสับสน แต่สื่อความได้	2
- จัดลำดับความไม่ได้ เขียนได้บ้าง และสื่อความหมายได้เล็กน้อย	1
2. ความคิด : ใจความชัดเจน และสื่อความหมายได้ (Idea : Clear and Comprehensible (คะแนนเต็ม 5)	
- ถ่ายทอดความคิด ความเข้าใจได้ครอบคลุมเนื้อหา ใจความชัดเจน สื่อความหมายได้ดี	5
- ถ่ายทอดความคิด ความเข้าใจได้ การดำเนินเรื่องครอบคลุมเนื้อหาบ้าง ใจความชัดเจน สื่อความหมายได้พอสมควร	4
- ถ่ายทอดความคิด ความเข้าใจได้พอสมควร ครอบคลุมเนื้อหา สื่อความหมายได้บ้าง	3
- ถ่ายทอดความคิด ความเข้าใจได้บ้างเล็กน้อย ไม่ครอบคลุมเนื้อหา ไม่ได้ใจความ และสื่อความหมายไม่ได้	2
- ถ่ายทอดความคิด ความเข้าใจไม่ได้ การดำเนินเรื่องไม่ครอบคลุมเนื้อหา ใจความไม่ชัดเจน	1
3. การใช้ภาษา ไวยากรณ์ และตัวสะกดถูกต้อง (Correct Grammar and Spelling (คะแนนเต็ม 5)	
- การใช้ภาษาได้ดี ตรงตามหลักไวยากรณ์ รู้จักเลือกใช้คำได้ถูกต้อง และเหมาะสม	5
- การใช้ภาษาได้ค่อนข้างดี ตรงตามหลักไวยากรณ์ เลือกใช้คำได้เหมาะสม และถูกต้องบ้าง	4
- การใช้ภาษาได้พอสมควร ตรงตามหลักไวยากรณ์ แต่ยังเลือกใช้คำไม่เหมาะสม	3
- การใช้ภาษาได้บ้าง ไม่ตรงตามหลักไวยากรณ์ เลือกใช้คำไม่เหมาะสม และไม่ถูกต้อง	2

เกณฑ์ที่พิจารณาในการตรวจให้คะแนน (ต่อ)

เกณฑ์ที่พิจารณาในการตรวจให้คะแนน	ระดับคะแนน
- การใช้ภาษาไม่ได้ ไม่ตรงตามหลักไวยากรณ์ เลือกใช้คำไม่เหมาะสม และถูกต้อง	1
4. ความสมบูรณ์ของการเขียน สามารถสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจได้ (Comprehensible Writing (คะแนนเต็ม 5)	
- มีทักษะในการเขียนได้ดี ใจความชัดเจน สละสลวย สื่อความหมายได้ถูกต้อง	5
- มีทักษะในการเขียนพอประมาณ ใจความชัดเจน สละสลวย สื่อความหมายได้อย่างถูกต้อง	4
- มีทักษะในการเขียนได้บ้าง แต่เขียนได้ใจความชัดเจนพอสมควร ไม่สละสลวย สื่อความหมายได้บ้าง	3
- ไม่มีทักษะในการเขียน เขียนไม่ได้ใจความชัดเจน ไม่สละสลวย แต่สื่อความหมายได้เล็กน้อย	2
- ไม่มีทักษะในการเขียน เขียนไม่ได้ใจความ และสื่อความหมายไม่ได้	1

4.3 นำแบบทดสอบความสามารถในการเขียนไปทดสอบกับสามเณร

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนพระปริยัติธรรมวัดนิเวศน์ธรรมประวัติ อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง แล้วนำมาหาค่าความเชื่อมั่นในการตรวจให้คะแนนของผู้ตรวจทั้ง 3 ท่าน โดยคำนวณค่าสหสัมพันธ์ของ เคนดอลล์ (Kendall) คำนวณจากสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของคอนคอร์ดแนนซ์ (Coefficient of Concordance = W) ที่ใช้ในการวิจัยของ วิเชียร เกตุสิงห์ (2523 : 42 - 43) เพื่อหาความสอดคล้องระหว่างผู้ตรวจ 3 ท่าน ได้ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ เท่ากับ .65

3.4 วิธีสร้างแบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยสร้างและหาคุณภาพของเครื่องมือตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

3.4.1 ศึกษาหลักการสร้างและการหาคุณภาพเครื่องมือ ที่ใช้ในการวิจัย ของวิเชียร เกตุสิงห์ (2530) รวีวรรณ อังคนุรักษ์พันธ์ (2533 : 43 – 213) และอัจฉรา วงศ์โสธร. (2539 : 1 – 8)

3.4.2 สร้างแบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ข้อความในแบบสอบถาม จะถามในด้านความรู้สึกชอบ ความสนใจ ความพอใจ ความเอาใจใส่ กระตือรือร้นในการเข้าร่วมกิจกรรม ความพยายามและตั้งใจเรียนของผู้เรียน หรือการปฏิบัติซึ่งตรงกับผู้เรียนมากที่สุด โดยลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ของลิเคิร์ต (Likert) ซึ่งมีตัวเลือก 4 ระดับ ได้แก่ มากที่สุด มาก น้อย และน้อยที่สุด ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถาม จำนวน 40 ข้อ และกำหนดคะแนนในการตอบตัวเลือกของแต่ละข้อความและข้อความนั้น แสดงความรู้สึกหรือการปฏิบัติในทางบวก (Positive) และในทางลบ (Negative) พิจารณาเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

มากที่สุด	4	คะแนน
มาก	3	คะแนน
น้อย	2	คะแนน
น้อยที่สุด	1	คะแนน

ตัวอย่างแบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

คำชี้แจง : แบบสอบถามฉบับนี้ถามเกี่ยวกับความรู้สึกหรือการปฏิบัติของผู้เรียนเกี่ยวกับความ

สนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ พิจารณาข้อความที่กำหนดให้และทำเครื่องหมาย ✓

ลงในช่องว่างของแต่ละข้อความ ตามปริมาณความเป็นจริง

ข้อ	ความรู้สึกหรือการปฏิบัติ	มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด
(0)	ข้าพเจ้าชอบเรียนวิชาภาษาอังกฤษ			✓.....	
(00)	ข้าพเจ้าสนใจกิจกรรมภาษาอังกฤษ	✓.....			

3.4.3 นำแบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ความสนใจในการอ่าน การเขียน ทั้ง 2 ฉบับ ฉบับละ 40 ข้อ ที่สร้างขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน คือ พระราชดิลก รองอธิการบดีฝ่ายกิจการนักศึกษา มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย รองศาสตราจารย์อัษฎรา สุขารมณ และผู้ช่วยศาสตราจารย์พรณรัตน์ พลอยเลื่อมแสง ได้ตรวจสอบคุณภาพความเที่ยงตรงของเนื้อหา (Content Validity) พิจารณาความเหมาะสมของการใช้ภาษา ลักษณะของข้อความแสดงความรู้สึกหรือการปฏิบัติในทางบวกและทางลบ และพิจารณาว่า ข้อความนั้นมีความสอดคล้องกับการวัดความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษหรือไม่ โดยปรับปรุงแก้ไขในด้านการใช้ภาษาและข้อความคำถามแบบสอบถาม

3.4.4 นำผลคะแนนการตรวจสอบแบบสอบถาม หาค่าอำนาจจำแนกของข้อความเป็นรายข้อ โดยตรวจและรวบรวมคะแนนทุกข้อของผู้เรียนแต่ละคนเข้าด้วยกัน แล้วนำมาเรียงลำดับคะแนนของผู้ที่ตอบได้คะแนนสูงสุดถึงต่ำสุด และแบ่งเป็นกลุ่มสูง กลุ่มต่ำ โดยใช้เทคนิค 25 % แล้วนำคะแนนแต่ละข้อไปทดสอบหาค่าอำนาจจำแนก โดยวิธีการแจกแจงแบบที (t-distribution) โดยคัดเลือกแบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษทั้ง 2 ชุด ดังนี้ คือ

ชุดที่ 1 แบบสอบถามวัดความสนใจในการอ่านภาษาอังกฤษ ที่วิจัยได้สร้างขึ้นและได้คัดเลือกคำถามที่มีค่าอำนาจจำแนก t เท่ากับหรือมากกว่า 1.75 ขึ้นไป ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ ได้ค่าอำนาจจำแนก (t) ระหว่าง 2.04 – 9.55 ไร่จำนวน 20 ข้อ แล้วนำแบบสอบถามที่คัดเลือกไว้ไปหาค่าความเชื่อมั่นโดยใช้สัมประสิทธิ์แอลฟา (α -Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2538 : 200) ได้ความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .46

ชุดที่ 2 แบบสอบถามวัดความสนใจในการเขียนภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นและได้คัดเลือกคำถามที่มีค่าอำนาจจำแนก t เท่ากับหรือมากกว่า 1.75 ขึ้นไป ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ ได้ค่าอำนาจจำแนก (t) ระหว่าง 3.14 – 11.75 ไร่จำนวน 20 ข้อ แล้วนำแบบสอบถามที่คัดเลือกไว้ไปหาค่าความเชื่อมั่น โดยใช้สัมประสิทธิ์แอลฟา (α - Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2538 : 200) ได้ความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .59

4. การดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล

4.1 แบบแผนการดำเนินการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองตามแบบแผนการทดลองแบบ Randomized Control – Group Pretest – Posttest Design (ล้วน สายยศและอังคณา สายยศ. 2538 : 249) ดังในตาราง

ตาราง 2 แสดงแบบแผนการทดลอง

กลุ่ม	สอบก่อน	ทดลอง	สอบหลัง
ER	T1	X	T2
CR	T1	$\sim X$	T2

ความหมายของสัญลักษณ์ที่ใช้ในแบบแผนการทดลอง

X	คือ	กลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนโดยโครงสร้างระดับยอดประกอบ กับกิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิม
$\sim X$	คือ	กลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนตามวิธีการสอนตามคู่มือครู
T1	คือ	การสอบก่อนที่จะจัดกระทำทดลอง (Pretest)
T2	คือ	การสอบหลังที่จะจัดกระทำทดลอง (Posttest)
R	คือ	การกำหนดกลุ่มตัวอย่างแบบสุ่ม (Random Assignment)
CR	คือ	กลุ่มควบคุม (Control Group)
ER	คือ	กลุ่มทดลอง (Experimental Group)

4.2 ขั้นตอนการดำเนินการทดลอง

4.2.1 จัดปฐมนิเทศเพื่อทำความเข้าใจกับผู้เรียนถึงวิธีการ บทบาทของผู้เรียน บทบาทของผู้สอน จุดประสงค์การเรียนรู้และวิธีการประเมินผลการเรียนรู้

4.2.2 ทำการสอบก่อนเรียน (Pretest) กับกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม ด้วยแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ ที่ผู้ทำการวิจัยสร้างขึ้นและหาคุณภาพแล้ว

4.2.3 ดำเนินการสอนโดยผู้วิจัยเป็นผู้สอนผู้เรียนทั้ง 2 กลุ่ม โดยใช้เนื้อหาเดียวกันตามแผนการสอนที่จัดทำขึ้น กลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนโดยโครงสร้างระดับยอดประกอบ กับกิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิม และกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนตามวิธีการสอนตามคู่มือครู ระยะเวลาของการสอนเท่ากัน คือ ใช้เวลาสอนกลุ่มละ 20 คาบๆ ละ 50 นาที แต่ละกลุ่มการสอน 5 คาบ ต่อสัปดาห์ ใช้เวลาทดลองรวม 4 สัปดาห์

4.2.4 ทำการทดสอบหลังการทดลองทันที (Posttest) ด้วยแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ และแบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เป็นชุดเดียวกับที่ทำทดสอบก่อนการทดลอง

4.2.5 รวบรวมข้อมูล ตรวจสอบให้คะแนนแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ และแบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ แล้วนำคะแนนที่ได้ไปวิเคราะห์ด้วยวิธีทางสถิติเพื่อทดสอบสมมติฐาน

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

1. เปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม

แผนกสามัญศึกษาระดับมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนอ่านโดยใช้โครงสร้างระดับยอประกอบกับกิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิมกับสามแถว ที่ได้รับการสอนอ่านตามคู่มือครู โดยใช้สูตร t - test แบบ Independent Samples

2. เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรมแผนกสามัญศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนโดยใช้โครงสร้างระดับยอดประกอบกับกิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิมกับสามเณรที่ได้รับการสอนอ่านตามคู่มือครู โดยใช้สูตร t - test แบบ Independent Samples

3. เปรียบเทียบความสนใจในการอ่านวิชาภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม
แผนกสามัญศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนโดยใช้โครงสร้างระดับยอดประกอบกับ
กิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิมกับสามเณรที่ได้รับการสอนอ่านตามคู่มือครู โดยใช้ สูตร t - test
แบบ Independent Samples

4. เปรียบเทียบความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนโดยใช้ โครงสร้างระดับยอดประกอบกับ กิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิม กับสามเณรที่ได้รับการสอนอ่านตามคู่มือครู โดยใช้ สูตร t - test แบบ Independent Samples

5. เปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนอ่านโดยใช้โครงสร้างระดับยอดประกอบกับ กิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิม ก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้สูตร t - test for dependent samples

6. เปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู ก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้สูตร t - test for dependent samples

7. เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนอ่านโดยใช้โครงสร้างระดับยอดประกอบกับ กิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิม ก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้สูตร t - test for dependent samples

8. เปรียบเทียบความสามารถใจในการเขียนภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม
แผนกสามัญศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู ก่อนและหลังการทดลอง
โดยใช้สูตร t - test for dependent samples

9. เปรียบเทียบความสนใจในการอ่านภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนอ่านโดยใช้โครงสร้างระดับยอด ประกอบกับ กิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิม ก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้สูตร t - test for dependent samples

10. เปรียบเทียบความสนใจในการอ่านภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู ก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้สูตร t - test for dependent samples

11. เปรียบเทียบความสนใจในการเขียนภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนโดยใช้โครงสร้างระดับยอดประกอบกับ กิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิม ก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้สูตร t - test for dependent samples

12. เปรียบเทียบความสนใจในการเขียนภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู ก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้สูตร t - test for dependent samples

6. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

6.1 หาค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าความแปรปรวน

6.1.1 หาค่าเฉลี่ย (Mean) โดยใช้สูตร (ชูศรี วงศ์รัตน์. 2537 : 41)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ	$\bar{X}$	แทน ค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง
	$\sum X$	แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
	N	แทน จำนวนผู้เรียนในกลุ่มตัวอย่าง

6.1.2 หาค่าความแปรปรวน (Variance) โดยใช้สูตร (ชูศรี วงศ์รัตน์. 2537 : 74)

$$S^2 = \frac{n\sum X^2 - (\sum X)^2}{n(n-1)}$$

เมื่อ	S^2	แทน	ความแปรปรวน
	n	แทน	จำนวนผู้เรียนในกลุ่มตัวอย่าง
	$\sum X^2$	แทน	ผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง
	$\sum X$	แทน	ผลรวมคะแนนทั้งหมด

6.1.3 หาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้ โดยใช้สูตร ดังนี้

$$IOC = \frac{\Sigma R}{N}$$

เมื่อ IOC แทน ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้
 ΣR แทน ผลรวมของคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญแต่ละคน
 N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ
 (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2538 : 117 – 118)

6.2 หาค่าความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่าน ภาษาอังกฤษ โดยใช้เทคนิค 27% ในการวิเคราะห์ข้อสอบของ จุง เตห์ ฟาน (Fan. 1952 : 6 – 32)

6.3 หาค่าความเชื่อมั่นในการตรวจให้คะแนนของผู้ตรวจแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนโดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แห่งความสอดคล้องของ Kendall (วิเชียร เกตุสิงห์. 2523 :42 – 43)

$$W = \frac{12\Sigma D^2}{k^2(N)(N^2 - 1)}$$

เมื่อ W แทน สัมประสิทธิ์แห่งความสอดคล้อง
 D แทน ผลต่างระหว่างผลรวมของอันดับที่ของแต่ละคนที่ได้จากการจัดอันดับทุกชุดกับค่าเฉลี่ยของผลรวมของอันดับที่เหล่านั้น
 k แทน จำนวนชุดของอันดับที่
 N แทน จำนวนในกลุ่มตัวอย่าง (ที่จัดอันดับ)

6.4 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบภาษาอังกฤษที่วัดความเข้าใจในการอ่าน ซึ่งจะหาความเชื่อมั่นได้ โดยใช้สูตร KR – 20 ของคูเดอร์ ริชาร์ดสัน (Kuder Richardson) (ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ. 2538 : 197 – 199) คือ

$$r_{tt} = \frac{n}{n-1} \left[1 - \frac{\Sigma pq}{S_t^2} \right]$$

เมื่อ	r_{tt}	แทน	ค่าความเชื่อมั่นของข้อสอบ
	n	แทน	จำนวนข้อสอบในการทดสอบ
			จำนวนคนที่ทำถูก
p	แทน	สัดส่วนของผู้ทำได้ในข้อหนึ่ง ๆ =	-----
			จำนวนคนทั้งหมด
q	แทน	สัดส่วนของผู้ตอบผิดในข้อหนึ่ง ๆ หรือ คือ	$1 - p$
S_t^2	แทน	คะแนนความแปรปรวนของเครื่องมือฉบับนั้น	

6.5 หาค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามวัดความสนใจในการอ่านภาษาอังกฤษและความสนใจในการเขียนภาษาอังกฤษ โดยวิธีการแจกแจงแบบที (t – Distribution) (ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ. 2538 : 218)

$$t = \frac{\overline{X}_H - \overline{X}_L}{\sqrt{\frac{S_H^2}{n_H} + \frac{S_L^2}{n_L}}} \quad df = n_1 + n_2 - 2$$

เมื่อ	t	แทน	ค่าอำนาจของข้อสอบ
	$\overline{X}_H$	แทน	ค่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มสูง
	$\overline{X}_L$	แทน	ค่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มต่ำ
	S_H^2	แทน	คะแนนความแปรปรวนของกลุ่มสูง
	S_L^2	แทน	คะแนนความแปรปรวนของกลุ่มต่ำ
	n_H	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่างในกลุ่มสูง
	n_L	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่างในกลุ่มต่ำ

6.6 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดความสนใจในการอ่านภาษาอังกฤษและการเขียนภาษาอังกฤษ โดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α – Coefficient) (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2538 : 200)

$$\alpha = \frac{n}{n-1} \left[1 - \frac{\sum S_i^2}{S_t^2} \right]$$

เมื่อ	α	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์ของความเชื่อมั่น
	n	แทน	จำนวนข้อของเครื่องมือวัด
	S_i^2	แทน	ความแปรปรวน ของเครื่องมือฉบับนั้นทั้งฉบับ

S_t^2 แทน ผลรวมของค่าความแปรปรวนเป็นรายข้อ

7. สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน

7.1 ใช้ t – test for Independent Samples (ชูศรี วงศ์รัตนะ. 2544 : 165)

7.1.1 ความเข้าใจในการอ่าน ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของสามเณรชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนด้วยโครงสร้างระดับยอดประกอบกับกิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิมกับการสอนตามคู่มือครู แตกต่างกัน

7.1.2 ความสนใจในการอ่านภาษาอังกฤษและความสนใจในการเขียนภาษาอังกฤษของสามเณรชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนด้วยโครงสร้างระดับยอดประกอบกับกิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิมกับการสอนตามคู่มือครู แตกต่างกัน

$$\text{สูตร } t = \frac{\overline{X}_1 - \overline{X}_2}{\sqrt{\frac{(n_1 - 1)S_1^2 + (n_2 - 1)S_2^2}{n_1 + n_2 - 2} \left[\frac{1}{n_1} + \frac{1}{n_2} \right]}}$$

$$df = n_1 + n_2 - 2$$

เมื่อ	t	แทน	ค่าที่ใช้พิจารณาการแจกแจงแบบ t
	$\overline{X}_1$	แทน	ค่าเฉลี่ยผลต่างของคะแนนในกลุ่มทดลอง
	$\overline{X}_2$	แทน	ค่าเฉลี่ยผลต่างของคะแนนในกลุ่มควบคุม
	n_1	แทน	จำนวนคนในกลุ่มทดลอง
	n_2	แทน	จำนวนคนในกลุ่มควบคุม
	S_1^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนนผลต่างในกลุ่มทดลอง
	S_2^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนนผลต่างในกลุ่มควบคุม

7.2 ใช้ t – test for Dependent Samples (ชูศรี วงศ์รัตนะ. 2544 : 193)

7.2.1 ความเข้าใจในการอ่าน ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของสามเณรชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนด้วยโครงสร้างระดับยอดประกอบกับกิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิม ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง

7.2.2 ความสนใจในการอ่าน และความสนใจในการเขียนภาษาอังกฤษของสามเณรชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนด้วยโครงสร้างระดับยอดประกอบกับกิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิม ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง

7.2.3 ความเข้าใจในการอ่าน ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของสามเณร
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง

7.2.4 ความสนใจในการอ่าน และความสนใจในการเขียนภาษาอังกฤษของสามเณร
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง

$$\text{สูตร } t = \frac{\Sigma D}{\sqrt{\frac{n\Sigma D^2 - (\Sigma D)^2}{n-1}}}$$

$$df = n-1$$

t	แทน	ค่าที่ใช้พิจารณาของการแจกแจงแบบ t
D	แทน	ค่าต่างของคะแนนในแต่ละคู่
n	แทน	จำนวนคู่
ΣD	แทน	ผลรวมของความแตกต่างจากการเปรียบเทียบกันเป็นรายบุคคล ระหว่างคะแนนที่ได้จากการทดสอบก่อนการเรียนกับหลังการเรียน
ΣD^2	แทน	ผลรวมยกกำลังสองของความแตกต่างจากการเปรียบเทียบกัน เป็นรายบุคคลระหว่างคะแนนที่ได้จากการทดสอบก่อนการเรียนกับ หลังการเรียน

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ในการแปลความหมายของการวิเคราะห์ข้อมูล ดังต่อไปนี้

N	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
$\bar{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ยของคะแนน
S^2	แทน	ความแปรปรวน
df	แทน	ค่าของชั้นแห่งความเป็นอิสระ
t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน (t-distribution)
ΣD	แทน	ผลรวมของความต่างของคะแนนแต่ละคู่
ΣD^2	แทน	ผลรวมความต่างของคะแนนแต่ละคู่ยกกำลังสอง
*	แทน	ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05
**	แทน	ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .01
กลุ่มทดลอง	แทน	สามเงื่อนไขที่ได้รับการสอนแบบโครงสร้างระดับยอดประกอบด้วย กิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิม
กลุ่มควบคุม	แทน	สามเงื่อนไขที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลแล้วได้นำเสนอตามลำดับ ดังนี้

1. เปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของสามเงื่อนไขเรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนอ่านโดยใช้โครงสร้างระดับยอด ประกอบด้วย กิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิมกับสามเงื่อนไขที่ได้รับการสอนอ่านตามคู่มือครู
2. เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของสามเงื่อนไขเรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนโดยใช้ โครงสร้างระดับยอด ประกอบด้วยกิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิมกับสามเงื่อนไขที่ได้รับการสอนอ่านตามคู่มือครู
3. เปรียบเทียบความสนใจในการอ่านวิชาภาษาอังกฤษของสามเงื่อนไขเรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนโดยใช้ โครงสร้างระดับยอด ประกอบด้วย กิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิมกับสามเงื่อนไขที่ได้รับการสอนอ่านตามคู่มือครู

4. เปรียบเทียบความสนใจในการเขียนวิชาภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนโดยใช้ โครงสร้างระดับยอดประกอบกับ กิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิม กับสามเณรที่ได้รับการสอนอ่านตามคู่มือครู

5. เปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนอ่านโดยใช้โครงสร้างระดับยอด ประกอบกับ กิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิม ก่อนและหลังการทดลอง

6. เปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู ก่อนและหลังการทดลอง

7. เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียน พระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนอ่านโดยใช้โครงสร้างระดับ ยอด ประกอบกับกิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิม ก่อนและหลังการทดลอง

8. เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียน พระปริยัติ ธรรม แผนกสามัญศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูก่อนและหลังการทดลอง

9. เปรียบเทียบความสนใจในการอ่านภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนอ่านโดยใช้โครงสร้างระดับยอด ประกอบกับ กิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิม ก่อนและหลังการทดลอง

10. เปรียบเทียบความสนใจในการอ่านภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู ก่อนและหลังการทดลอง

11. เปรียบเทียบความสนใจในการเขียนภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนโดยใช้โครงสร้างระดับยอดประกอบกับ กิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิม ก่อนและหลังการทดลอง

12. เปรียบเทียบความสนใจในการเขียนภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู ก่อนและหลังการทดลอง

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. เปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียน พระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนอ่านโดยใช้โครงสร้างระดับยอดประกอบกับ กิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิมกับสามเณรที่ได้รับการสอนอ่านตามคู่มือครู โดยใช้สูตร $t - test$ แบบ Independent Samples แสดงผลไว้ในตาราง 3 ดังนี้

ตาราง 3 ผลการเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}$	S^2	t
กลุ่มทดลอง	33	30.545	14.762	3.218*
กลุ่มควบคุม	30	28.80	12.426	

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 3 แสดงว่าผู้เรียนที่ได้รับการสอนด้วยโครงสร้างระดับยอดประกอบกับกิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิมกับการสอนตามคู่มือครู มีความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1

2. เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียน พระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนโดยใช้ โครงสร้างระดับยอดประกอบกับกิจกรรมการเสริมสร้างประสบการณ์เดิมกับสามเณรที่ได้รับการสอนอ่านตามคู่มือครู โดยใช้สูตร t – test แบบ Independent Samples แสดงผลไว้ในตาราง 4 ดังนี้

ตาราง 4 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}$	S^2	t
กลุ่มทดลอง	33	17.15	11.445	12.56**
กลุ่มควบคุม	30	13.300	4.631	

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 4 แสดงว่าผู้เรียนที่ได้รับการสอนด้วยโครงสร้างระดับยอดประกอบกับกิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิมกับการสอนตามคู่มือครู มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2

3. เปรียบเทียบความสนใจในการอ่านวิชาภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียน พระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนโดยใช้ โครงสร้างระดับยอดประกอบกับ กิจกรรมการเสริมสร้างประสบการณ์เดิมกับสามเณรที่ได้รับการสอนอ่านตามคู่มือครู โดยใช้สูตร t – test แบบ Independent Samples แสดงผลไว้ในตาราง 5 ดังนี้

ตาราง 5 ผลการเปรียบเทียบความสนใจในการอ่านภาษาอังกฤษ ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}$	S^2	t
กลุ่มทดลอง	33	63.272	31.985	8.258**
กลุ่มควบคุม	30	55.933	17.029	

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 5 แสดงว่าผู้เรียนที่ได้รับการสอนด้วยโครงสร้างระดับยอดประกอบกับกิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิมกับการสอนตามคู่มือครู มีความสนใจในการอ่านภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 3

4. เปรียบเทียบความสนใจในการเขียนวิชาภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียน พระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนโดยใช้ โครงสร้างระดับยอดประกอบกับ กิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิมกับสามเณรที่ได้รับการสอนอ่านตามคู่มือครู โดยใช้สูตร t – test แบบ Independent Samples แสดงผลไว้ในตาราง 6 ดังนี้

ตาราง 6 ผลการเปรียบเทียบความสนใจในการเขียนภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}$	S^2	t
กลุ่มทดลอง	33	58.454	107.56	4.950**
กลุ่มควบคุม	30	54.533	41.567	

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 6 แสดงว่าผู้เรียนที่ได้รับการสอนด้วยโครงสร้างระดับยอดประกอบกับกิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิมกับการสอนตามคู่มือครู มีความสนใจในการเขียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 4

5. เปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนอ่านโดยใช้โครงสร้างระดับยอดประกอบกับกิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิมก่อนและหลังการทดลองโดยใช้สูตร t – test แบบ Dependent Samples แสดงผลไว้ในตาราง 7 ดังนี้

ตาราง 7 ผลการเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียน กลุ่มทดลองก่อนและหลังการทดลอง

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}_1$	$\bar{X}_2$	MD	t
กลุ่มทดลอง	33	15.242	30.545	15.303	19.068**

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 7 แสดงว่าผู้เรียนที่ได้รับการสอนด้วยโครงสร้างระดับยอดประกอบกับกิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิม มีความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 4

6. เปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู ก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้สูตร t – test แบบ Dependent Samples แสดงผลไว้ในตาราง 8 ดังนี้

ตาราง 8 ผลการเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียน กลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการทดลอง

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}_1$	$\bar{X}_2$	MD	t
กลุ่มควบคุม	30	18.00	28.80	10.80	7.675**

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 8 แสดงว่า ผู้เรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูมีความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 6

7. เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียน พระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนอ่านโดยใช้โครงสร้างระดับยอด ประกอบกับ กิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิม ก่อนและหลังการทดลองโดยใช้สูตร t – test แบบ Dependent Samples แสดงผลไว้ในตาราง 9 ดังนี้

ตาราง 9 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียน กลุ่มทดลอง ก่อนและหลังการทดลอง

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}_1$	$\bar{X}_2$	MD	t
กลุ่มทดลอง	33	11.363	17.151	5.272	29.15**

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 9 แสดงว่าผู้เรียนที่ได้รับการสอนด้วยโครงสร้างระดับยอดประกอบกับกิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิม มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 7

8. เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียน พระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู ก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้สูตร t – test แบบ Dependent Samples แสดงผลไว้ในตาราง 10 ดังนี้

ตาราง 10 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียน
กลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการทดลอง

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}_1$	$\bar{X}_2$	MD	t
กลุ่มควบคุม	30	11.766	13.300	1.534	10.25**

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 10 แสดงว่าผู้เรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 8

9. เปรียบเทียบความสนใจในการอ่านภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนอ่านโดยใช้โครงสร้างระดับยอด ประกอบกับกิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิม ก่อนและหลังการทดลองโดยใช้สูตร t – test แบบ Dependent Samples แสดงผลไว้ในตาราง 11 ดังนี้

ตาราง 11 ผลการเปรียบเทียบความสนใจในการอ่านภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียน กลุ่มทดลอง ก่อนและหลังการทดลอง

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}_1$	$\bar{X}_2$	MD	t
กลุ่มทดลอง	33	54.424	63.272	8.848	8.282**

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 11 แสดงว่าผู้เรียนที่ได้รับการสอนด้วยโครงสร้างระดับยอดประกอบกับกิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิม มีความสนใจในการอ่านภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 9

10. เปรียบเทียบความสนใจในการอ่านภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู ก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้สูตร t – test แบบ Dependent Samples แสดงผลไว้ในตาราง 12 ดังนี้

ตาราง 12 ผลการเปรียบเทียบความสนใจในการอ่านภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียน กลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการทดลอง

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}_1$	$\bar{X}_2$	MD	t
กลุ่มควบคุม	30	52.133	55.933	3.80	13.491**

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 12 แสดงว่าผู้เรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู มีความสนใจในการอ่านภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 10

11. เปรียบเทียบความสนใจในการเขียนภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียน พระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนอ่านโดยใช้โครงสร้างระดับยอประกอบกับกิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิม ก่อนและหลังการทดลองโดยใช้สูตร t - test แบบ Dependent Samples แสดงผลไว้ในตาราง 13 ดังนี้

ตาราง 13 ผลการเปรียบเทียบความสนใจในการเขียนภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียน กลุ่มทดลอง ก่อนและหลังการทดลอง

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}_1$	$\bar{X}_2$	MD	t
กลุ่มทดลอง	33	49.333	58.454	9.121	8.971**

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 13 แสดงว่าผู้เรียนที่ได้รับการสอนด้วยโครงสร้างระดับยอประกอบกับกิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิม มีความสนใจในการเขียนภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 11

12. เปรียบเทียบความสนใจในการเขียนภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียน พระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู ก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้สูตร t - test แบบ Dependent Samples แสดงผลไว้ในตาราง 14 ดังนี้

ตาราง 14 ผลการเปรียบเทียบความสนใจในการเขียนภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียน กลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการทดลอง

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}_1$	$\bar{X}_2$	MD	t
กลุ่มควบคุม	30	48.20	54.533	6.333	10.815**

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 14 แสดงว่าผู้เรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู มีความสนใจในการเขียนภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 12

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การวิจัยในครั้งนี้ เป็นการศึกษาความเข้าใจในการอ่าน ความสามารถในการเขียน และความสนใจในการอ่าน ความสนใจในการเขียนวิชาภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนโดยโครงสร้างระดับยอดประกอบกับการเสริมสร้างประสบการณ์เดิมกับการสอนตามคู่มือครู ซึ่งสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียน พระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนอ่านโดยใช้โครงสร้างระดับยอด ประกอบกับ กิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิมกับสามเณรที่ได้รับการสอนอ่านตามคู่มือครู
2. เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียน พระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนโดยใช้โครงสร้างระดับยอดประกอบกับ กิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิมกับสามเณรที่ได้รับการสอนอ่านตามคู่มือครู
3. เปรียบเทียบความสนใจในการอ่านวิชาภาษาอังกฤษ ของสามเณรผู้เรียน พระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนโดยใช้โครงสร้างระดับยอดประกอบกับ กิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิมกับสามเณรที่ได้รับการสอนอ่านตามคู่มือครู
4. เปรียบเทียบความสนใจในการเขียนวิชาภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนโดยใช้ โครงสร้างระดับยอดประกอบกับ กิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิม กับสามเณรที่ได้รับการสอนอ่านตามคู่มือครู
5. เปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียน พระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนอ่านโดยใช้โครงสร้างระดับยอดประกอบกับ กิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิม ก่อนและหลังการทดลอง
6. เปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียน พระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู ก่อนและหลังการทดลอง
7. เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียน พระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนอ่านโดยใช้โครงสร้างระดับยอดประกอบกับ กิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิม ก่อนและหลังการทดลอง

6. ความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู ก่อนและหลังการทดลอง แตกต่างกัน

7. ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนอ่านโดยใช้โครงสร้างระดับยอดประกอบกับกิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิม ก่อนและหลังการทดลอง แตกต่างกัน

8. ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู แตกต่างกัน

9. ความสนใจในการอ่านภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนอ่านโดยใช้โครงสร้างระดับยอดประกอบกับกิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิม ก่อนและหลังการทดลอง แตกต่างกัน

10. ความสนใจในการอ่านภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู ก่อนและหลังการทดลอง แตกต่างกัน

11. ความสนใจในการเขียนภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนโดยใช้โครงสร้างระดับยอดประกอบกับกิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิม ก่อนและหลังการทดลอง แตกต่างกัน

12. ความสนใจในการเขียนภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู ก่อนและหลังการทดลอง แตกต่างกัน

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นสามเณรผู้เรียนในโรงเรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนพระปริยัติธรรมมหาชิราลงกรณราชวิทยาลัย อำเภอวังน้อย จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2548 ที่เรียนรายวิชา ภาษาอังกฤษหลัก (อ 103) จำนวน 4 ห้องเรียน มีนักเรียนทั้งสิ้น 140 รูป

1.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรมแผนกสามัญศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนพระปริยัติธรรมมหาชิราลงกรณราชวิทยาลัย อำเภอวังน้อย จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ที่เรียนวิชาอังกฤษหลัก (อ 103) ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2548 ซึ่งมีจำนวน 4 ห้องเรียน ๆ ละ 35 รูป รวมทั้งสิ้น 140 รูป เลือกหมดทั้ง 4 ห้องเรียน แล้วนำมาสุ่มแบบกลุ่ม

(Cluster Random Sampling) ด้วยการจับสลากมา 2 ห้องเรียน โดยจับสลากให้ห้องหนึ่งเป็นกลุ่มทดลอง และอีกกลุ่มหนึ่งเป็นกลุ่มควบคุมเพื่อให้ได้การสอนด้วยวิธีการสอนที่แตกต่างกัน คือ

- กลุ่มทดลอง** ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนอ่านด้วยโครงสร้างระดับยอด ประกอบกับกิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิม
- กลุ่มควบคุม** ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนตามคู่มือครู

2. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

2.1 แผนการสอนของกลุ่มทดลอง เป็นวิธีการสอนอ่านด้วยโครงสร้างระดับยอด ประกอบกับกิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิม โดยยึดทฤษฎีการสอนและหลักการสอนภาษาอังกฤษ โดยโครงสร้างระดับยอดตามหลักการและขั้นตอนของบาร์ทเล็ทท์ (Bartlett. 1978) ซึ่งเสาวลักษณ์ รัตนวิษฐ์ (1987 : 135 – 223) นำมาปรับปรุงและแก้ไข ประกอบกับกลวิธีการสอนโดยทฤษฎีประสบการณ์เดิม เพื่อสร้างปฏิสัมพันธ์ทางวาจา ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียนของบราวน์ และพาลินสการ์ (Brown and Palinscar. 1984) จำนวน 20 คาบ คาบละ 50 นาที ซึ่งแผนการสอนนี้ได้ผ่านการตรวจสอบแก้ไข การทดลองใช้และการปรับปรุงจากผู้เชี่ยวชาญเรียบร้อยแล้ว

2.2 แผนการสอนของกลุ่มควบคุม เป็นแผนการสอนซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยยึดหลักวิธีการสอนตามคู่มือครูของศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา จำนวน 20 คาบ คาบละ 50 นาที

2.3 แบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่าน แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียน และแบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ แบ่งเป็น 4 ฉบับ ดังรายละเอียด ต่อไปนี้

2.3.1 แบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เป็นข้อสอบแบบปรนัย 4 ตัวเลือก โดยผู้ศึกษาค้นคว้าได้คัดเลือกข้อสอบมีความยากง่าย (p) อยู่ระหว่าง .20 - .80 ซึ่งในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นแบบทดสอบชนิดปรนัย 4 ตัวเลือก และแบบ cloze จำนวน 40 ข้อ คำนวณหาความยาก (p) โดยใช้สูตร Index of Difficulty ได้ค่า p ระหว่าง .36 - .72 และคำนวณค่าอำนาจจำแนก (r) โดยใช้สูตร Index of Discrimination ได้ค่า r ระหว่าง .24 - .72 และคำนวณความเชื่อมั่นทั้งฉบับได้เท่ากับ 0.89

2.3.2 แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ เป็นแบบทดสอบการเขียนบรรยายรูปภาพประกอบ จำนวน 1 เรื่อง ซึ่งมีลักษณะคำถามวัดความสามารถนำคำ วลี มาเรียงเป็นประโยค และลำดับประโยคให้มีความหมายเป็นที่เข้าใจลักษณะโครงสร้างของภาษาอังกฤษ ที่ใช้ในแต่ละสถานการณ์อย่างถูกกาลเทศะ ซึ่งวัดได้จากแบบทดสอบวัดความสามารถเขียนเรียงความโดยมีรูปภาพประกอบ แล้วนำไปหาคุณภาพ

ได้ค่าความเชื่อมั่นของการจัดอันดับ ด้วยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ของเคนดอลล์ Kendall (วิเชียร เกตุสิงห์. 2523 :42 – 43) ระหว่างผู้ตรวจ 3 คน ได้ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .65

2.3.3 แบบสอบถามวัดความสนใจในการอ่านภาษาอังกฤษ ที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นและได้คัดเลือกคำถามที่มีค่าอำนาจจำแนก t เท่ากับหรือมากกว่า 1.75 ขึ้นไป ซึ่งในวิจัยครั้งนี้ ได้ค่าอำนาจจำแนก (t) ระหว่าง 2.04 – 7.86 ไร่จำนวน 20 ข้อ และได้ความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .46

2.3.4 แบบสอบถามวัดความสนใจในการเขียนภาษาอังกฤษ ที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นและได้คัดเลือกคำถามที่มีค่าอำนาจจำแนก t เท่ากับหรือมากกว่า 1.75 ขึ้นไป ซึ่งในวิจัยครั้งนี้ ได้ค่าอำนาจจำแนก (t) ระหว่าง 3.14 – 9.22 ไร่จำนวน 20 ข้อ และได้ความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .59

3. วิธีดำเนินการทดลอง

ผู้วิจัยดำเนินการวิจัยด้วยตนเอง โดยดำเนินการสอนกับกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2548 เป็นเวลา 5 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 คาบ ใช้เวลาในการทดลองกลุ่มละ 20 คาบ รวมทั้งสิ้น 40 คาบ โดยมีขั้นตอนในการดำเนินการ ดังนี้

3.1 จัดปฐมนิเทศ เพื่อชี้แจงจุดประสงค์การเรียนรู้ การสอน ทำความเข้าใจกับผู้เรียน ถึงวิธีการเรียน บทบาทของผู้เรียนและวิธีการวัดผลและประเมินผลการเรียนรู้

3.2 ทดสอบผู้เรียนก่อนเรียน (Pretest) ทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมด้วยแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่าน แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษและแบบสอบถามวัดความสนใจในการอ่าน แบบสอบถามวัดความสนใจในการเขียนภาษาอังกฤษกับกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม

3.3 ขึ้นดำเนินการทดลอง โดยผู้วิจัยดำเนินการสอนเอง โดยใช้เนื้อหาเดียวกันทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมและใช้ระยะเวลาในการทดลองเท่ากัน ซึ่งใช้เวลาในการทดลองกลุ่มละ 20 คาบ คาบละ 50 นาที สัปดาห์ละ 4 คาบ เป็นเวลา 5 สัปดาห์ โดยกลุ่มทดลองใช้แผนการสอน โดยใช้บทเรียนโครงสร้างระดับยอดประกอบกับกิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิม และกลุ่มควบคุมใช้แผนการสอนตามคู่มือครู

3.4 ทดสอบหลังเรียน (Posttest) ทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ด้วยแบบ ทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษและแบบสอบถามวัดความสนใจในการอ่าน แบบสอบถามวัดความสนใจในการเขียนภาษาอังกฤษ ฉบับเดียวกันกับที่ใช้ทดสอบก่อนการทดลอง

3.5 ตรวจวิเคราะห์คะแนนการทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษและแบบสอบถามวัดความสนใจในการอ่าน แบบสอบถาม

วัดความสนใจในการเขียนภาษาอังกฤษ ของทั้งกลุ่มทดลองและควบคุมแล้วนำผลคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์ด้วยวิธีทางสถิติเพื่อทดสอบสมมติฐาน

การวิเคราะห์ข้อมูล

การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูลนี้ ผู้วิจัยได้นำคะแนนจากแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่าน แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ และแบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ดังนี้

ฉบับที่ 1 แบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ เป็นแบบทดสอบแบบปรนัย และแบบโคลซ (Cloze) ชนิด 4 ตัวเลือก คะแนนเต็ม 40 คะแนน

ฉบับที่ 2 แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ ให้ผู้เรียนเขียนบรรยายโดยมีรูปภาพประกอบ จำนวน 1 เรื่อง คะแนนเต็ม 20 คะแนน

ฉบับที่ 3 แบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการทดลอง นำแบบทดสอบและแบบสอบถามมาทำการวิเคราะห์หาค่าทางสถิติ ดังนี้

1. เปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนอ่านโดยใช้โครงสร้างระดับยอด ประกอบกับกิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิมกับสามเณร ที่ได้รับการสอนอ่านตามคู่มือครู แตกต่างกัน โดยใช้สูตร t – test แบบ Independent Samples

2. เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนโดยใช้ โครงสร้างระดับยอด ประกอบกับกิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิมกับสามเณรที่ได้รับการสอนอ่านตามคู่มือครู แตกต่างกัน โดยใช้สูตร t – test แบบ Independent Samples

3. เปรียบเทียบความสนใจในการอ่านวิชาภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนโดยใช้ โครงสร้างระดับยอด ประกอบกับกิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิมกับสามเณรที่ได้รับการสอนอ่านตามคู่มือครู แตกต่างกัน โดยใช้ สูตร t – test แบบ Independent Samples

4. เปรียบเทียบความสนใจในการเขียนวิชาภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนโดยใช้ โครงสร้างระดับยอด ประกอบกับกิจกรรมการเสริมสร้างประสบการณ์เดิม กับสามเณรที่ได้รับการสอนอ่านตามคู่มือครู แตกต่างกัน โดยใช้ สูตร t – test แบบ Independent Samples

10. สามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนอ่านโดยการสอนตามคู่มือครู ก่อนและหลัง การทดลอง มีความสนใจในการอ่านภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

11. สามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ได้รับการสอนโดยใช้โครงสร้างระดับยอดประกอบกับกิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิม ก่อนและหลังการทดลอง มีความสนใจในการเขียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

12. สามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนอ่านโดยการสอนตามคู่มือครู ก่อนและหลังการทดลอง มีความสนใจในการเขียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อภิปรายผล

ผลจากการศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่าน ความสามารถในการเขียน และความสนใจในการอ่าน ความสนใจในการเขียน วิชาภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนโดยโครงสร้างระดับยอด ประกอบกับการเสริมสร้างประสบการณ์เดิม กับการสอนตามคู่มือครู สามารถนำมาอภิปรายผลตามจุดมุ่งหมายของการวิจัยได้ดังนี้

1. การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านของสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนโดยใช้โครงสร้างระดับยอดประกอบกับกิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิม กับการสอนตามคู่มือครู ผลปรากฏว่า สามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1 โดยผู้เรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้โครงสร้างระดับยอด ประกอบกับกิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิมมีความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษสูงกว่าผู้เรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู โดยสามารถอธิบายด้วยเหตุผล ดังนี้

1.1 การสอนการอ่าน โดยใช้โครงสร้างระดับยอดประกอบกับกิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิม เป็นการสอนที่เน้นตามรูปแบบการสอนการอ่าน เพื่อเน้นการตีความจากสัญลักษณ์ โดยผ่านกระบวนการทางความคิด กิจกรรมการอ่าน ดำเนินเป็นไปตามลำดับขั้นตอนที่ประกอบไปด้วย การวิเคราะห์และสังเคราะห์โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เป็นการให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ตามความสามารถของตน และผู้เรียนได้รับการฝึกให้ใช้กระบวนการอ่านเชิงปฏิสัมพันธ์ กล่าวคือ ในระยะแรกของการอ่าน ผู้สอน พยายามใช้คำถามเพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนได้รวบรวมความคิดรวบยอดจากเรื่องที่อ่าน โดยกระบวนการทางความคิดของตัวเอง ในการจับใจความสำคัญ และให้ผู้เรียนได้ใช้ความสามารถใน

การหารายละเอียดของเรื่องจากประสบการณ์หลังจากที่ได้อ่าน และด้วยการทำกิจกรรมระหว่างเรียน โดยการทำงานเป็นกลุ่ม ซึ่งในการเรียนการสอนนั้นจะเน้นในเรื่องการทำกิจกรรมกลุ่ม ซึ่งผู้สอนได้แบ่งนักเรียนเป็นกลุ่มๆ กลุ่มละ 4-5 รูป เพื่อช่วยในการที่จะให้ผู้เรียนทำงานได้อย่างสนุกสนาน มีกิจกรรมที่หลากหลาย เช่น การอ่านร่วมกัน เพื่อหาใจความสำคัญของเรื่อง การเดาคำศัพท์ การตอบปัญหาต่างๆ ช่วยกันเติมคำในไดอะแกรม ซึ่งเป็นแบบฝึกหัดและกิจกรรมที่ผู้สอนได้จัดเตรียมให้ผู้เรียนทำทุกครั้ง หลังจากมีการทำการเรียนการสอนเสร็จ เพื่อให้ผู้เรียนได้มีการช่วยเหลือ และพยายามช่วยกันคิดในการจับใจความสำคัญของเรื่องที่อ่าน เพื่อหาความหมายของเรื่องและเข้าใจเรื่องที่อ่านได้ง่ายขึ้น ผู้อ่านจะอ่านเนื้อเรื่องได้เข้าใจดียิ่งขึ้น ถ้าสามารถเข้าใจแผนการเขียนของผู้เขียนแต่ละเรื่อง เพราะจะทำให้การอ่านมีจุดมุ่งหมายที่แน่นอนว่า ผู้เขียนกำลังบอกอะไรกับผู้อ่าน และใจความสำคัญคืออะไร ย่อมอ่านได้ดีขึ้น ทั้งการจับใจความสำคัญและการหารายละเอียดของเรื่อง โดยที่ผู้อ่านจะสามารถใช้ความรู้หรือประสบการณ์เดิม (Schema) เข้าช่วย ทำให้ผู้เรียนมีความรู้สึกที่สนุกสนานไม่เบื่อหน่ายในการที่ตอบคำถาม อีกทั้งมีโอกาสและได้คำชี้แนะซักถามและได้รับคำชี้แนะจากผู้สอน เมื่อผู้เรียนสงสัย ไม่เข้าใจในบทเรียนนั้นๆ

นอกจากนี้ การสอนโดยโครงสร้างระดับยอดยังสามารถทำให้จำเรื่องที่อ่านได้ดี สามารถวิเคราะห์ วิจักษ์ สรุปเรื่องที่อ่านได้เร็ว และทำให้การเขียนเรื่องดีขึ้นด้วย เป็นการพิจารณาความหมายโดยรวมของเรื่องตามหลักกระบวนการอ่านบนลงล่าง (Top Down Process) ที่เน้นการสื่อความหมายที่ต้องอาศัยกระบวนการในการตีความหมาย จากสัญลักษณ์ และโดยกระบวนการทางความคิด ซึ่งกระบวนการเหล่านี้มีอยู่ในขั้นตอนการสอนที่ 2-5 ของการสอนอ่านโดยโครงสร้างระดับยอด ประกอบกับกิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิม เมื่อผู้เรียนได้ความคิดรวบยอดแล้ว จึงไปสอนองค์ประกอบย่อยทางภาษา หรือที่เรียกว่า กระบวนการอ่านจากล่างขึ้นบน (Bottom Up Process) เช่น คำศัพท์ที่อาจเป็นคำศัพท์เฉพาะ หรือเป็นคำศัพท์ที่ผู้เรียนไม่คุ้นเคยมาก่อน รวมทั้งประโยคหรือโครงสร้างอื่นๆ เพื่อเน้นให้ผู้เรียนเกิดความคิดรวบยอด และความหมายของคำที่แม่นยำขึ้น ซึ่งเป็นไปตามทฤษฎีการรับรู้ของสมองทั้งสองซีก (เสาวลักษณ์ รัตนวิรัช. 2534 :21-22) โดยวิธีช่วยให้ผู้อ่านได้ใช้สมองซีกขวา (กระบวนการอ่านบนลงล่าง) และซีกซ้าย (กระบวนการอ่านจากล่างขึ้นบน) อันก่อให้เกิดการพัฒนาทักษะการอ่านที่มีประสิทธิภาพได้

1.2 ขั้นตอนการสอนด้วยโครงสร้างระดับยอด ประกอบกับกิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิม เป็นการจัดกิจกรรมที่เน้นกระบวนการทางความคิด เพื่อมุ่งให้ผู้เรียน ได้เรียนรู้หลักการอ่านที่ถูกต้อง ได้วิเคราะห์เรื่องที่อ่านว่าอยู่ในโครงสร้างใด คาดคะเนเนื้อเรื่องที่อ่านได้ ซึ่งกิจกรรมการเสริมสร้างประสบการณ์เดิม เป็นกิจกรรมที่ช่วยในการใช้ความรู้เดิมเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ ที่เคยพบ ได้ยิน ได้ฟัง หรือสิ่งที่นักเรียนได้เรียนผ่านมาแล้ว เพื่อใช้ในการอ่านและการเขียนโดยการ

ระลึกถึงเรื่องนั้น โยงความเพื่อทำความเข้าใจเรื่องที่อ่าน เกิดความคิดในการเขียน ทำให้การเดาความแวดล้อมในการอ่าน สร้างจินตนาการในการเขียนให้ดียิ่งขึ้นได้ มีแนวทางในการจัดการเรียนการสอนเพื่อฝึกความรู้เดิม ซึ่งมีขั้นตอนโดยสังเขป ดังนี้

1.2.1 รวบรวมความคิด (Identify the concepts) ในขั้นตอนนี้ผู้สอนได้กระตุ้นให้ผู้เรียนระลึกถึงสิ่งที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่กำลังจะเรียนในด้านต่างๆ เช่น เรื่องราวที่ผู้เรียนพบเห็นในชีวิตประจำวัน ผู้เรียนใช้ความคิดวิเคราะห์สิ่งสำคัญและเป็นประโยชน์แก่ตนเอง จากเรื่องที่อ่านได้ โดยผู้สอนเน้นการทำกิจกรรมต่างๆ เช่น ให้ผู้เรียนได้ร่วมกันอ่านบทความ เดาคำศัพท์ ค้นคว้าคำศัพท์ โดยการส่งตัวแทนของแต่ละกลุ่มออกมาหน้าชั้นเพื่อตอบปัญหา มีการแข่งขันในการเติมคำในไดอะแกรม หลังจากที่ได้เรียน โครงสร้างระดับยอดแต่ละชนิด ทำให้ผู้เรียนกล้าแสดงออก กล้าที่จะสอบถามผู้สอน เมื่อเกิดความสงสัย การเรียนการสอนจึงมีความเป็นกันเอง สนุกสนานและมีผลให้ผู้เรียนสัมฤทธิ์ในการเรียนดีขึ้น

1.2.2 จัดเรียงเรียงความหมาย (Organize the concepts) เป็นขั้นตอนการให้ผู้เรียนฝึกฝน รู้จักรวบรวมและเรียงเรียงความคิดตามความสำคัญ ของข้อมูลที่มีอยู่มาเชื่อมโยงกัน ผู้สอนจัดเตรียมบทความและรูปภาพที่น่าสนใจ เช่น บทความเกี่ยวกับกีฬา รายการอาหาร การทำสมาธิ รูปสัตว์ต่างๆ รูปบ้าน รูปเครื่องมือเครื่องใช้ในชีวิตประจำวัน เป็นต้น เป็นบทเรียนที่มีสีสันสดใส หลากหลายรูปแบบ มีความแปลกใหม่ ผู้เรียนเกิดความสนใจ และได้ใช้ประสบการณ์เดิมของตัวเองได้มากที่สุด

1.2.3 การกลั่นกรองและให้รายละเอียด (Refinement and elaboration) ขั้นนี้เป็นการขยายและเพิ่มเติมรายละเอียดจากความรู้ของผู้เรียนให้มากขึ้น เพื่อเป็นการเตรียมความพร้อมแก่ผู้เรียนในการนำไปใช้ต่อไป ซึ่งผู้สอนใช้กิจกรรมต่างๆ การเล่นเกมเติมคำ ค้นคำศัพท์ แปลศัพท์ ภาษาอังกฤษ และการอภิปรายหน้าชั้นเรียน เป็นต้น

จากขั้นตอน ดังกล่าว เป็นผลให้ผู้เรียนจับใจความสำคัญของเรื่องที่อ่านได้ตรงตามประเด็นเห็นความสัมพันธ์ของใจความหลัก และใจความรองซึ่งจะส่งผลให้ผู้เรียนสามารถตีความขยายความ และจัดอันดับเรื่องที่อ่านได้ดี เนื้อเรื่องที่มีโครงสร้างระดับยอด 4 ชนิด ได้แก่ การบอกรายละเอียด การเปรียบเทียบ เหตุและผล ปัญหาและการแก้ไข ผู้เรียนเข้าใจรูปแบบการเขียนที่ใช้โครงสร้างระดับยอดชนิดต่างๆ ได้ง่ายและรวดเร็ว ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ ไมเยอร์ (เสาวลักษณ์ รัตนวิทย์. 1987 : 23 ; อ้างอิงมาจาก Meyer. 1975) ที่กล่าวว่า ผู้อ่านจะรับรู้เรื่องที่อ่านได้เร็วขึ้น ถ้าเรื่องที่อ่านมีความใกล้เคียงหรือสอดคล้องกับภูมิหลังของผู้อ่านทั้งในด้านความรู้และวัฒนธรรม

1.3 การให้ผู้เรียนอ่านโดยใช้ความรู้เรื่องโครงสร้างระดับยอเป็นแนวทางในการอ่าน ผู้เรียนสามารถวิเคราะห์โครงสร้างระดับยอในการอ่านเนื้อเรื่อง วิเคราะห์เรื่องที่อ่านได้เร็ว เพราะผู้เรียนรู้จักคำไข (Key Words) ที่แนะ ปรากฏในข้อความนั้นๆ และบอกชื่อโครงสร้างระดับยอได้ถูกต้อง ผู้เรียนมีสมาธิ มีใจจดจ่อต่อการอ่าน สามารถคาดคะเนเนื้อเรื่องและตั้งประสบการณ์เดิมของผู้เรียนมาใช้ได้ด้วย

1.4 กระบวนการเรียนการสอนตามคู่มือครู เน้นที่กฎเกณฑ์มากกว่าความสามารถในการใช้ภาษา เรียนรู้ภาษาโดยการแยกองค์ประกอบของภาษาเป็นส่วนๆ เช่น การเรียนคำศัพท์ โครงสร้างของภาษา และไวยากรณ์ ซึ่งไม่สามารถที่จะทำให้ผู้เรียนทำความเข้าใจภาษาอังกฤษได้ดี กระบวนการเรียนการสอนก็ไม่ค่อยมีความต่อเนื่องกัน ผู้เรียนฝึกฝนทางภาษาโดยการได้รับจากผู้สอนเป็นส่วนใหญ่ ผู้เรียนไม่สามารถใช้กระบวนการทางความคิดและประสบการณ์เดิมของตนได้มากนัก จึงไม่มีความสนุกสนานที่จะเรียน ขาดการเอาใจใส่ ไม่มีความมั่นใจในการที่จะฝึกฝนและปฏิบัติกิจกรรมทางภาษา เป็นสาเหตุที่ทำให้ผู้เรียนรู้สึกว่าการเรียนภาษาเป็นสิ่งที่ยุ่งยาก ไม่น่าสนใจ และรู้สึกเบื่อหน่ายในที่สุด การวัดผลและประเมินผลที่ได้รับจากการสอนตามคู่มือครู ผู้สอนจะคอยวัดผล และประเมินผลเป็นระยะๆ ตามจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ในแต่ละหน่วยการเรียนรู้ จากการทำแบบฝึกหัดหลังเรียน ซึ่งส่วนใหญ่แล้วผู้สอนเองเป็นผู้กำหนดให้

เหตุผลที่กล่าวมาข้างต้น จึงแสดงให้เห็นว่าสามเณรที่ได้รับการสอนโดยโครงสร้างระดับยอประกอบกับกิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิมมีความเข้าใจในการอ่านสูงกว่าสามเณรที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนตามคู่มือครู

2. การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนของสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนโดยใช้โครงสร้างระดับยอ ประกอบกับกิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิม กับการสอนตามคู่มือครู ผลปรากฏว่าผู้เรียนมีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2 โดยผู้เรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้โครงสร้างระดับยอ ประกอบกับกิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิม มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษสูงกว่าผู้เรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู โดยสามารถอธิบายด้วยเหตุผล ดังนี้

2.1 วิธีการการสอนโดยใช้โครงสร้างระดับยอประกอบกับกิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิม เป็นการสอนการเขียนที่มีแบบแผน มีขั้นตอนต่อเนื่อง และเป็นระบบ ประกอบด้วยกระบวนการในการเขียนที่เป็นระดับขั้นตอนจากง่ายไปหายาก ซึ่งขั้นตอนและกระบวนการต่างๆ ส่งผลให้ผู้เรียนได้คุ้นเคยกับรูปแบบทางภาษามากขึ้น โดยที่ผู้เรียนสามารถปฏิบัติได้ด้วยตัวเอง และ

รู้สึกว่าการเขียนไม่ใช่เรื่องที่ยาก กระบวนการฝึกเขียนเหล่านี้ ได้แก่ การศึกษาข้อมูลเพื่อสร้างแผนการเขียน ทบทวน ตรวจสอบ และแก้ไขงานเขียนร่วมกัน เป็นการฝึกกระบวนการทางความคิด ทำให้ผู้เรียน มีวิธีการเขียนอย่างระบบเป็นแบบแผน มีแนวทางในการสื่อความหมายในสาระของเรื่องที่เขียนไปยังผู้อ่าน ทำให้เป็นที่เข้าใจได้ถูกต้องตรงกันทั้งผู้อ่านและผู้เขียน ผู้เรียนได้รับรู้และเข้าใจวิธีการเขียนที่ถูกต้อง นอกจากนั้นในชั้น 4-5 ทำให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนการเขียนเรื่องด้วยตัวเอง และเป็นการสร้างความคุ้นเคยกับภาษา และรูปแบบการเขียนภาษาอังกฤษ ซึ่งจะส่งผลต่อการพัฒนาทักษะการเขียน ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ เนลสัน (Nelson. 1984 : 2) ที่กล่าวว่า การเขียนที่จะประสบความสำเร็จนั้น ควรให้ออกาสผู้เขียนได้ฝึกฝน เขียนใจความสำคัญของเรื่องก่อน

2.2 วิธีการสอนอ่านโดยโครงสร้างระดับยออด ประกอบกับกิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิม เป็นการสอนที่เลือกเนื้อหาตามชนิดของโครงสร้างระดับยออดทั้ง 4 ชนิด ได้แก่ การบอกรายละเอียด ปัญหาและการแก้ไข เหตุและผล การเปรียบเทียบ ซึ่งค้นคว้าจากวารสาร เอกสาร นิตยสาร หนังสือพิมพ์ และป้ายประกาศต่างๆ ที่ผู้เรียนคุ้นเคย ทำให้ผู้เรียนนำประสบการณ์เดิมมาใช้ เพราะได้เรียนรู้จากแบบการเขียนโครงสร้างระดับยออดทั้ง 4 ชนิด ทำให้เข้าใจและสามารถวิเคราะห์เนื้อหาสาระของเรื่องได้ สามารถเขียนประโยคที่เป็นใจความสำคัญ และบอกรายละเอียดของเรื่องได้ ดังนั้น การเรียนรู้รูปแบบและวิธีการสอนโดยโครงสร้างระดับยออดทั้ง 4 ชนิด จึงส่งผลโดยตรงต่อการอ่านและการเขียนของผู้เรียน เมื่อผู้อ่านทราบจุดมุ่งหมายในการสื่อความหมายของผู้เขียน ผู้อ่านก็สามารถใช้สาระ และการลำดับความของเรื่องนั้นมาเป็นแนวทางในการเขียนได้ ผู้เรียนที่ได้รับการสอนอ่านโดยใช้โครงสร้างระดับยออด ประกอบกับกิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิม สามารถเรียนรู้แนวทางในการเขียนได้ง่ายขึ้น ในทางตรงกันข้าม ผู้เรียนในกลุ่มควบคุม มีโอกาสได้ฝึกทักษะการเขียนโดยการตอบคำถามจากเนื้อเรื่องที่อ่านตามแบบฝึกหัดของบทเรียน และฝึกฝนสร้างประโยคโครงสร้างภาษา โดยใช้หลักไวยากรณ์ทำให้ทักษะการเขียนค่อนข้างยากสำหรับผู้เรียน เพราะต้องเปรียบเทียบกับภาษาไทยอยู่ตลอดเวลา ซึ่งมีรูปแบบแตกต่างจากการเขียนในภาษาอังกฤษ ด้วยเหตุผลดังกล่าว ผู้เรียนที่ได้รับการสอนโดยโครงสร้างระดับยออด ประกอบกับกิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิม จึงมีโอกาสดูแลแนวการเขียน อย่างเป็นขั้นตอนมากกว่า ผู้เรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนในกลุ่มทดลองจึงสูงกว่าในกลุ่มควบคุมเนื่องมาจาก

2.2.1 ผู้วิจัยพยายามที่ศึกษาค้นคว้าและนำเนื้อหาที่จะนำไปใช้ในการทดลอง โดยยึดตามลักษณะของโครงสร้างระดับยออด ซึ่งเป็นเนื้อหาที่ผู้เรียนให้ความสนใจ เป็นเรื่องที่ใกล้ตัวเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน ทำให้ผู้เรียนได้ใช้ประสบการณ์เดิมของตัวเองเข้ามาช่วยในการตีความ

เดาความ จับใจความจากเรื่องที่อ่าน สรุปเรื่องได้อย่างเข้าใจ ทำให้ผู้เรียนสามารถเขียนสรุปลำดับเหตุการณ์ตลอดทั้งใจความสำคัญจากเรื่องที่อ่านได้

2.2.2 โครงสร้างระดับยอหดทั้ง 4 ชนิด เป็นสื่อให้ผู้เรียนได้อ่าน และจับใจความสำคัญ ผู้เรียนได้ศึกษาและได้เห็นรูปแบบการเขียนของผู้เขียนเป็นภาษาต่างประเทศ และลงมือเขียนเติมคำลงในโดอะแกรมได้ มีความเข้าใจ วิเคราะห์ประโยคที่เป็นใจความสำคัญของเรื่อง สามารถนำความรู้และความเข้าใจนั้นมาเป็นแนวทางในการเขียนในอนาคตได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2.2.3 โครงสร้างระดับยอหดทั้ง 4 ชนิด เป็นเทคนิคการสอนอ่านที่ผู้เรียนสามารถฝึกปฏิบัติในเรื่องการเขียนได้บ่อยครั้ง เมื่อผู้เรียนได้ศึกษาโครงสร้างระดับยอหดทุกชนิด สามารถช่วยให้ผู้เรียนนำประสบการณ์เดิมของตนเองมาใช้อ่านเพื่อนำไปมาสู่การเขียน ทำให้การอ่านและการเขียนดำเนินไปอย่างต่อเนื่องกัน

สำหรับผู้เรียนสามารถที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู ผู้เรียนได้ฟังอธิบายเกี่ยวกับการใช้คำศัพท์ โครงสร้างทางภาษาจากผู้สอน ผู้เรียนไม่มีโอกาสได้ใช้ความคิดและประสบการณ์เดิมของตนเองเท่าที่ควร การปฏิบัติการเขียนก็น้อยเทียบเคียงกับประโยคภาษาไทย ซึ่งมีลักษณะโครงสร้างที่แตกต่างจากภาษาอังกฤษมาก จึงทำให้ผู้เรียนไม่ประสบความสำเร็จในการเรียนเท่าที่ควร

3. การเปรียบเทียบความสนใจในการอ่านของสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนโดยใช้โครงสร้างระดับยอหดประกอบกับกิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิม กับการสอนตามคู่มือครู ผลปรากฏว่าผู้เรียนมีความสนใจในการอ่านภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 3 โดยผู้เรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้โครงสร้างระดับยอหด ประกอบกับกิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิม มีความสนใจในการอ่านภาษาอังกฤษสูงกว่าผู้เรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู โดยสามารถอธิบายด้วยเหตุผล ดังนี้

3.1 การสอนอ่านโดยใช้โครงสร้างระดับยอหด ประกอบกับกับกิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิม ผู้เรียนได้ทำกิจกรรมทั้งกิจกรรมเป็นรายบุคคลและกิจกรรมกลุ่ม มีการแลกเปลี่ยนความคิด ช่วยกันค้นหาคำไข (Key Words) ในบทความเพื่อร่วมกันทำกิจกรรม และทำแบบทดสอบ ผู้เรียนค้นคว้าเรื่องราวของการอ่านตามความสามารถของผู้เรียนเอง ทำให้บรรยากาศในเรียนการสอนเป็นไปอย่างสนุกสนาน ผู้เรียนมีความรู้สึว่าการอ่านนั้นไม่ใช่เรื่องที่ยาก จะเห็นได้จากการสอนอ่านในขั้นที่ 2 การเดาเรื่องก่อนการอ่าน ผู้เรียนพยายามเชื่อมโยงความรู้และประสบการณ์เดิมเพื่อทำความเข้าใจเนื้อเรื่องใหม่ ๆ ที่กำลังอ่าน โดยผู้สอนคอยช่วยเหลือผู้เรียนด้วยการแนะนำและทำกิจกรรมที่ใช้ประสบการณ์เดิม เพื่อทำความเข้าใจกับบทความเรื่องใหม่ที่กำลังอ่าน ให้กำลังใจและเอาใจใส่อย่าง

เต็มที่ ทำให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียนการอ่าน ในขณะที่ผู้เรียนอ่านเรื่องด้วยความสนใจ จิตใจจดจ่อกับเนื้อหาที่อ่านซึ่งสอดคล้องกับ แฮริส และสมิธ (Harris and Smith. 1976 : 253) ที่กล่าวว่า ความรู้และประสบการณ์เดิมสามารถช่วยให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจสิ่งที่เรียนได้ และในขณะเดียวกัน ความรู้และประสบการณ์เดิมของผู้อ่าน เป็นองค์ประกอบสำคัญอันหนึ่ง ช่วยสร้างเสริมความเข้าใจในการอ่าน

3.2 ผู้เรียนที่ได้รับการสอนโดยโครงสร้างระดับยอด ประกอบกิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิมมีคะแนนดีกว่าการสอนตามคู่มือครู เพราะการได้รับการกระตุ้นให้เกิดความสนใจในสิ่งที่เรียน โดยใช้วิธีการต่างๆ เช่น ใช้สื่อและอุปกรณ์ในการสอนที่น่าสนใจ ได้แก่ บัตรคำ รูปภาพ เอกสาร วารสาร รวมถึงบทอ่านต่างๆ ที่ผู้เรียนให้ความสนใจ ทำให้ผู้เรียนที่เรียนโดยโครงสร้างระดับยอดประกอบกิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิมได้ใช้กระบวนการในการคิดวิเคราะห์หลายขั้นตอน วิธีการสอนลักษณะนี้ผู้เรียนไม่ยั้งคุ่นเคยมากนัก แต่ผู้วิจัยได้ลงมือสอนด้วยตัวเองโดยตลอด พยายามสร้างความเข้าใจ อธิบายชี้แจง ให้กำลังใจ และสร้างบรรยากาศในการเรียนรู้ให้เป็นกันเองกับผู้เรียน ส่วนการสอนตามคู่มือครูนั้น เป็นวิธีการที่ผู้เรียนมีความคุ่นเคยเป็นอย่างดี มีกระบวนการเรียนการสอนในแต่ละชั่วโมงที่คล้ายๆกัน ผู้เรียนเกิดความรู้สึกซ้ำซาก จำเจ ทำให้ผู้เรียนเกิดความเบื่อหน่ายขาดความสนใจ ไม่มีความกระตือรือร้นในการเรียนเท่าที่ควร

จากเหตุผลดังกล่าว จึงทำให้สามเกณฑ์ที่ได้รับการสอนโดยโครงสร้างระดับยอด ประกอบกับกิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิมมีความสนใจในการอ่านสูงกว่าสามเกณฑ์ที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู

4. การเปรียบเทียบความสนใจในการเขียนของสามเกณฑ์ผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนโดยใช้โครงสร้างระดับยอด ประกอบกับกิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิมกับการสอนตามคู่มือครู ผลปรากฏว่าผู้เรียนมีความสนใจในการเขียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 4 โดยสามารถอธิบายผลสืบเนื่องมาจากเหตุผล ดังนี้

4.1 การสอนโดยใช้โครงสร้างระดับยอด ประกอบกับกิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิม มีขั้นตอนและวิธีการที่ทำให้ผู้เรียนเกิดความคิดเกี่ยวเนื่องกับประสบการณ์ที่ผู้เรียนได้เคยพบเห็นมีความคุ่นเคยอยู่แล้ว เน้นให้ผู้เรียนปฏิบัติกิจกรรมต่างๆ ซึ่งมีลักษณะของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง โดยที่ผู้สอนเป็นผู้ช่วยให้คำแนะนำและกระตุ้นให้ผู้เรียนนำประสบการณ์เดิมของตนเองมาใช้ให้มากที่สุด ผู้เรียนได้ทำกิจกรรมกลุ่มและกิจกรรมเป็นรายบุคคล เปิดโอกาสให้สมาชิกทุกคนได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน สมาชิกภายในกลุ่มพยายาม

ช่วยเหลือกันและกัน ทำให้ผู้เรียนสนใจและเอาใจใส่ต่อบทเรียนมากขึ้นช่วยกันวิเคราะห์และแก้ปัญหา ร่วมกัน จนเกิดองค์ความรู้ใหม่ๆ ผู้เรียนได้ใช้สมองทั้งสองซีกในการเขียนอยู่ตลอดเวลา ผู้เรียนต้อง วิเคราะห์การอ่านพร้อมกับการเขียนในเวลาเดียวกัน

4.2 การทำกิจกรรมของผู้เรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู มีขั้นตอนและวิธีการที่ยังไม่เอื้ออำนวยต่อการเรียนรู้ โดยเฉพาะผู้เรียนที่มีระดับความสามารถที่แตกต่างกันจะเห็นได้ชัดว่า ประสบปัญหาในการพัฒนาการด้านภาษา เพราะผู้เรียนเป็นผู้คอยฟังการสอน มีการแสดงความคิดเห็นน้อย ไม่กล้าซักถาม เมื่อไม่เข้าใจ ทำให้ผู้เรียนรู้สึกสับสน เบื่อหน่าย กิจกรรมต่างๆ ที่จัดขึ้นยังไม่สามารถส่งเสริมและดึงดูดใจผู้เรียนส่วนให้สนใจในการเขียนได้ดีเท่าที่ควร

จากผลการวิจัยพบว่านักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้โครงสร้างระดับยอด ประกอบกับ กิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิม จึงมีความสนใจในการเขียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู

5. การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านของสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ได้รับการสอนโดยใช้โครงสร้างระดับยอด ประกอบกับกิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิม ก่อนและหลังการทดลอง ผลปรากฏว่า ความเข้าใจในการอ่าน ภาษาอังกฤษของผู้เรียนก่อนและหลังการทดลอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 5 โดยคะแนนเฉลี่ยของความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของผู้เรียน หลังการทดลองสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยก่อนการทดลอง โดยผลสืบเนื่องมาจากเหตุผล ดังนี้

5.1 การเรียนการสอนโดยใช้โครงสร้างระดับยอด ประกอบกับกิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิม เป็นกระบวนการเรียนการสอนที่ทำให้ผู้เรียนเกิดความอยากรู้อยากเห็น กระตือรือร้น ในบทเรียนที่ผู้เรียนกำลังเรียนและเป็นบทเรียนที่อยู่นอกตำราเรียน เป็นสื่อการเรียนที่ให้ผู้เรียนได้ใช้ ความคิด ประสบการณ์เดิมของตัวเองอย่างอิสระและเป็นสื่อการเรียนที่เน้นทำกิจกรรมทั้งแบบกิจกรรมกลุ่มและกิจกรรมแบบรายบุคคล ผู้เรียนมีความสนุกสนานในการเรียน ไม่ว่าจะเป็นการอ่านหรือการเขียน มีกิจกรรมที่ต้องมีการกำหนดเวลา การจัดสภาพแวดล้อมในการเรียนการสอน เป็นอีกรูปแบบหนึ่งที่ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้อย่างต่อเนื่อง

5.2 ผู้สอนพยายามกระตุ้นให้ผู้เรียนได้คิด ใช้ประสบการณ์เดิมของผู้เรียนให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ผู้เรียนได้ปรึกษา ได้ค้นคว้า มีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนๆ ในการตรวจสอบความเข้าใจ และช่วยกันปรับปรุงแก้ไขงานของตัวเอง และเพื่อนๆ ในกลุ่มได้ตลอดเวลา เพราะการทำกิจกรรมที่มีได้ มุ่งการแข่งขันระหว่างกลุ่มอย่างเดี่ยว แต่เป็นการช่วยเหลือ ร่วมมือกันภายในกลุ่ม ทำให้ผู้เรียนมี

ปฏิสัมพันธ์ที่ดี เป็นการส่งเสริมความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างสมาชิกในกลุ่มอื่นๆ ด้วย อันจะเป็นการส่งผลให้ผู้เรียนมีความรู้ ความสามารถ มีพัฒนาการในการอ่านภาษาอังกฤษมากยิ่งขึ้น

จากผลการวิจัยพบว่านักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้โครงสร้างระดับยอด ประกอบกับกิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิม มีความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู

6. การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านของสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนอ่านโดยการสอนตามคู่มือครู ก่อนและหลังการทดลอง ผลปรากฏว่า ความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของผู้เรียน ก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 6 โดยคะแนนเฉลี่ยของความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของผู้เรียนหลังการทดลองสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยก่อนการทดลอง โดยสามารถอธิบายด้วยเหตุผล ดังนี้

6.1 การเรียนการสอนตามคู่มือครู ผู้สอนต้องสร้างบรรยากาศที่ดีในการเรียน ผู้เรียนได้ทำงานร่วมกัน ปฏิบัติหรือซักถาม คิดค้นหาคำตอบและยอมรับความคิดเห็นของเพื่อนภายในกลุ่ม ทำให้เข้าใจเนื้อเรื่อง จับใจความสำคัญ และตอบคำถามจากเรื่องที่อ่านได้ถูกต้อง ผู้เรียนสามารถจดจำสิ่งที่เรียนใหม่ สามารถนำไปใช้เพื่อเป็นพื้นฐานในการศึกษาได้อย่างรวดเร็ว การเรียนการสอนต้องปราศจากความเครียด โดยอยู่ในบรรยากาศที่ช่วยให้ผู้เรียนผ่อนคลาย มีความเพลิดเพลินและมีความสุขสนุกสนานในเวลาทำกิจกรรม ทำให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการอ่าน

6.2 การเรียนการสอนตามคู่มือครู ผู้สอนใช้บทเรียนที่มีเนื้อหาเดียวกันกับบทเรียนที่ใช้กับกลุ่มทดลอง ซึ่งเป็นการนำเนื้อหาที่ผู้เรียนต้องใช้ความสามารถของตนเองในการอ่านเนื้อเรื่องเพื่อทำความเข้าใจ ซึ่งเป็นเนื้อหาที่ผู้เรียนพบเห็นได้ ทั้งเอกสาร วารสาร นิตยสาร แบบเรียน หนังสือพิมพ์ เป็นต้น ซึ่งผู้เรียนสามารถพบเห็นได้บ่อยๆ ในชีวิตประจำวัน ได้แก่ คำศัพท์ สำนวน โครงสร้างต่างๆ ทางไวยากรณ์ของภาษาอังกฤษ ซึ่งมีความเหมาะสมกับระดับชั้นของผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนได้ใช้ความรู้เดิมหรือประสบการณ์เดิมของตัวเองที่มีอยู่มาช่วยในด้านการอ่านให้ดียิ่งขึ้น จึงทำให้ผู้เรียนมีความสนใจ อยากเรียนรู่มากขึ้น และพยายามทำความเข้าใจกับบทเรียนที่อ่านจนสามารถตอบคำถามได้ ผู้สอนจัดเตรียมแบบฝึกหัดให้ผู้เรียนลงมือปฏิบัติหลังจากทำการเรียนการสอน ในแต่ละคาบ ทำให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะทั้งการอ่านและการเขียนไปพร้อมๆ กัน

จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ทำให้ผู้เรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู มีความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง

7. การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนของสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ได้รับการสอนโดยใช้โครงสร้างระดับยอด ประกอบกับกิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิม ก่อนและหลังการทดลอง ผลปรากฏว่า ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนก่อนและหลังการทดลอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 7 โดยคะแนนเฉลี่ยของความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังการทดลองสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยก่อนการทดลอง โดยสามารถอธิบายด้วยเหตุผล ดังนี้

7.1 วิธีการสอนการเขียนโดยใช้โครงสร้างระดับยอด ประกอบกับกิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิม เป็นการเขียนที่มีระบบ มีแบบแผน และมีขั้นตอน ในการเขียนของผู้เขียน ข้อความซึ่งเป็นระดับของข้อความต่อเนื่อง (Discourse) ที่สำคัญที่สุดของข้อความที่ผู้เขียนเรียบเรียงเพื่อจะสื่อความหมายของเรื่องที่เขียนให้ผู้อ่านเข้าใจเรื่องได้ง่ายขึ้น ผู้อ่านสามารถอ่านเนื้อเรื่องเข้าใจได้ดียิ่งขึ้น ถ้าสามารถเข้าใจแผนการเขียนของผู้เขียนแต่ละเรื่องได้ จะทำให้การอ่านมีจุดมุ่งหมายที่แน่นอนว่า ผู้เขียนกำลังบอกอะไรกับผู้อ่าน ใจความสำคัญคืออะไร และหารายละเอียดของเรื่องที่กำลังอ่านได้

7.2 ผู้อ่านสามารถใช้ความรู้หรือประสบการณ์เดิม (Schema) เข้ามาช่วยในการอ่าน นอกจากนี้ ยังสามารถทำให้จดจำเรื่องที่อ่านได้ดี สามารถวิเคราะห์ วิวิจารณ์ สรุปเรื่องที่อ่านได้เร็วขึ้น ผู้เรียนมีประสบการณ์ในการอ่าน ก็จะส่งผลทำให้รู้จักการใช้ศัพท์ สำนวน และวิธีการเขียนจนประสบความสำเร็จในการเขียนในที่สุด

จากสาเหตุดังกล่าวมานี้ ผู้เรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้โครงสร้างระดับยอด ประกอบกับกิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิม จึงมีความสามารถในการเรียนรู้แนวทางในการเขียนได้ง่าย เพราะได้เรียนโครงสร้างระดับยอดอย่างเป็นระบบทั้ง 4 ชนิด ผู้เรียนกลุ่มทดลองมีโอกาสดึงความรู้วิธีการเขียนได้ง่ายกว่า จึงทำให้มีคะแนนในการเขียนหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง

8. การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนของสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนโดยการสอนตามคู่มือครู ก่อนและหลังการทดลอง ผลปรากฏว่าความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 8 โดยคะแนนเฉลี่ยของความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนหลังการทดลองใกล้เคียงคะแนนเฉลี่ยก่อนการทดลอง โดยสามารถอธิบายด้วยเหตุผล ดังนี้

8.1 ผู้เรียนที่เรียนโดยการสอนตามคู่มือครู มีโอกาสได้ฝึกทักษะการเขียนโดยการตอบคำถามจากเนื้อเรื่องที่อ่านตามแบบฝึกหัดของบทเรียน และฝึกสร้างโครงสร้างภาษา โดยใช้หลักไวยากรณ์ ทำให้ทักษะการเขียนค่อนข้างยากสำหรับผู้เรียน เพราะต้องเปรียบเทียบกับภาษาไทยอยู่ตลอดเวลา ซึ่งจะมีลักษณะที่แตกต่างจากการเขียนในภาษาอังกฤษ

8.2 วิธีการสอนตามคู่มือครู เป็นการจัดการเรียนการสอนที่ได้วางแผนทางและวิธีการสอนไว้อย่างเป็นกลางๆ โดยผู้สอนสามารถนำขั้นตอนต่างๆ มาประยุกต์ให้เหมาะสมกับวิชาต่างๆ ที่ครูผู้สอนแต่ละท่านสอน ซึ่งในการวิจัยนี้ ผู้วิจัยนำขั้นตอนต่างๆ ตามการสอนตามคู่มือครู มาประยุกต์ใช้ให้เหมาะสมกับพื้นฐานความรู้และความสามารถของสามเณรผู้เรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เป็นกลุ่มควบคุมให้ได้มากที่สุด ทำให้ความเข้าใจในการอ่านและความสามารถในการเขียนเป็นไปตามสิ่งที่ผู้เรียนมีความสนใจแต่ละบุคคลเท่านั้น

8.3 วิธีการสอนตามคู่มือครู มีขั้นตอนดำเนินการสอนที่มีขั้นตอนมาก เป็นการฝึกผู้เรียนเกี่ยวกับระบบและหน่วยทางภาษาอย่างเป็นระบบก็จริง มีผู้เรียนไม่กี่คนในจำนวนนักเรียนทั้งหมดที่สนใจ มีการเอาใจใส่ มีความกระตือรือร้นต่อการเรียน แต่ก็มีผู้เรียนส่วนมากพยายามตั้งใจปฏิบัติกิจกรรมและทำแบบฝึกหัดที่ผู้สอนได้มอบหมายให้อย่างจริงจัง ทำให้เกิดพัฒนาการทางภาษาที่เป็นระบบ เหตุผลอีกประการหนึ่ง ผู้เรียนมีความอดทน ความพยายามและรับผิดชอบต่อการเรียนของตนเอง จึงทำให้เกิดองค์ความรู้ใหม่ๆ ที่สามารถพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาเพิ่มมากขึ้น ทำให้ผลของการทดลองหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างเห็นได้ชัด

จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ทำให้ผู้เรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง

9. การเปรียบเทียบความสนใจในการอ่านของสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนโดยใช้โครงสร้างระดับยอด ประกอบกับกิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิม ก่อนและหลังการทดลอง ผลปรากฏว่า ความสนใจในการอ่านภาษาอังกฤษของผู้เรียนก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 9 โดยคะแนนเฉลี่ยของความสนใจในการอ่านภาษาอังกฤษของผู้เรียนหลังการทดลองสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยก่อนการทดลอง โดยสามารถอธิบายด้วยเหตุผล ดังนี้

9.1 บทเรียนโครงสร้างระดับยอดประกอบกับกิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิม เป็นสื่อการเรียนที่ผู้เรียนไม่ค่อยคุ้นเคยมาก่อน เป็นสิ่งที่แปลกใหม่ ทำให้ผู้เรียนได้มีความสนใจและมีการสร้างบรรยากาศในการเรียนที่ดีแก่ผู้เรียน เพราะว่าได้เรียนเป็นกลุ่ม และได้ร่วมทำกิจกรรมร่วมกันกับเพื่อน ซึ่งเป็นบรรยากาศที่ผู้เรียนก็ไม่ค่อยได้ทำกันเท่าใดนัก ในการเรียนโดยปกติของแต่ละวัน ดังนั้น นักเรียนจึงมีความรู้สึกว่าเป็นความแตกต่างระหว่างการเรียนการสอนที่เป็นอยู่ในแบบเดิมที่ได้เคยเรียนมา

9.2 เนื้อหาที่ใช้ในการเรียนการสอน เป็นบทความที่เหมาะสมกับพื้นฐานความรู้ของผู้เรียน ซึ่งไม่ยากและง่ายเกินไป การดำเนินเรื่องของบทความที่ใช้ในการเรียนการสอนก็ไม่ยากนัก

เป็นบทเรียนที่ผู้เรียนเองทำความเข้าใจได้ ถึงแม้ว่าแรกๆ อาจจะทำได้ไม่ดีเท่าที่ควร หลังจากที่ถูกผู้เรียนได้เรียนรู้ตามขั้นตอนแล้วนำความรู้ ความสามารถ ประสบการณ์เดิมของตัวเองมาใช้ ทำให้มีความเข้าใจได้ง่ายยิ่งขึ้น ซึ่งมีการจัดกิจกรรมที่พยายามให้ผู้เรียนได้ใช้ประสบการณ์เดิมของตัวเองอยู่เสมอ ทั้งกิจกรรมแบบรายบุคคลและกิจกรรมแบบกลุ่ม เป็นการสร้างความสนใจ และการเอาใจใส่ ช่วยเหลือเพื่อนในกลุ่ม ทำให้สมาชิกในกลุ่มทำงานอย่างสนุกสนานและประสบความสำเร็จในการอ่านได้ดียิ่งขึ้น

จากเหตุผล ดังกล่าวข้างต้น ทำให้ผู้เรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้โครงสร้างระดับยอด ประกอบกับกิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิม มีความสนใจในการอ่านภาษาอังกฤษหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง

10. การเปรียบเทียบความสนใจในการอ่านของสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนอ่านโดยการสอนตามคู่มือครู ก่อนและหลังการทดลอง ผลปรากฏว่า ความสนใจในการอ่านภาษาอังกฤษของผู้เรียนก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 10 โดยคะแนนเฉลี่ยของความสนใจในการอ่านภาษาอังกฤษของผู้เรียนหลังการทดลองสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยก่อนการทดลอง โดยสามารถอธิบายด้วยเหตุผล ดังนี้

10.1 ผู้เรียนที่ได้รับการเรียนการสอนตามคู่มือครูนั้น มีกิจกรรมต่างๆ ที่ต้องมีการฝึกฝน และต้องทำกิจกรรมตามที่ครูกำหนดตามขั้นตอนที่สอนตามคู่มือครู มีประสบการณ์ในการอ่านด้วยตัวเองน้อยกว่าผู้เรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้โครงสร้างระดับยอด ผู้สอนพยายามเอาใจใส่ผู้เรียนด้วยความเป็นกันเอง สอบถามผู้เรียนถึงปัญหาและอุปสรรค สิ่งที่คุณเรียนต้องการและสิ่งที่คุณเรียนอยากเรียนรู้ เพื่อกระตุ้นให้แกผู้เรียนเกิดความสนใจ ทั้งการให้กำลังใจแกผู้เรียนด้วย ผู้สอนต้องจัดเตรียมเนื้อหาที่มีความยากง่ายให้เหมาะสมกับพื้นฐานความรู้และความสามารถของผู้เรียน เพื่อมิให้ผู้เรียนเกิดความเบื่อหน่ายในการเรียน

10.2 ผู้สอนได้ศึกษาขั้นตอนวิธีการสอนและเตรียมบทเรียนที่ผู้เรียนให้ความสนใจและกระตือรือร้นในการอ่าน เพื่อให้ผู้เรียนมีความร่วมมือในการเรียน และมีความสนุกสนานกับการทำงานร่วมกับเพื่อนๆ ในกลุ่ม ในเวลาที่คุณสอนได้มอบหมายงานให้ ผู้เรียนมีความเข้าใจเกี่ยวเนื้อหาที่ได้เรียนและมีความตั้งใจทำแบบฝึกหัด ตอบคำถาม และผู้สอนได้นำ รูปภาพข่าวจากหนังสือ เช่น ข่าวเกี่ยวกับกีฬา สถานที่ท่องเที่ยว บทความ โดยใช้แผ่นใสฉายผ่านเครื่องฉายภาพข้ามศีรษะ เพื่ออธิบายถึงขั้นตอนและวิธีการในการอ่าน เพื่อสร้างความสนใจ ทำให้ผู้เรียนเข้าใจแล้วนำไปบูรณาการกับการเรียนในวิชาอื่นๆ ได้

จากเหตุผลดังกล่าว จึงทำให้การเรียนรู้ที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูมีความสนใจในการอ่านภาษาอังกฤษหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง

11. การเปรียบเทียบความสนใจในการเขียนของสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนโดยใช้โครงสร้างระดับยอด ประกอบกับกิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิม ก่อนและหลังการทดลอง ผลการทดลองปรากฏว่า ความสนใจในการเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 11 โดยคะแนนเฉลี่ยของความสนใจในการเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนหลังการทดลองสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยก่อนการทดลอง โดยสามารถอธิบายด้วยเหตุผล ดังนี้

11.1 บทเรียนที่สอนโดยโครงสร้างระดับยอด ประกอบกับกิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิม ทำให้ผู้เรียนได้มีความสนใจและมีบรรยากาศในการเรียนที่ดีมากขึ้น เพราะได้ร่วมกันเติมคำศัพท์ หรือสร้างประโยคภาษาอังกฤษลงในไดอะแกรมที่ผู้สอนจัดเตรียมไว้ให้ และได้ทำกิจกรรมร่วมกันกับเพื่อนๆ ทำให้ผู้เรียนไม่มีความกังวลใจ และไม่รู้สึกลำบากหรือกลัวว่าครูจะถาม ผู้เรียนมีความมั่นใจในการตอบคำถาม ในขณะที่ผู้สอนสอบถามผู้เรียนในบทเรียนหรือการทำกิจกรรมต่างๆ ผู้เรียนมีความมั่นใจที่จะตอบ เพราะว่า มีเพื่อนๆ ในกลุ่มคอยช่วยเหลือ ทำให้ผู้เรียนไม่เครียด เป็นบรรยากาศที่ผู้เรียนก็ไม่ค่อยได้ทำกันบ่อยเท่าใดนัก ในการเรียนโดยปกติแต่ละวัน ดังนั้น นักเรียนจึงมีความรู้สึกว่าเป็นความแตกต่างระหว่างการเรียนการสอนที่เป็นอยู่ในแบบเดิมที่ได้เคยเรียนมา

จากเหตุผล ดังกล่าวข้างต้น ทำให้ผู้เรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้โครงสร้างระดับยอด ประกอบกับกิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิม มีความสนใจในการเขียนภาษาอังกฤษหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง

12. การเปรียบเทียบความสนใจในการเขียนของสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนอ่านโดยการสอนตามคู่มือครู ก่อนและหลังการทดลอง ผลปรากฏว่า ความสนใจในการเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียน ก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 12 โดยคะแนนเฉลี่ยของความสนใจในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังการทดลองสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยก่อนการทดลอง โดยสามารถอธิบายด้วยเหตุผล ดังนี้

12.1 ผู้เรียนได้เรียนรู้โครงสร้างทางไวยากรณ์ต่างๆ เพิ่มมากขึ้น และเนื้อหาที่ใช้ในการเรียนก็เป็นเนื้อหาที่อยู่ใกล้ตัว เกี่ยวข้องกับผู้เรียน ซึ่งผู้เรียนสามารถนำมาประยุกต์ใช้ให้เป็นประโยชน์

ในการเรียนวิชาอื่นๆได้ ทำให้ผู้เรียนสามารถทำความเข้าใจได้ง่ายและทำให้อยากเรียนรู้เพิ่มเติมมากขึ้น

12.2 ผู้เรียนที่ได้รับการเรียนการสอนตามคู่มือครุ นั้น มีกิจกรรมต่างๆ ที่ต้องฝึกฝน และต้องทำกิจกรรมตามที่ผู้สอนกำหนดตามขั้นตอน โดยผู้สอนให้ผู้เรียนทำแบบฝึกหัดที่จัดมาให้ ผู้เรียนต้องทำให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์หรือตามแบบที่ผู้เรียนได้เรียนมาในขั้นตอนต่างๆ ซึ่งเป็นเหมือนการสั่งให้ทำมากกว่าการให้ผู้เรียนได้คิดและใช้ประสบการณ์ของตนเอง ทำให้ผู้เรียนไม่กล้าแสดงออก สังเกตได้จากขณะที่ผู้เรียนทำแบบฝึกหัด เมื่อไม่เข้าใจไม่กล้าถาม แต่จะคอยลอกแบบฝึกหัดจากเพื่อนแทนการคิดและทำแบบฝึกหัดนั้นเอง แต่ก็มีผู้เรียนหลายคนที่มีความพยายาม และมีความสามารถทำแบบฝึกหัด จะคอยช่วยเหลือ แนะนำเพื่อนๆ ในการทำแบบฝึกหัดได้บ้าง ถึงแม้ว่า สิ่งกล่าวมาข้างต้นเป็นเพียงผู้เรียนบางคนเท่านั้น สำหรับผู้เรียนที่มีความพยายาม เรียนรู้ เนื้อหาที่มีสาระง่ายๆ ก่อน แล้วค่อยพัฒนาไปสู่เนื้อหาที่ยากขึ้น อาจต้องใช้เวลาหน่อย แต่ก็เป็นการทำให้ผู้เรียนมีพัฒนาการเรียนภาษาอังกฤษได้อย่างเป็นขั้นตอนและเป็นระบบมีแบบแผน ผู้เรียนได้รับความรู้ใหม่ๆ ทำให้เกิดความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษหลังการทดลองเพิ่มมากขึ้นกว่า ก่อนการทดลองอย่างเห็นได้ชัด

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการเรียนการสอนที่สามารถนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ได้ ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะในการการเรียนการสอน

1.1 การสอนด้วยโครงสร้างระดับยอด ประกอบกับกิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิม เป็นการสอนที่มีกระบวนการและมีขั้นตอนที่ต่อเนื่อง ผู้สอนสามารถปรับให้เข้ากับผู้เรียนทั้งในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ด้วยการเพิ่มเติมกิจกรรมต่างๆ เพื่อให้ผู้เรียนได้ทำกิจกรรมอย่างต่อเนื่อง และช่วยให้ผู้สอนได้พัฒนาการสอนของตัวเองไปในตัวอีกทางหนึ่งด้วย พร้อมทั้งสังเกตเห็นพัฒนาการของผู้เรียนได้อย่างชัดเจน เพราะผู้เรียนมีโอกาสร่วมกันทำกิจกรรมต่างๆ และได้ใช้ความคิดประสบการณ์เดิมของตนเองอย่างเป็นระบบ

1.2 การเรียนการสอนด้วยโครงสร้างระดับยอดประกอบกับกิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิมนั้น ผู้สอนควรศึกษาขั้นตอนของโครงสร้างระดับยอดให้เข้าใจเสียก่อน จึงอธิบายชี้แจงและทำความเข้าใจกับผู้เรียน เพื่อจะได้ข้อปฏิบัติตามที่ผู้สอนและผู้เรียนได้ตกลงกันไว้ ผู้สอนต้องจัดเตรียมบทเรียน สื่อวัสดุอุปกรณ์ และกิจกรรมต่างๆ ให้พร้อมและสามารถปรับเปลี่ยนได้ตาม

พื้นฐานความรู้ความสามารถของผู้เรียน จึงจะทำให้กระบวนการเรียนการสอนดำเนินไปตามขั้นตอน และระบบที่จัดเตรียมไว้อย่างมีประสิทธิภาพ

1.3 การสอนการสอนด้วยโครงสร้างระดับยอด ประกอบกับกิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิม ผู้สอนต้องเอาใจใส่ เป็นกันเอง คอยให้ความช่วยเหลือผู้เรียนในการเรียนรู้และการทำกิจกรรมต่างๆ อย่างใกล้ชิด เพื่อให้คำปรึกษา ชี้แนะแนวทางแก่ผู้เรียนทุกๆ คน ในขณะที่ผู้เรียนไม่เข้าใจ และเกิดความสงสัย

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรจะมีการศึกษางานวิจัยวิธีการสอนด้วยโครงสร้างระดับยอด ประกอบกับกิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิม กับกลุ่มตัวอย่างอื่นๆ เช่น พระนักศึกษาในระดับมหาวิทยาลัย เพื่อจะได้ศึกษาเกี่ยวกับความเหมาะสมในระดับชั้นและวัยของผู้เรียน ศึกษาถึงปัญหาที่เกิดขึ้นและหาวิธีการแก้ไขปรับปรุงบทเรียนในแต่ละขั้นตอน เพื่อที่จะได้บูรณาการการเรียนการสอนในวิชาอื่น ๆ ได้

2.2 ควรจะมีการศึกษานวัตกรรมหรือเทคโนโลยีทางการศึกษาที่ใช้ในการทำกิจกรรมประกอบในการเรียนการสอนอย่างต่อเนื่อง เพื่อนำมาใช้กับบทเรียนโครงสร้างระดับยอด ประกอบกับกิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิม กับตัวแปรอื่นที่ไม่ใช่เพียงชั้นมัธยมศึกษาและประยุกต์ใช้กับการเรียนการสอนวิชาอื่น ๆ ได้ เช่น ภาษาเยอรมัน ภาษาฝรั่งเศส เป็นต้น

2.3 ควรมีการวิจัยเกี่ยวกับวิธีการสอนด้วยโครงสร้างระดับยอด ประกอบกับกิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิมกับผู้เรียนในระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนพระปริยัติธรรมและในระดับมหาวิทยาลัยให้กว้างขวาง เพราะวิธีการสอนด้วยโครงสร้างระดับยอด เป็นวิธีการสอนที่เหมาะสมแก่สมณะสาธุชน ผู้เรียนและผู้สอนมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อกันในขณะที่ดำเนินการเรียนการสอน ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้ตามขั้นตอนอย่างมีระบบ วิธีการสอนก็ไม่ยุ่งยาก ผู้สอนสามารถจัดกิจกรรมต่างๆ และประยุกต์ใช้ได้ตามสภาพแวดล้อมได้อย่างเหมาะสม

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กมลรัตน์ หล้าสุวรรณ. (2528). จิตวิทยาการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ :
ห้างหุ้นส่วนจำกัด ศรีเดชา.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2541). *กรอบหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2541*.
กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา ลาดพร้าว.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2545). *สาระการเรียนรู้และมาตรฐานการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้
ภาษาต่างประเทศ ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544*. พิมพ์ครั้งที่ 1.
กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.
- การศึกษานอกโรงเรียน. (2533). *การพัฒนาหลักสูตรรายวิชาในหลักสูตรประกาศนียบัตร*.
กรุงเทพฯ : กองพัฒนาการศึกษานอกโรงเรียน.
- กรมวิชาการ. (2545). *รายงานผลการประเมินคุณภาพการศึกษาระดับชาติ ผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียนปีการศึกษา 2545 ระดับประเทศ (ออนไลน์)*. แหล่งที่มา กรมวิชาการ :
วันที่ 30 มิถุนายน 2546.
- กาญจนา ปราบพาล. (2532). *การทดสอบและประเมินผลสำหรับครูสอนภาษาอังกฤษ*.
กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กิตดา ปรัดถจวิทยา. (2540). *การเปรียบเทียบความเข้าใจในอ่าน ความสามารถในการใช้
ภาษาอังกฤษ เจตคติต่อการอ่านและการเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาสายปีที่ 4
ที่ได้รับการสอนอ่านโดยโครงสร้างระดับยอด (Top-Level Structure) ประกอบกับกลวิธี
การเสริมต่อการเรียนรู้ (Scaffolding) กับการสอนตามคู่มือครู. ปรินิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.*
- กิตติ วีรศานต์. (2539). *เทคนิคการบริหารโรงเรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา
ม.ต้น – ม.ปลาย*. กระทรวงศึกษาธิการ. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา.
- เกศรี กิติศรีปัญญา. (2542). *การเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ความคิดรวบ
ยอดทางภาษาจากการอ่าน และความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนแบบประสบการณ์ (รูปแบบที่ 2) กับการสอนตาม
คู่มือครู. ปรินิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ :
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.*

- กัลยา ยวนมาลัย. (2539). *การอ่านเพื่อชีวิต*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์.
- กุสุมา มานะสุนทร. (2519). *ความสามารถในการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นปีที่ 1 ในระดับมหาวิทยาลัย*. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต . กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. อัดสำเนา.
- จรินทร์ สกุลถาวร. (2528). *จิตวิทยาการศึกษาวัยรุ่น*. กรุงเทพฯ : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ม.ป.ป.
- จิตาภา ฉันทานนท์. (2541, พฤศจิกายน). *การสอนการอ่านภาษาอังกฤษตามแนวคิดของทฤษฎีโครงสร้างความรู้ (Schema Theory)*. วารสารวิชาการ. 52 – 59.
- ฉันทนา นันทแก้ว. (2535). *การศึกษาพัฒนาการในด้านทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ในการเรียนการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนซ่อมเสริมการอ่านด้วยวิธีวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหา กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ และการสอนตามคู่มือครู*. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต. (การมัธยมศึกษา) กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อัดสำเนา.
- ฉัตรสุดา ดวงพลอย. (2526). *แนวความคิดภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา (Psycholinguistics) และจิตวิทยาการเรียนรู้ (Cognitive Psychology) และการอ่านภาษาอังกฤษ*. วารสารภาษาปริทัศน์.
- ชวาล แพรัตกุล. (2520ก). *เทคนิคการเขียนข้อสอบ*. กรุงเทพฯ : ศุภสภา.
- . (2520ข). *เทคนิคการเขียนข้อสอบ*. ม.ป.ท.
- ชูศรี วงศ์รัตนะ. (2544). *สถิติเพื่อการวิจัย*. กรุงเทพฯ : ศูนย์หนังสือจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทวี ท่อแก้ว และอบรม สนิบาล . (2517). *จิตวิทยาการศึกษา*. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- บังอร พานทอง. (2540). *การสอนแบบเป็นพื้นฐานประสบการณ์ (Whole Language Approach)*. กรุงเทพฯ : ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ปิยนุช พัฒนภิรมย์. (2538). *การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่าน ความสามารถในการเขียน และความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนด้วยแบบฝึกอ่านด้วยกระบวนการคิดสร้างสรรค์กับการสอนตามคู่มือครู*. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ธวัชชา เดชสุภา. (2535). *ผลของวิธีการสอนแบบโครงสร้างระดับยอดและประสบการณ์เดิมที่มีต่อความสามารถในการอ่าน การเขียนภาษาอังกฤษ และการดึงประสบการณ์เดิม*

มาใช้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีประสบการณ์เดิม และการได้รับการสอนต่างกัน ด้วยวิธีการสอนแบบโครงสร้างระดับยอด (Top-Level Structure) กับวิธีสอนตามคู่มือครู. ปรินญาณิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

นพดล ปุชูประเสริฐ. (2534). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการอ่าน เพื่อความเข้าใจ ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนด้วยการอภิปรายและการทำแผนผัง สรุปโยงเรื่องที่อ่าน. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.

นฤมล เลียบสวัสดิ์. (2545). การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านและเจตคติในการเรียนวิชา ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนการอ่านด้านการฝึกความรู้เดิม โดยใช้เทคนิคโครงสร้างระดับยอดกับการสอนตามคู่มือครู. ปรินญาณิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อัดสำเนา.

เนาวรัตน์ นุ่มอุรา. (2534). การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษและ มนุษย์สัมพันธ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนตามรูปแบบเอริกา (ERICA MODEL) และการสอนตามคู่มือครู. ปรินญาณิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

นัสดา ขจรรณี. (2530). การเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ แรงจูงใจและความคงทนในการจำของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนด้วย วิธีมุ่งประสบการณ์ภาษากับการสอนตามคู่มือครู. ปรินญาณิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อัดสำเนา.

มานิต บุญประเสริฐ. (2533). แนวคิดการสอนอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจในชั้นเรียน. วารสารการอ่าน.

พยอม วงศ์สารศรี. (2526). จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ : ภาควิชาจิตวิทยาและการแนะแนว คณะวิชาครุศาสตร์ วิทยาลัยครูสวนดุสิต.

พรพิมล ประสงค์พร. (2535). การเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ ภาษา รูปแบบที่ 2 ซึ่งใช้และไม่ใช้กิจกรรมทดสอบเชิงปฏิบัติ กับการสอนตามคู่มือครู. ปรินญาณิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. บทคัดย่อ.

- พรทิพย์ ตั้งไชยวรวงศ์. (2527). *การเปรียบเทียบความสามารถทางการเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการฝึกเขียนตามคำบอก การทำแบบฝึกหัดแบบโคลซ และการทำแบบฝึกหัดทำยบทเรียน*. ปรินูญานินพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อัดสำเนา.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2538). *วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์*. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ : สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- พรรณี ชูทัย เจนจิต. (2538). *จิตวิทยาการเรียนการสอน*. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : บริษัทต้นอ้อ แกรมมี จำกัด.
- รวีวรรณ อังคนุรักษ์พันธ์. (2533). *การวัดทัศนคติเบื้องต้น*. (เอกสารประกอบวิชา วมป. 306) ชลบุรี : ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา. อัดสำเนา.
- รัตนา ศุภจตุรัส. (2534). *การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านและความสามารถในการเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนอ่านโดยใช้โครงสร้างระดับยอด (TLS) กับการสอนตามคู่มือครู*. ปรินูญานินพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- รัชณี หลักเหล็ก. (2538). *การศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจและความสนใจในการเรียนการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนแบบโครงสร้างระดับยอด (TSL) ด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือกับการสอนตามคู่มือครู*. ปรินูญานินพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ระวีวรรณ ศรีคร้ามครัน. (2522). *วิธีสอนภาษาอังกฤษ*. สงขลา : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา. อัดสำเนา.
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2528). *หลักการวิจัยทางการศึกษา*. กรุงเทพฯ : ศึกษาพรการพิมพ์.
- วนิช บรรจง และคนอื่นๆ. (2515). *จิตวิทยาการศึกษา*. กรุงเทพฯ : กรุงเทพมหานครพิมพ์.
- ศรีรัตน์ นีละคุปต์. (2532). *ทักษะการอ่านที่ต้องพัฒนาเพื่อฝ่าฟันเข้าสู่มหาวิทยาลัย, การสอนอ่านเพื่อเดินเข้าสู่ประตูมหาวิทยาลัย*. กรุงเทพฯ : สมาคมการอ่านแห่งประเทศไทย.
- วิไลพร ฉายา. (2530). *ผลของการสอน Top-Level Structure ที่มีต่อการอ่านเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบางกะปิ*. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

- วรรณิ์ โสมประยูร. (2521). *การเขียนแบบสร้างสรรค์. ภาคหลักสูตรและการสอน*
คณะศึกษาศาสตร์. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ภูริสา ปราบริปู. (2535). *ปัญหาการบริหารงานโรงเรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษาตาม*
ทัศนคติของผู้บริหาร ผู้สอน ผู้เรียน. ปรินญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต.
(การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ศิริพรรณ กาจก้าแหง. (2538). *การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษและ*
ความคงทนในการระลึกสิ่งที่อ่านได้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนอ่าน
โดยเทคนิคการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมาย กับการสอนตามคู่มือครู.
ปรินญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อุดลำนเา.
- ศรียัย สุวรรณกิติ. (2522). *วิธีสอนภาษาอังกฤษ. พิมพ์ครั้งที่ 2. พิษณุโลก : มหาวิทยาลัย*
ศรีนครินทรวิโรฒ. พิษณุโลก.
- สงวน สุทธิเลิศอรุณ. (2530). *จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ : ห้างหุ้นส่วนจำกัด อักษรบัณฑิต.*
- สุชา จันทรเอม และสุรางค์ จันทรเอม. (2518). *จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ : แพร่พิทยา.*
- สุโท เจริญสุข. (2525). *จิตวิทยาวัยรุ่น. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.*
- สุริตา ชูดวงแก้ว. (2535). *การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษและความสนใจใน*
การเรียนการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนแบบ
บทบาทสมมติและวิธีการสอนตามคู่มือครู. ปรินญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต.
(การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สุรางค์ ไคว้ตระกูล. (2541). *จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.*
- สุมิตรา อังวัฒนกุล. (2535). *วิธีสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ. กรุงเทพฯ :*
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุไร พงษ์ทองเจริญ. (2526). *วิธีสอนภาษาอังกฤษสำหรับผู้เริ่มเรียน. กรุงเทพฯ :*
โรงพิมพ์ประมวลศิลป์.
- เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. (2531ก). *การพัฒนาการอ่านแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา. กรุงเทพฯ :*
บริษัทประยูรวงศ์ปรีนติ้ง จำกัด.
- (2531ข). *เอกสารคำสอนหลักสูตรและการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษา.*
กรุงเทพฯ : บริษัทประยูรวงศ์ปรีนติ้ง จำกัด.
- (2533ค). *การพัฒนาการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา. กรุงเทพฯ :*
บริษัทประยูรวงศ์ปรีนติ้ง จำกัด.

- . (2534ง). การพัฒนาการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา เล่มที่ 2. โครงการพัฒนาการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. กรุงเทพฯ : บริษัทประยูรวงศ์ปรีนติ่ง จำกัด.
- . (2536จ). การพัฒนาการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา เล่มที่ 3. กรุงเทพฯ: บริษัทประยูรวงศ์ปรีนติ่ง จำกัด.
- สมุทร เข็มเขาวนิช. (2539). เทคนิคการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ. พิมพ์ครั้งที่ 9. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์รวมสาส์น.
- สงวนศรี เณรฐานันท์. (2532). การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่าน ความสามารถทางการเขียนและแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธี (Top - Level Structure) และวิธีการสอนตามคู่มือครู. ปรินูญานิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สายสุรีย์ เตมสินสุข. (2535). การศึกษาเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษและความรับผิดชอบของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 3 กับการสอนตามคู่มือครู. ปรินูญานิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อัดสำเนา.
- สุภาพ บุตรสีห์. (2529). การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการอ่านภาษาอังกฤษและทัศนคติต่อการอ่านด้วยการใช้ TLS, SQ3R และวิธีการสอนตามคู่มือครู. ปรินูญานิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- อาคม จันทรสุนทร. (2527). การสอนเพื่อสนองสมรรถภาพของมนุษย์. กรุงเทพฯ : หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา.
- อรรณพ บรรจงสวัสดิ์. (2534). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และเจตคติต่อการวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนด้วยการสอนโดยใช้ชุดการสอนแบบศูนย์ การเรียนที่จัดกิจกรรมแบบโครงสร้างระดับย่อยกับการสอนตามคู่มือครู. ปรินูญานิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- อัจฉรา วงศ์โสธร. (2532ก). การวิจัยเพื่อพัฒนาแบบทดสอบอิงปริเฉทสำหรับใช้กับนักศึกษาไทยในระดับต่างๆ. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- (2539๗). *การทดสอบและการประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ : ศูนย์หนังสือจุฬาลงกรณ์.
- อุไร แฉล้ม. (2522). *ความสามารถในการอ่านและเขียนของนิสิตและนักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษในวิทยาลัยและวิทยาลัยครู*. ปรินญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อัดสำเนา.
- อุทัย ภิรมย์รัตน์ และเพ็ญศรี รังสิยากุล. (2521). *ปัญหาการสอนภาษาอังกฤษแก่ผู้เริ่มเรียน*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- เอกรินทร์ สีมหาศาล. (2532). "มิติสัมพันธ์ของกระบวนการอ่านและการเลือกบทอ่าน," *การสอนอ่านเพื่อเดินเข้าสู่ประตูมหาวิทยาลัย*. กรุงเทพฯ : สมาคมการอ่านแห่งประเทศไทย.
- อรรถวุฒิ บรรจงสวัสดิ์. (2534). *การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และเจตคติต่อการอ่านวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดการสอนแบบศูนย์การเรียนรู้ ที่จัดกิจกรรมแบบโครงสร้างระดับยออดกับการสอนตามคู่มือครู*. ปรินญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- Abodarin, Yemi. (1986). Integrating Reading and Writing, *English Teaching Forum*. 1 : 38 – 40.
- Applebee, A. (1978). "Achievement Awards in Writing," *Research in the teaching of English*. (1:14 – 53).
- Arapoff, Naney. (January, 1967). "Writing : A Thinking Process," *English Teaching Forum*.
- Bartlett, Brendan. (May, 1979a). "Top-Level Structure as an Organizational strategy for Recall of Classroom Text," *Dissertation Abstracts Instructional*. 39(11) : 6 64 - A.
- (August, 1986b). *So This is the Main Idea : Where Use of and Author's Top – Level Structure Helps a Reader*. Paper Presented at the English World Congress in Reading, Manila, Philippines.
- (1985c). "Text Organization : A Base for Strategic Reading in Christie, F. et al (Eds)," *Reading Curriculum – Reader ECT 412*. Dakin University Press, Gee long.
- Beed, Penny L. and others. (May, 1991). "Moving Learners toward Independence : The Power of Scaffolding Instruction," *The Reading Teacher*. 44 (9) : 648 – 655.

- Bond, Guy L. and Tinker, Miles A. (1967). *Reading Difficulties : Their Diagnosis and Correction*. New York : Appleton Century Crofts.
- Brown, A.L. and M.A. Palinscar. (1984). "Reciprocal Teaching of Comprehension Fostering and Comprehension Monitoring Activities," *Cognitive and Instruction*. p. 115 – 117.
- Burmeister Louis E. (1951A). *Reading Strategies for Secondary School Teachers*. : Addison Wesley Publishing Company. Citing Rudoff Flesh.
- (1974B). *How to Test Read Ability*. New York. Happer and Row, 314.
- Calhoun, Janes L. (October, 1971). The Effect of Analysis of Essays in College Compositing Classes on Reading and Writing Skill. *Dissertation Abstracts International*. 32; A – 1972 A.
- Carrell, Patricia L. And Joan C. Eisterhold. (December,1983a). Schema Theory and ESL Reading Pedagogy, *TESOL Quarterly* . 17 (26) : 289 – 298.
- (June,1984b). Evidence of Formal Schema in School Language Comprehension, *English Language Learning*. 34 (2); 87 – 112.
- (September,1984c). The Effect of Rhetorical Organization of ESL Reader, *TESOL Quarterly*. 18 (3) : 441 – 469.
- Coady, James. (1979). *Psycholinguistic Model ESL Reader in Reading a Second Language*, Massachusetts : Allyn and Bacon.
- Crawley, Sharon J. and Mountain, Lee H. (1988). *Strategies for Guiding Content Reading*. Massachusetts : Allyn and Bacon.
- Cooper, David J., Warneke, W Edna and Shipman A. Dorothy. (1988). *The What How of Reading Instruction*. Second Edition. Ohio : Merrill Publishing Company.
- Davis, Frederick. B. (1964). *Education Measurement and Their Interpretation*. California : Weds worth Publishing Company.
- Davidson, Jane L. (October,1982). "The Group Mapping Activity for instruction in Reading and Thinking," *Journal of Reading*. 26 : 52 – 56.
- Dewey, John. (1959). *Dictionary of Education*. New York : Philosophical Library.
- Dubin, Fraid. (July,1982). "What Every EFL Teacher Should Know about Reading," *English Teaching Forum*. 20(3) :14-s16.

- Esky, David E. (1986). *Theoretical Foundations, in Teaching secondary Language Reading For Academic Purposes*. Massachusetts : Addison – Wesley.
- Evanechko, P, Ollila, L., & Amstrong, R. (1974). An Investigation of the Relationship between Children's Performance in Written Language and Their Reading Ability, *Research in the Teaching of English*. 8 : 315 – 325.
- Fan, Chung – The. (1952). *Item Analysis Table*. New Jersey: Educational Testing service, Princeton.
- Fields, Majorie V; and Spangler Katherine. (1995). *Let's begin Reading Right : Developmentally Appropriate Beginning Literacy*. Third Edition. N.J. : Merrill.
- Flanders. Ned A. (1970). *Analyzing Teaching behavior*. Massachusetts : Addison Wesley Publishing Company.
- Flood, James and Diane Lapp. (April,1988). "Conceptual Mapping Strategies for Understanding Information Text," *The Reading teacher*. 41 : 780 – 783.
- Finocchiaro, Many and Michael Banomo. (1980). *The Foreign Language ; A Guide for Teacher*. New York : Regents Publishing Company.
- Frohlick, Gifford. (1959). *Guidance Testing*. Chicago : Science Research Associated Inc.
- Gagne, Robert M. (1967). *The Condition of Learning*. New York : Holt, Rinehart and Winston.
- Gattegno, Caleb. (1963). *Teaching Foreign Language in Schools; The Silent Way*. New York : Educational Solution.
- Gillet, Jean Wall age; And Temple, Charles. (1990). *Understanding Reading Problems Assessment And Instruction*. Third Edition. New York : Foreman and Company.
- Good, Carter Victor. (1973). *Dictionary of Education*. 3rd ed. New York : McGraw-Hill. Book.
- Goodman, K.S. (1982). *Language and Literacy*. Boston : Rout ledge and Keg an Paul Ltd.
- Harris, Albert J; and Sipay, Edward R. (1979). *How to Teach Reading*. New York : Longman.
- Harris, David P. (1979). *Testing English as a Second Language*. New York : McCray-Hill.

- Harris, Larry A. and Smith, Carl B. (1986). *Reading Instruction Through Diagnostic Teaching In the Classroom*. New York : Macmillan.
- Harris, L.A. and C.B. Smith. (1976) *Reading Instruction*. New York : Holt, Rinehart and Winston.
- Harris, Albert J. and Edward R. Sipay. (1979). *How to Teach Reading*. New York : Longmans, Inc.,
- Heimlich, Joan E; and Susan D. Pittellman. (1986). *Semantic Mapping Classroom Application*. New York. Del.; International Reading Association.
- Hughes, Ruther. (1989). *Testing for Language Teacher*. New York : Cambridge University Press.
- Hurlock, Elizabeth B. (1955). *Adolescent Development*. New York : McGraw Hill Book Company.
- Isengart, Janet K. (1996). *Students' reading Interest : Can Teacher's Beliefs and Instructional Practices Have an Effect ?*. Doctor's Thesis. Virginia : West.
- Johnson, Patricia. (July,1986). Acquisition of Schema of Comprehension and Communication : A Study Of Reading – Writing Relationship, In *ESL < ELC Journal*. 17 (1) 1 – 13.
- Johnson, Martha Russell. (August,1987). "Effects of Cloze Story Map Strategy on Reading comprehension," *Dissertation Abstracts International*. 49 : 198 – A.
- Krachen, Stephen. D. (1984). *Writing : Research, Theory and Applications*. 1st ed. California : Pergamon Press.
- Krashen, Stephen B. (July,1986). "The Percule Role of Revision in Reading and Writing," *Resources in Education*. 21(7) : 30.
- Lado, Robert. (1977). *Language Testing*. 9th ed. Longman.
- Levine, Martin G. & George J. Haus. (October,1985). "The Effect of Background Knowledge on the Reading Comprehension of Second Language Learners," *Foreign Language Annual*. 18 : 391 – 397.
- Maslow, Abraham Harold. (1970). *Motivation and Personality*. 2nd ed. New York : Harp and Row.

- McDermott, Marylou Bridgman. (July,1991). "Teaching Top-Level Structure as an Aids for Reading Comprehension of Expository Prose for Fourth Grade Pupils," *Dissertation Abstracts International*. 52(1) : 122-A.
- Moris, A. and Stewart, Dore N. (1989). *Learning to Learn From Text : Effective Reading in the Content Area*. North Ryde : Addition Wesley.
- Mecrimmon, D.M. James M. (1963). *Writing with a purpose shouted*. Boston : Hong ton Mifflin company. U.S.A.
- Meyer, Bonie J. F., David M. Brandt and George J. Blush. (March,1980). " Use of Top-Level Structure in Test. Key for Reading Comprehension of Nine – Grade Students," *Reading Research Quarterly*. 17(1) : 72-103.
- Mueller, heodore H. (May,1971). Student Attitudes in the Basic French Courses at the University of Kentucky. *Modern Language Journal*. 290 – 297.
- Nejad, ashae Iran. (Jun,1987). Cognitive and Effective causes of interest and Linking. *Journal of Education Psychology*. 79 (2) : 129.
- Nelson, Gaylel. (October,1984). Reading : A Student Centered Approach, *English Teaching Forum*. 22 (4) : 2 – 5, 8.
- Nuttall, Christine. (1995). *From Reader to Reading Teacher*. Massachusetts : Allyn and Bacon.
- O'harre. Frank. (October,1972a). The Effect of Sentence Combining Practice not Dependent on the Formal Knowledge or Grammar of the Writing of Seventh Grade. *Dissertation Abstracts International*. 32 : 6387 – A .
- . (1972b). So this the main idea : when use of an Author's Top – level Structure Helps a Reader. *Dissertation Abstracts International*.
- Oller, John w. (1979). *Language Tests at School : A Pragmatic Approach*. London : Longman.
- Oliva, Peter F. (1969). *Evaluating Student Achievement, In the Teaching of Foreign Language* : p. 203 – 204. New Jersey Englewood Cliff, Prentice – hall, Inc.
- Page, Terry J., B. Thomas and A.R. Marshall. (1977). *International Dictionary of Education*. New York. Nicholas Ruble shy Company.

- Patty, Wallter T., Dorothy C. Petty and Marjorie F. Beaching. (1985). *Experience in Language : Tools And Techniques for Language Art Methods*. 4th ed. New York : Allyn and Bacon Inc.
- Perron, John David. (January,1975). An Exploratory Approach to Extending the Syntactic Development of Fourth grade Students Through the Use of Sentence Combining Method. *Dissertation Abstracts International*. 35 : 4316.
- Powell, Marvin. (1963). *The Psychology of Adolescence*. New York : The Bob's Merrill.
- Rattनाविच, Saowalak. (November,1987). The Effects of Using Top-Level Structure Instructional Modules and Traditional Teaching Method in Teaching English to Thai Students. *Project Report SEAMEO RELC Fellowship Grant*.
- Rattनाविच, Saowalak and Others. (1992). *Teaching All the Children to Read : The Concentrated Language Encounter Approach*. London : Open University.
- Robinson, H. Alan. (1975). *Teaching Reading and Study Strategies : The Content Areas*. Massachusetts : Allyn and Bacon.
- Rumelhart, D.E. (1981). "Schema : The Building Block of Cognition," *Comprehension and Teaching Research Review*. New York : International Reading Association.
- Rubin, Dorothy. (1993). *A Practical to Teaching Reading*. Second Edition. Massachusetts : Allyn and Bacon.
- Rumelhart, D.E. (1981). *Schemata : The Building Block of Cognition, Comprehension and Teaching Research Review*. New York : International Reading Association.
- Ryder, Randall J. and Graves, Michael F. (1990). *Reading and Learning in Content Areas*. Massachusetts : Ellyn and Bacon.
- Shepherd, David L. (1973). *Comprehensive High School Reading Methods*. Ohio: A Bell & Howe 11 Company.
- Shirey, Larry L; and Ralph E. Reynolds. (June,1988). *Effect of Interest on Attention and Learning*. *Journal of Educational Psychology*. 80(2) : 159.
- Schmidt, Marion B. (October,1986). " The Shape of Content : Four Semantic Map Structures for Expository Paragraphs," *The Reading Teacher*. 40 : 113 – 117.

- Sinatra, Richard C., Josephine Stahl – Gemake and Nancy Wyche Morgan.
(October,1984). “ Using Semantic Mapping after Reading to Organize and Write Original Discourse ,” *Journal of Reading*. 30 : 4 – 12.
- Swales, John M. and Christine B. Freak. (1997). *Academic Writing for Graduate Students*.
University of Michigan.
- Taylor, Barbara and Richard W. Reach. (Winter,1984). “ The Effects of Text Structure Instruction on Middle – Grade Students Comprehension and Production of Expository Text.” *Reading Research Quarterly*. 14 (2) : 134 – 146.
- Taylor, Barbara M. (1984). “ *Children’s Memory for Expository Text After Reading,*”
Reading Research Quarterly. 15 : 399 – 411.
- Thorndike, Robert Ladd and Elizabeth. Hagen. (1959). *Ten Thousand Careers*.
New York : Wiley.
- Thonis, Eleanor Wall. (1980). *Teaching Reading to Non-English Speakers*. New York :
Collier Macmillan International.
- Valette, Rebecca M. (1981). *The Evaluation of Secondary Language Learning*.
The Second Language Classroom. Oxford University Press.
- Widdowson, H.G. (1979a). *Teaching Language as Communication*. London : Oxford
University Press.
- William, Eddie. (1986). *Reading in the Language Classroom*. London : Macmillan
Publisher.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

- ตารางแสดงค่าความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ
- ตารางคะแนนความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ
- ตารางแสดงค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบสอบถามวัดความสนใจในการอ่านภาษาอังกฤษ
- ตารางแสดงค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบสอบถามวัดความสนใจในการเขียนภาษาอังกฤษ
- ตารางแสดงคะแนนความเข้าใจในการอ่าน ความสามารถในการเขียนความสนใจในการอ่าน และความสนใจในการเขียนภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการทดลอง
- ตารางแสดงคะแนนของนักเรียนกลุ่มทดลองและควบคุม ก่อนและหลังการทดลอง

ตาราง 15 ค่าความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่าน
ภาษาอังกฤษ จำนวน 40 ข้อ

ข้อ	PH	PL	p	r	
1	0.89	0.04	.67	.54	11.3
2	0.78	0.22	.50	.55	13.0
3	0.93	0.22	.60	.71	11.9
4	0.26	0.22	.60	.05	12.0
5	0.67	0.37	.52	.30	12.8
6	0.93	0.15	.56	.76	12.4
7	0.85	0.15	.50	.68	13.0
8	0.81	0.29	.56	.52	12.4
9	0.97	0.22	.65	.78	11.5
10	0.89	0.40	.67	.54	11.3
11	0.74	0.33	.54	.41	12.6
12	0.93	0.15	.56	.76	12.4
13	0.97	0.15	.61	.81	11.7
14	0.67	0.18	.42	.50	13.8
15	0.93	0.14	.56	.76	12.4
16	0.85	0.29	.58	.57	12.2
17	0.85	0.44	.66	.45	11.4
18	0.85	0.37	.62	.50	11.7
19	0.78	0.29	.54	.49	12.6
20	0.93	0.33	.66	.65	11.3

ข้อ	PH	PL	p	r	
21	0.78	0.37	.58	.42	12.2
22	0.89	0.51	.72	.45	10.7
23	0.97	0.37	.72	.71	10.6
24	0.89	0.18	.55	.69	12.5
25	0.89	0.44	.68	.51	11.1
26	0.81	0.40	.61	.42	11.8
27	0.89	0.51	.72	.45	10.7
28	0.97	0.29	.68	.75	11.1
29	0.18	.18	.60	.67	10.8
30	0.93	0.29	.64	.67	11.5
31	0.74	0.18	.45	.56	13.5
32	0.44	0.29	.36	.26	14.4
33	0.97	0.26	.67	.76	11.2
34	0.48	0.26	.37	.24	14.4
35	0.74	0.15	.43	.59	13.7
36	0.85	0.26	.57	.59	12.7
37	0.89	0.33	.63	.59	11.7
38	0.62	0.18	.39	.45	14.2
39	0.74	0.37	.56	.38	12.4
40	0.93	0.37	.68	.62	11.1

ได้ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ $r_{tt} = 0.89$

ตาราง 16 แสดงคะแนนความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ

คนที่	อันดับที่ที่ผู้เชี่ยวชาญให้คะแนน			รวม	D	D^2
	ท่านที่ 1	ท่านที่ 2	ท่านที่ 3			
1	9	12	10	31	7.15	51.12
2	3	2	5	10	28.15	792.42
3	5	7	10	23	15.15	229.52
4	6	7	5	18	20.15	406.02
5	23	17	19	59	20.85	434.72
6	24	27	23	74	35.85	1285.22
7	3	2	4	9	29.15	849.72
8	6	3	3	12	26.15	683.82
9	6	4	7	17	21.15	447.32
10	11	7	9	27	11.15	124.32
11	12	15	9	36	2.15	4.62
12	19	24	27	70	31.85	1014.42
13	7	3	4	14	24.15	583.22
14	4	2	4	10	28.15	792.42
15	5	8	4	17	21.15	447.32
16	4	3	4	11	27.15	737.12
17	8	3	5	16	22.15	490.62
18	8	7	5	20	18.15	329.42
19	13	15	17	45	6.85	46.92
20	7	5	4	16	22.15	490.62
21	30	27	28	85	46.85	2194.92
22	24	27	29	80	41.85	1751.42
23	19	25	17	61	22.85	522.12
24	3	4	7	14	24.15	583.22
25	31	26	28	85	46.85	2194.92
26	4	2	3	9	29.15	849.72

ตาราง 16 ต่อ

คนที่	อันดับที่ที่ผู้เชี่ยวชาญให้คะแนน			รวม	D	D^2
	ท่านที่ 1	ท่านที่ 2	ท่านที่ 3			
27	3	2	7	12	26.15	683.82
28	27	24	18	69	30.85	951.72
29	29	33	28	90	51.85	2688.42
30	23	16	21	60	21.85	477.42
31	12	9	7	28	10.15	103.02
32	19	24	25	68	29.85	891.02
33	29	22	27	78	39.85	1588.02
34	21	26	17	64	25.85	668.22
35	7	5	3	15	23.15	535.92
36	27	15	23	65	26.85	720.92
37	30	28	26	84	45.85	2102.22
38	7	3	4	14	24.15	583.22
39	7	8	5	20	18.15	329.42
40	8	5	3	16	22.15	490.62
รวม				1526		31151.20
ค่าเฉลี่ย				38.15		

ได้ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ = 0.65

ตาราง 17 แสดงค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามวัดความสนใจในการอ่านภาษาอังกฤษ

ข้อที่	X_H	S_H^2	X_L	S_L^2	t
1	3.48	0.26	2.56	0.59	4.28
2	3.40	0.41	2.20	0.50	6.28
3	3.04	0.54	2.16	0.55	4.12
4	3.28	0.46	2.28	0.37	5.48
5	3.00	0.41	2.56	0.34	2.54
6	3.48	0.34	2.64	0.49	4.61
7	3.40	0.41	2.16	0.30	7.35
8	3.58	0.42	2.96	0.37	3.48
9	3.24	0.44	2.12	0.47	5.66
10	3.12	0.61	2.04	0.20	6.00
11	3.13	0.48	2.04	0.20	6.54
12	2.92	0.57	2.20	0.50	3.48
13	3.68	0.39	2.04	0.87	7.30
14	3.50	0.41	2.12	0.44	7.86
15	3.36	0.49	2.16	0.39	6.39
16	3.28	0.62	2.44	0.67	3.69
17	3.16	0.75	2.12	0.52	4.61
18	3.36	0.46	2.00	0.25	7.50
19	3.16	0.31	2.20	0.75	4.66
20	2.92	0.57	2.48	0.59	2.04

ได้ค่าความเชื่อมั่น (α - Coefficient) = 0.46

ตาราง 18 แสดงค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามวัดความสนใจในการเขียนภาษาอังกฤษ

ข้อที่	X_H	S_H^2	X_L	S_L^2	t
1	3.52	0.26	3.00	0.28	4.45
2	3.40	0.67	2.20	0.41	5.77
3	3.56	0.34	2.60	0.33	5.86
4	3.40	0.50	2.75	0.35	3.52
5	3.56	0.34	2.84	0.47	4.00
6	3.52	0.34	2.68	0.31	5.20
7	3.44	0.25	2.14	.49	7.55
8	3.36	0.24	2.64	.32	4.81
9	3.44	0.42	2.68	0.56	6.48
10	3.44	0.42	2.76	0.44	3.66
11	3.56	0.42	2.32	0.22	7.75
12	3.12	0.52	2.24	0.27	4.95
13	3.40	0.50	2.21	0.17	7.26
14	3.16	0.47	2.52	0.59	3.10
15	3.08	0.49	2.32	.47	3.87
16	3.48	0.59	2.12	0.41	6.80
17	3.54	0.34	2.16	0.22	9.22
18	3.52	0.42	2.08	0.49	7.54
19	3.20	0.41	2.40	0.41	4.41
20	2.92	0.57	2.20	0.6	3.30

ได้ค่าความเชื่อมั่น (α - Coefficient) = 0.59

ตาราง 19 แสดงคะแนนความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลอง ก่อนและหลัง
การทดลอง

คนที่	Pre-test (T_1)	Post-test (T_2)	ผลต่าง (D)	(D) ²	คนที่	Pre-test (T_1)	Post-test (T_2)	ผลต่าง (D)	(D) ²
1	18	27	9	81	18	18	21	3	9
2	26	22	-4	16	19	22	29	7	49
3	16	26	10	100	20	13	28	15	225
4	14	30	16	256	21	17	27	10	100
5	9	33	24	576	22	13	29	16	256
6	7	22	15	225	23	14	26	12	144
7	19	32	13	196	24	13	30	17	289
8	13	33	20	400	25	14	25	11	121
9	13	27	14	196	26	11	24	13	169
10	18	30	12	144	27	17	25	8	64
11	16	30	14	196	28	20	30	10	100
12	14	30	16	256	29	10	26	16	256
13	17	33	16	256	30	23	21	-2	4
14	13	25	12	144	31	15	31	16	256
15	14	32	18	324	32	21	23	2	4
16	8	25	17	289	33	14	28	14	196
17	13	29	16	256					

ตาราง 20 แสดงคะแนนความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มควบคุม ก่อนและหลัง
การทดลอง

คนที่	Pre-test (T_1)	Post-test (T_2)	ผลต่าง (D)	(D) ²	คนที่	Pre-test (T_1)	Post-test (T_2)	ผลต่าง (D)	(D) ²
1	19	24	5	25	16	18	35	17	289
2	22	28	6	36	17	18	26	8	64
3	14	26	12	144	18	10	34	24	576
4	23	25	2	4	19	25	28	3	9
5	18	28	10	100	20	16	27	11	121
6	22	27	5	25	21	14	35	21	441
7	18	35	7	49	22	19	24	5	25
8	23	26	3	9	23	10	34	24	576
9	24	27	3	9	24	24	29	5	25
10	16	29	13	169	25	8	33	25	625
11	13	23	10	100	26	22	28	6	36
12	23	27	4	16	27	20	33	13	169
13	11	26	15	225	28	23	28	5	25
14	9	36	27	729	29	21	27	4	16
15	22	28	6	36	30	15	28	13	169

ตาราง 21 แสดงคะแนนความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลอง ก่อนและ

หลังการทดลอง

คนที่	Pre-test (T_1)	Post-test (T_2)	ผลต่าง (D)	(D) ²	คนที่	Pre-test (T_1)	Post-test (T_2)	ผลต่าง (D)	(D) ²
1	10	16	6	36	18	12	17	5	25
2	14	18	4	16	19	12	16	4	16
3	12	17	5	25	20	11	18	7	49
4	14	18	4	16	21	12	15	6	36
5	11	18	7	49	22	10	15	5	25
6	14	18	4	16	23	8	14	6	36
7	15	18	3	9	24	8	15	7	49
8	12	18	6	36	25	12	18	6	36
9	12	18	6	36	26	12	16	4	16
10	13	18	5	25	27	12	18	6	36
11	14	18	4	16	28	12	17	5	25
12	13	18	5	25	29	12	16	4	16
13	12	18	6	36	30	13	19	6	36
14	12	17	5	25	31	12	17	5	25
15	12	18	6	36	32	13	18	5	25
16	10	16	6	36	33	10	17	7	49
17	14	18	4	16					

ตาราง 22 แสดงคะแนนความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มควบคุม ก่อนและ
หลังการทดลอง

คนที่	Pre-test (T_1)	Post-test (T_2)	ผลต่าง (D)	(D) ²	คนที่	Pre-test (T_1)	Post-test (T_2)	ผลต่าง (D)	(D) ²
1	12	15	3	9	16	10	13	3	9
2	10	12	2	4	17	12	13	1	1
3	12	13	1	1	18	14	16	2	4
4	11	13	2	4	19	11	12	1	1
5	12	12	0	0	20	12	14	2	4
6	10	12	2	4	21	16	16	0	0
7	15	17	2	4	22	15	18	3	9
8	14	16	2	4	23	12	14	2	4
9	10	11	1	1	24	10	11	1	1
10	10	12	2	4	25	9	11	2	4
11	9	11	2	4	26	10	12	2	4
12	10	10	0	0	27	14	15	1	1
13	10	10	0	0	28	12	13	1	1
14	10	12	2	4	29	15	17	2	4
15	12	14	2	4	30	12	14	2	4

ตาราง 23 แสดงคะแนนความสนใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลอง ก่อนและหลัง
การทดลอง

คนที่	Pre-test (T_1)	Post-test (T_2)	ผลต่าง (D)	(D) ²	คนที่	Pre-test (T_1)	Post-test (T_2)	ผลต่าง (D)	(D) ²
1	51	49	-2	-4	18	60	62	2	4
2	48	69	21	441	19	50	69	19	361
3	51	71	20	400	20	67	69	2	4
4	54	75	21	441	21	67	65	-2	-4
5	51	57	6	36	22	60	66	6	36
6	55	64	9	81	23	56	63	7	79
7	53	75	22	484	24	52	57	5	25
8	58	74	16	256	25	56	64	8	64
9	57	74	17	289	26	54	60	6	36
10	46	63	17	289	27	54	57	3	9
11	50	62	12	144	28	47	55	8	64
12	53	66	13	169	29	48	51	3	9
13	61	57	-4	-16	30	48	53	5	25
14	46	60	14	196	31	46	51	5	25
15	65	74	9	81	32	49	51	3	9
16	68	75	7	49	33	51	58	7	49
17	64	72	8	64					

ตาราง 24 แสดงคะแนนความสนใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มควบคุม ก่อนและหลัง
การทดลอง

คนที่	Pre-test (T_1)	Post-test (T_2)	ผลต่าง (D)	(D) ²	คนที่	Pre-test (T_1)	Post-test (T_2)	ผลต่าง (D)	(D) ²
1	54	51	-3	-9	16	44	49	5	25
2	49	54	4	16	17	49	53	4	16
3	50	54	4	16	18	46	50	4	16
4	56	58	2	4	19	50	52	2	4
5	51	56	5	25	20	49	52	3	9
6	54	56	2	4	21	54	57	3	9
7	56	62	6	6	22	53	63	10	100
8	49	52	3	9	23	66	68	2	4
9	46	50	4	16	24	52	54	2	4
10	55	57	2	4	25	55	58	3	9
11	64	67	3	9	26	54	61	7	49
12	49	51	3	9	27	53	59	6	36
13	54	56	2	4	28	46	49	3	9
14	48	53	5	25	29	49	56	7	49
15	52	55	3	9	30	60	65	5	25

ตาราง 25 แสดงคะแนนความสนใจในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลอง ก่อนและหลัง
การทดลอง

คนที่	Pre-test (T_1)	Post-test (T_2)	ผลต่าง (D)	(D) ²	คนที่	Pre-test (T_1)	Post-test (T_2)	ผลต่าง (D)	(D) ²
1	27	31	4	16	18	48	69	21	441
2	36	44	8	64	19	52	66	14	196
3	50	59	9	81	20	52	63	11	121
4	41	60	19	361	21	46	69	23	529
5	53	61	8	64	22	57	73	16	256
6	63	66	3	9	23	48	67	19	361
7	70	64	-6	-36	24	45	60	15	225
8	46	59	13	169	25	62	72	10	100
9	51	67	16	256	26	56	60	4	16
10	40	44	4	16	27	67	68	1	1
11	40	51	11	121	28	44	47	3	9
12	50	56	6	36	29	56	73	17	289
13	51	60	9	81	30	63	67	4	16
14	43	48	5	25	31	54	57	3	9
15	51	60	9	81	32	49	54	5	25
16	46	49	3	9	33	36	39	3	9
17	35	46	11	121					

ตาราง 26 แสดงคะแนนความสนใจในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มควบคุม ก่อนและหลัง
การทดลอง

คนที่	Pre-test (T_1)	Post-test (T_2)	ผลต่าง (D)	(D) ²	คนที่	Pre-test (T_1)	Post-test (T_2)	ผลต่าง (D)	(D) ²
1	51	55	4	16	16	60	51	-9	-81
2	45	56	11	121	17	47	55	8	64
3	51	55	4	16	18	46	52	6	36
4	52	47	-5	-25	19	69	61	-8	-64
5	46	59	13	169	20	45	53	8	64
6	47	65	18	324	21	34	50	16	256
7	50	67	17	289	22	43	50	7	49
8	57	64	7	49	23	47	54	7	49
9	46	57	11	121	24	40	45	5	25
10	36	47	11	121	25	48	51	3	9
11	40	48	8	64	26	42	53	11	121
12	50	54	4	16	27	40	45	5	25
13	69	66	-3	-9	28	45	51	6	36
14	43	52	9	81	29	64	68	4	16
15	48	56	8	64	30	45	49	4	16

ตาราง 27 เปรียบเทียบคะแนนแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ ระหว่างกลุ่ม
ทดลองและกลุ่มควบคุม

คนที่	กลุ่มทดลอง			กลุ่มควบคุม		
	ก่อนทดลอง	หลังทดลอง	ผลต่าง	ก่อนทดลอง	หลังทดลอง	ผลต่าง
1	18	27	9	19	24	5
2	26	22	-4	22	28	6
3	16	26	10	14	26	12
4	14	30	16	23	25	2
5	9	33	24	18	28	10
6	7	22	15	22	27	5
7	19	32	13	18	35	7
8	13	33	20	23	26	3
9	13	27	14	24	27	3
10	18	30	12	16	29	13
11	16	30	14	13	23	10
12	14	30	16	23	27	4
13	17	33	16	11	26	15
14	13	25	12	9	36	27
15	14	32	18	22	28	6
16	8	25	17	18	35	17
17	13	29	16	18	26	8
18	18	21	3	10	34	24
19	22	29	7	25	28	3
20	13	28	15	16	27	11
21	17	27	10	14	35	21
22	13	29	16	19	24	5
23	14	26	12	10	34	24
24	13	30	17	24	29	5
25	14	25	11	8	33	25

ตาราง 27 ต่อ

คนที่	กลุ่มทดลอง			กลุ่มควบคุม		
	ก่อนทดลอง	หลังทดลอง	ผลต่าง	ก่อนทดลอง	หลังทดลอง	ผลต่าง
26	11	24	13	22	28	6
27	17	25	8	20	33	13
28	20	30	10	23	28	5
29	10	26	16	21	27	4
30	23	21	-2	15	28	13
31	15	31	16			
32	21	23	2			
33	14	28	14			

ตาราง 28 เปรียบเทียบคะแนนแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ ระหว่างกลุ่ม
ทดลองและกลุ่มควบคุม

คนที่	กลุ่มทดลอง			กลุ่มควบคุม		
	ก่อนทดลอง	หลังทดลอง	ผลต่าง	ก่อนทดลอง	หลังทดลอง	ผลต่าง
1	10	16	6	12	15	3
2	14	18	4	10	12	2
3	12	17	5	12	13	1
4	14	18	4	11	13	2
5	11	18	7	12	12	0
6	14	18	4	10	12	2
7	15	18	3	15	17	2
8	12	18	6	14	16	2
9	12	18	6	10	11	1
10	13	18	5	10	12	2
11	14	18	4	9	11	2
12	13	18	5	10	10	0
13	12	18	6	10	10	0
14	12	17	5	10	12	2
15	12	18	6	12	14	2
16	10	16	6	10	13	3
17	14	18	4	12	13	1
18	12	17	5	14	16	2
19	12	16	4	11	12	1
20	11	18	7	12	14	2
21	12	15	6	16	16	0
22	10	15	5	15	18	3
23	8	14	6	12	14	2
24	8	15	7	10	11	1
25	12	18	6	9	11	2

ตาราง 28 ต่อ

คนที่	กลุ่มทดลอง			กลุ่มควบคุม		
	ก่อนทดลอง	หลังทดลอง	ผลต่าง	ก่อนทดลอง	หลังทดลอง	ผลต่าง
26	12	16	4	10	12	2
27	12	18	6	14	15	1
28	12	17	5	12	13	1
29	12	16	4	15	17	2
30	13	19	6	12	14	2
31	12	17	5			
32	13	18	5			
33	10	17	7			

ตาราง 29 เปรียบเทียบคะแนนแบบถามความสนใจในการอ่านภาษาอังกฤษ ระหว่างกลุ่มทดลองและ
กลุ่มควบคุม

คนที่	กลุ่มทดลอง			กลุ่มควบคุม		
	ก่อนทดลอง	หลังทดลอง	ผลต่าง	ก่อนทดลอง	หลังทดลอง	ผลต่าง
1	51	49	2	54	51	-3
2	48	69	21	49	54	4
3	51	71	20	50	54	4
4	54	75	21	56	58	2
5	51	57	6	51	56	5
6	55	64	9	54	56	2
7	53	75	22	56	62	6
8	58	74	16	49	52	3
9	57	74	17	46	50	4
10	46	63	17	55	57	2
11	50	62	12	64	67	3
12	53	66	13	49	51	3
13	61	57	-4	54	56	2
14	46	60	14	46	53	5
15	65	74	9	52	55	3
16	68	75	7	44	49	5
17	64	72	8	49	53	4
18	60	62	2	46	50	4
19	50	69	19	50	52	2
20	67	69	2	49	52	3
21	67	65	-2	54	57	3
22	60	66	6	53	63	10
23	56	63	7	65	68	2
24	52	57	5	52	54	2
25	56	64	8	55	58	3

ตาราง 29 ต่อ

คนที่	กลุ่มทดลอง			กลุ่มควบคุม		
	ก่อนทดลอง	หลังทดลอง	ผลต่าง	ก่อนทดลอง	หลังทดลอง	ผลต่าง
26	54	60	6	54	61	7
27	54	57	3	53	59	6
28	47	55	8	46	49	3
29	48	51	3	49	56	7
30	48	53	5	60	65	5
31	46	51	5			
32	49	51	3			
33	51	58	7			

ตาราง 30 เปรียบเทียบคะแนนแบบสอบถามความสนใจในการเขียนภาษาอังกฤษ ระหว่างกลุ่ม
ทดลองและกลุ่มควบคุม

คนที่	กลุ่มทดลอง			กลุ่มควบคุม		
	ก่อนทดลอง	หลังทดลอง	ผลต่าง	ก่อนทดลอง	หลังทดลอง	ผลต่าง
1	27	31	4	51	55	4
2	36	44	8	45	56	11
3	50	59	9	51	55	4
4	41	60	19	52	47	-5
5	53	61	8	46	59	13
6	63	66	3	47	65	18
7	70	64	-6	50	67	17
8	46	59	13	57	64	7
9	51	67	16	46	57	11
10	40	44	4	36	47	11
11	40	51	11	40	48	8
12	50	56	6	50	54	4
13	51	60	9	69	66	-3
14	43	48	5	43	52	9
15	51	60	9	48	56	8
16	46	49	3	60	51	-9
17	35	46	11	47	55	8
18	48	69	21	46	52	6
19	52	66	14	69	61	-8
20	52	63	11	45	53	8
21	46	69	23	34	50	16
22	57	73	16	43	50	7
23	48	67	19	47	54	7
24	45	60	15	40	45	5
25	62	72	10	48	51	3

ตาราง 30 ต่อ

คนที่	กลุ่มทดลอง			กลุ่มควบคุม		
	ก่อนทดลอง	หลังทดลอง	ผลต่าง	ก่อนทดลอง	หลังทดลอง	ผลต่าง
26	56	60	4	42	53	11
27	67	68	1	40	45	5
28	44	47	3	45	51	6
29	56	73	17	64	68	4
30	63	67	4	45	49	4
31	54	57	3			
32	49	54	5			
33	36	39	3			

ภาคผนวก ข

- แบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ
- แบบทดสอบวัดสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ
- แบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

Reading Comprehension Test

Subjec : English (๒ 3211)

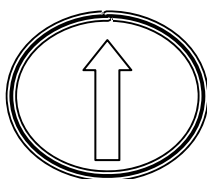
Level : MatthayomSuksa 2

Items: 40 Scores: 40

Time: 50 minutes

Direction : Choose the best answer to question by marking (x) next to a, b, c, or d on your answer sheet.

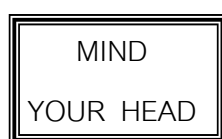
Look at the picture choose the best answer.

1.	a)	No parking	b)	The speed limit
	c)	There's an intersection	d)	this is one way

2.	a)	No left turn	b)	Roundabout
	c)	Don't leave pepper, food, etc. here!	d)	All the tickets have been sold.

3.	a)	All the tickets have been sold.	b)	Don't leave pepper, food, etc.
	d)	Remember to lower it.	c)	Roundabout

4.	a)	Don't leave pepper, food, etc. here!	b)	Roundabout
	c)	Remember to lower it.	d)	All the tickets have been sold.

Read each passage carefully and Choose the best answer

5. She works in a shopping centre.

a) a factory	b) a shop
c) an emporium	d) a restaurant

6. My father drove his car out of the place where motorcars are kept.

c) garden	d) garage
a) orchard	b) park

7. He is an unmarried man.

a) a bachelor	b) a spinster
c) a widow	d) a widower

8. We bought some flowers from the

c) grocer	d) waiter
a) tailor	b) florist

9. A looks after sick people.

a) teacher	b) maid
c) servant	d) nurse

10. The rich man keeps his money in the

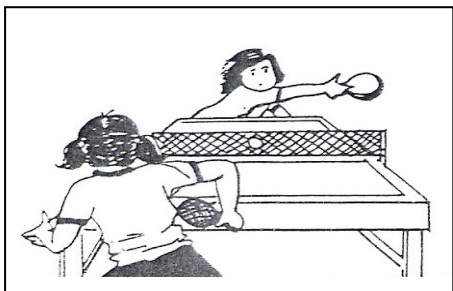
a) truck	b) safe
c) attic	d) can

Choose the most suitable words to complete each sentence. (11 – 19)

Marry is very sleepy. She does not want to get up from11..... "Hurry up, Marry," calls her mother. " You'll be12.....for school."

11.	a) bed	b) table
	c) bathroom	d) bus stop
12.	a) leaves	b) late
	c) walking	d) bed

26. The girls are playing.....

a) Tennis	b) Table tennis
c) football	d) Badminton

27. He is carrying a stone.

a) light	b) strong
c) heavy	d) black

Choose the right meaning of each of the following words.

28. Glad

a) Sad	b) Happy
c) Excited	d) Angry

29. Not far away from

a) Close	b) Opposite
c) Near	d) Next

30. Empty

a) Clean	b) Bare
c) Blank	d) Next

31. Difficult

a) Hard	b) Easy
c) Long	d) Dear

32. Walk behind

a) Followed	b) Led
c) Obeyed	d) Chased

33. A wealthy

a) Rich	b) Famous
c) Big	d) Kind

Read each passage carefully and choose the best answer.

EMPLOYERS must register their foreign worker with authorities by September under the Labour Ministry's new measure to control the employment of foreign labour in 10 types of business. These include farming, mining, the production of bricks, jars and ceramics, construction, shipbuilding, rice mills fisheries and related industries, warehouse labour and household work.

34. What is the new measure about?

a) Foreign labour	b) Farming
c) Construction	d) Industries

35. How many kinds of business in which employer must register their foreign workers?

a) 10	b) 20
c) 30	d) Not state

Dolphins, For many years scientists believed that the most interesting animals after man were chimpanzees. Now, however, there is evidence that dolphins may be even more intelligent than these big apes. Although a dolphin lives in the sea, it is not a fish. It is a mammal. It is similar in many ways, therefore, to a human being.

36. What animals are believed to be the most intelligent animals after man?

a) Monkeys	b) Dogs
c) Chimpanzees	d) Elephants

37. According to the evidence, what is probably the most intelligent?

a) Big apes	b) Dolphins
c) Seal	d) Fish

Scientists have discovered that dolphins have a simple language. They are able to talk to one another. It may be possible for man to learn how to talk to dolphins. But this not is easy because dolphins cannot hear the kind of sounds man can make. If man wants to talk to dolphins, therefore, he will have to invent a third language which both he and dolphins can understand.

38. How can dolphins talk to one another?

a) They use English.	b) They use Chinese.
c) They use a fish language	d) They use a simple language.

39. How can man talk to dolphins?

- a) By using human's language.
- b) By using dolphin's language.
- c) By using a third language invented by man.
- d) By using mammal's language.

40. Which is true?

- a) Dolphins are unfriendly towards man.
- b) Dolphins are amphibious.
- c) Like dolphins fish are mamma.
- d) Dolphins have a simple language.

แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียน

คำสั่ง : ให้นักเรียนเขียนประโยคบรรยายภาพ อย่างน้อย 10 ประโยค

แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เวลา 40 นาที

Direction : Write a short paragraph from the following picture composing at least 10 sentences.

คำสั่ง : ให้นักเรียนเขียนประโยคบรรยายภาพ อย่างน้อย 10 ประโยค

This image shows a full page of a handwriting practice worksheet. It consists of multiple sets of three horizontal dashed lines, providing a guide for letter height and placement. The lines are evenly spaced across the entire page, which is otherwise blank white.

**แบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2**

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามฉบับนี้ ถ้ามเกี่ยวกับความรู้สึกหรือสิ่งที่ผู้เรียนปฏิบัติ และเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการเรียนภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียน
2. การตอบแบบสอบถามแต่ละข้อจะไม่มีคำตอบที่ถูกต้องหรือผิด และไม่มีผลต่อคะแนนการเรียนของผู้เรียนแต่ประการใด ขอให้แสดงความคิดเห็นอย่างเสรี และตอบคำถามตามความเป็นจริง คำตอบจะไม่มีนำไปเปิดเผย และจะนำผลรวมไปใช้ในการวิจัยทางวิชาการเท่านั้น เพื่อประโยชน์ในการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ
3. วิธีตอบแบบสอบถาม ขอให้อ่านข้อความแต่ละข้อ และพิจารณาอย่างรอบคอบตามความเป็นจริงมากที่สุด โดยการทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องทางขวามือ ที่ตรงกับความรู้สึกหรือการปฏิบัติของท่านมากที่สุด เพียงข้อเดียวเท่านั้น ซึ่งแต่ละข้อจะมีคำตอบให้เลือก 4 ระดับ คือ มากที่สุด, มาก, น้อย, และน้อยที่สุด

ข้อ	ความรู้สึกหรือการปฏิบัติ	มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด
(0)	ข้าพเจ้าชอบเรียนวิชาภาษาอังกฤษ			 ✓	
(00)	ข้าพเจ้าสนใจกิจกรรมภาษาอังกฤษ	 ✓			

แบบสอบถามวัดความสนใจในการอ่านภาษาอังกฤษ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

คำชี้แจง : แบบสอบถามฉบับนี้ถามเกี่ยวกับความรู้สึกหรือการปฏิบัติของนักเรียนที่เกี่ยวกับความ

สนใจในการอ่านภาษาอังกฤษ ให้นักเรียนพิจารณาข้อความที่กำหนดให้ แล้วทำ

เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างแต่ละข้อความตามความเป็นจริง

ข้อ	ความรู้สึกหรือการปฏิบัติ	มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด
(1)	ข้าพเจ้ามีความสนใจอ่านป้ายต่าง ๆ เช่น ป้ายบอกทาง, สื่อโฆษณา, วารสาร และ ภาพยนตร์ที่มีการใช้ภาษาอังกฤษ				
(2)	ข้าพเจ้าค้นคว้าหนังสือแบบเรียนการอ่านภาษาอังกฤษกับเพื่อนร่วมห้องอยู่เสมอ				
(3)	ข้าพเจ้าเตรียมอ่านหนังสือแบบเรียนก่อนเข้าเรียนเมื่อถึงชั่วโมงเรียนวิชาภาษาอังกฤษ				
(4)	ข้าพเจ้ามีความสนใจและเอาใจใส่ในการทำ การบ้านที่เกี่ยวกับการอ่านวิชาภาษาอังกฤษ				
(5)	การใช้สื่อการเรียนการสอนวิชาการอ่านภาษาอังกฤษทำให้บทเรียนน่าสนใจ				
(6)	ผู้เรียนได้ทำกิจกรรมร่วมกันเป็นกลุ่มใน วิชาการอ่านภาษาอังกฤษทำให้มีความ สนุกสนานและตื่นตัวอยู่เสมอ				
(7)	ข้าพเจ้ามีความสนใจอ่านหนังสือพิมพ์และ การ์ตูนภาษาอังกฤษอยู่เสมอ				
(8)	ข้าพเจ้าคิดว่าวิชาการอ่านภาษาอังกฤษ เป็น วิชาที่น่าสนใจและเป็นประโยชน์มากใน ชีวิตประจำวัน				
(9)	เมื่อมีปัญหาในการอ่านภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้า จะพยายามแก้ไขปัญหาร่วมกับเพื่อนในกลุ่ม เสมอ				

แบบสอบถามวัดความสนใจในการอ่าน ต่อ

ข้อ	ความรู้สึกหรือการปฏิบัติ	มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด
(10)	เมื่อมีโอกาสศึกษาต่อในระดับสูง ข้าพเจ้าไม่เลือกเรียนวิชาภาษาอังกฤษ				
(11)	ข้าพเจ้าเบื่อคั่นควาหนังสือแบบเรียนการอ่านภาษาอังกฤษกับเพื่อนร่วมห้องอยู่เสมอ				
(12)	ข้าพเจ้ามีความสนใจเอาใจใส่การอ่าน ทำให้พัฒนาความรู้ยิ่งขึ้นกว่าเดิม				
(13)	กิจกรรมการเรียนการสอนที่จัดเป็นกลุ่ม ทำให้ความรู้สึกดีอัดและเบื่อหน่าย				
(14)	ข้าพเจ้าต้องการให้ครูใช้ภาษาอังกฤษให้มากที่สุดในการสอนวิชาการอ่านภาษาอังกฤษ				
(15)	เมื่อเรียนวิชาการอ่านภาษาอังกฤษไม่เข้าใจ ข้าพเจ้าไม่กล้าให้ครูอธิบายเพิ่มเติมในบทเรียน				
(16)	ข้าพเจ้าสนใจที่จะแสวงหาข้อมูลและความรู้จากแหล่งต่างๆ เพื่อนำมาปรับปรุงการอ่านภาษาอังกฤษตามขั้นตอนโครงสร้างระดับยอด				
(17)	ข้าพเจ้ารู้สึกท้อแท้เมื่อผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษจากบทเรียนโครงสร้างระดับยอดอ่อนกว่า				
(18)	ข้าพเจ้าทำงานในวิชาภาษาอังกฤษที่ครูสั่งไม่ทันเวลา เมื่อเรียนวิชาการอ่านภาษาอังกฤษ				
(19)	ข้าพเจ้าคิดว่าวิชาการอ่านภาษาอังกฤษ ไม่ได้ให้แนวทางในการทำความเข้าใจและสามารถเรียนรู้ได้โดยง่ายเลย				
(20)	การสอนการอ่านภาษาอังกฤษของบทเรียนโครงสร้างระดับยอดมีขั้นตอนที่ช่วยให้ข้าพเจ้าสามารถแก้ไขปัญหาได้ด้วยตนเอง				

แบบสอบถามวัดความสนใจในการเขียนภาษาอังกฤษ ระดับ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

คำชี้แจง : แบบสอบถามฉบับนี้ถามเกี่ยวกับความรู้สึกหรือการปฏิบัติของนักเรียนที่เกี่ยวกับความสนใจในการเขียนภาษาอังกฤษ ให้นักเรียนพิจารณาข้อความที่กำหนดให้แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างแต่ละข้อความตามความเป็นจริง

ข้อ	ความรู้สึกหรือการปฏิบัติ	มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด
(1)	กิจกรรมการเขียนภาษาอังกฤษทำให้ข้าพเจ้ามีความคิดที่กว้างขวางยิ่งขึ้น				
(2)	ข้าพเจ้าจะฝึกฝนการเขียนภาษาอังกฤษกับเพื่อน ๆ เสมอเมื่อมีเวลารว่างเป็นประจำ				
(3)	การทำงานเป็นกลุ่มวิชาการเขียนภาษาอังกฤษ ทำให้รู้จักวิธีทำงานอย่างมีระบบ				
(4)	ข้าพเจ้ารู้สึกสนุกสนานที่ได้ช่วยเพื่อนจัดนิทรรศการการเขียนวิชาภาษาอังกฤษในโรงเรียน				
(5)	ข้าพเจ้าสนใจการเขียนภาษาอังกฤษเพราะมีความจำเป็นอย่างมากต่อชีวิตประจำวัน				
(6)	เมื่อมีปัญหาในการเรียนวิชาการเขียนภาษาอังกฤษข้าพเจ้าจะพยายามแก้ไขจนสำเร็จด้วยตนเองเสมอ				
(7)	ข้าพเจ้ามีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นในกลุ่มเพื่อนเสมอเมื่อเรียนการเขียนภาษาอังกฤษ				
(8)	ข้าพเจ้าสนใจและกระตือรือร้นที่จะเรียบเรียงความคิดให้เป็นประโยคจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ				
(9)	ข้าพเจ้าสนใจวิชาการเขียนภาษาอังกฤษ เพราะจะช่วยเสริมทักษะอื่นๆ ในการเรียนให้ดีขึ้น				

แบบสอบถามวัดความสนใจในการเขียน ต่อ

ข้อ	ความรู้สึกหรือการปฏิบัติ	มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด
(10)	วิชาการเขียนภาษาอังกฤษเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ทำกิจกรรมเป็นกลุ่มได้ดียิ่งขึ้น				
(11)	ข้าพเจ้ารู้สึกเบื่อหน่ายกับกิจกรรมการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพราะต้องใช้เวลามาก				
(12)	การทำงานเป็นกลุ่มในวิชาการเขียนไม่ทำให้ข้าพเจ้ารู้จักวิธีทำงานอย่างมีระบบ				
(13)	ข้าพเจ้าไม่เคยช่วยเพื่อนจัดนิทรรศการการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในโรงเรียนเลย เพราะไม่ค่อยสนใจวิชาภาษาอังกฤษ				
(14)	ข้าพเจ้าทำคะแนนวิชาการเขียนภาษาอังกฤษได้ไม่ดีนักเพราะไม่ชอบและไม่ชำนาญการเขียน				
(15)	เมื่อมีปัญหาในการเรียนวิชาการเขียนภาษาอังกฤษข้าพเจ้าจะให้เพื่อนๆ ช่วยอยู่เสมอ				
(16)	ข้าพเจ้าไม่ค่อยสนใจและไม่ชอบทำการบ้านการเขียนภาษาอังกฤษ				
(17)	วิชาการเขียนภาษาอังกฤษเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ทำกิจกรรมเป็นกลุ่มน้อยมาก				
(18)	วิชาการเขียนภาษาอังกฤษไม่มีส่วนช่วยฝึกให้สามารถใช้ความคิดอย่างมีเหตุมีผลและทำงานเป็นกลุ่มได้ดีมากยิ่งขึ้น				
(19)	ข้าพเจ้าคิดว่าการเขียนภาษาอังกฤษไม่ช่วยให้ข้าพเจ้าประสบความสำเร็จในอนาคตได้				
(20)	วิชาการเขียนภาษาอังกฤษไม่ได้ช่วยส่งเสริมทักษะอื่นๆ ในการเรียนของข้าพเจ้าให้ดีขึ้น				

ภาคผนวก ค

- ตัวอย่างแผนการสอนด้วยโครงสร้างระดับยอด ประกอบกับกิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์เดิม
- ตัวอย่างแผนการสอนตามคู่มือครู

Lesson Plan for Experimental Group

Subject : Fundamental English (a 3211)

Period : 1 - 4

Time : 200 minutes

Level : M. 2

Area of Work : Top – Level structure with schema enhancing activities.

Objectives :

After reading the given passages, the student will be able to :

- Comprehend what they have read and are able to write the main idea and details correctly.
- Recognize each type of Top Level Structure when they read the text.
- Describe the main idea and details of the text they have read correctly.
- Sequence the story in a diagram and write Listing Top Level Structure to help them to organize their writing.
- Students practice how to draw diagrams to find out which type of Top Level Structure it is.

Reading Tasks :

1. Top – Level structure with schema enhancing activity worksheets.
2. Diagram of TLS (TLS 4 types)

Teaching Aids :

1. Overhead transparencies and a projector
2. Diagrams
3. The chart of diagram mapping.
4. Overhead projector and diagram of TLS (TLS 4 types)
5. Worksheets

Evaluation :

1. Observe the students' performance.
2. Observe the students' discussion while they are reading the text and working in team and individually.

3. Observe the students' participation while reading the text in their team to comprehend the story.
4. Observe the students' participation while analyzing and summarizing the story the diagram in their team.
5. Check the students' answers in the diagram (TLS 4 types) or the story.
6. Observe the students while they are doing the individual worksheet

BIRDS

1. Many birds migrate from one place to another at some time during the year. Some fly south to seek warmer weather as winter arrives in the Northern Hemisphere; Others, such as birds in tropical areas, fly to wetter areas as the dry season approaches. Later they will return to their first home as the weather there improves. Scientists believe that this is because they will only breed in their summer homes which have the best conditions for bringing up their young.

2. How the birds know when to do or return is still a mystery. For the birds which migrate from a cold to a warmer climate, scientists believe that the changing length of day tells them when it is time to go. Other signs may be the changing temperature or the lack of food. Some birds, like the Arctic tern, migrate as much as 11,000 miles each way, taking 20 weeks to fly from the Arctic Circle to Massachusetts in the U.S.A.

3. How do they know which way to go? Experiments with storks have shown that they have an in born instinct to fly in a certain direction when the winter comes. Others may use landmarks as a guide when they fly by day, but as many of them fly in large flocks by night or over large stretches of ocean, they may use the stars or cloud formations. One theory which has not yet been proved suggests that the birds sense the earth's magnetic field (the lines of force passing from north to south) and are directed by these lines.

4. Most land birds make short stops during the migration, but one amazing bird, the American Golden plover, makes a non-stop 2,400-mile trip. It flies from Nova Scotia in the Northern Hemisphere to South America to avoid the cold winter.

Adapted from More More More Tell Me Way, by Arkady Lcokum

Condominiums

1. Condominiums are rather new in this country though they have been popular in some other areas of the world for quite some time. The Thai condominium law, allowing partial ownership in a building, was passed on April 21, 1979. The word "condominium" come from Latin. "con" means "joined with" and "dominium" means "ownership". Together mean "joined ownership".

2. Since condominiums are new In Thailand, they have become a big topic of conversation especially in the higher income classes whose members can afford all the comforts and advantages offered in ideal living places.

3. When we think of the needs of the people in this city, the future of condominiums seems very bright. People who do not wish to live in condominiums may still buy them and then after a few years sell them at a large profit.

4. Condominiums are spacious, multi-storey buildings with their own swimming pools, gardens, and car parks. They are often equipped with computerized security systems. Since they are located in the heart of the city, they provide convenient living place for office workers.

(Adapted from "Housing.1980," A Supplement of the Bangkok Post)

LEARNING ACTIVITIES		Teaching Aids	Evaluation
Teacher's Activity	Students' Activity		
1. The teacher explains the definition of TLS to students: 2. The teacher explains the signal words of each type for example the key of TLS the following, first, second, third, then, many, etc. - Schema enhancing activities by asking the following guided questions : - What do you like Birds? - Do you know Kind of birds? 3. The teacher divides the students into 8 groups by assigning them to five member's heterogamous groups.	- Discuss with the teacher. - Realize, must pay careful attention and understanding clearly. - Discuss with the teacher. - Realize, must pay careful attention and must be clear. - Asking and answering questions, and discussing in groups. - The team works together to learn and know more knowledge train each others to do well on the worksheet. - The team meets to study worksheets, discuss problems together, compare the answers and correct them.	- Overhead projector. - Types of diagrams. - Overhead projector. - Text : BIRDS . Etc. - Worksheet : Schema enhancing activities. - The chart of assigning students to teams.	- Observation students' performance - Observe the students' performance. - Observe the students' behaviors. - Observe the students' discussion while they are reading the text and working in team and individually.

LEARNING ACTIVITIES		Teaching Aids	Evaluation
Teacher's Activity	Students' Activity		
4. The teacher lets team member read the text both in chorus and individually, Then, discuss among them and work in their team to comprehend the story and determine the main idea and the details correctly.	- Read the text in their group and discuss. - Ask some questions and answering - Help team members and each other in their group.	- Worksheet A " BIRDS" - A text - Worksheet B " - Condominiums are rather new in this country "	- Observe the students' participation while reading the text in their team to comprehend the story.
5. After discussion, the teacher lets the students in each team help one another write and tell again the main idea, the details of the story and the key words of TLS type and write down in diagram.	- Team members read and analyze the given story TLS (4 types) by themselves, find and write the main idea into diagram and summarize the story in their own words or sentences.	- A text - Overhead projector.	- Observe the students' participation while analyzing and summarizing the story the diagram in their team.

LEARNING ACTIVITIES		Teaching Aids	Evaluation
Teacher's Activity	Students' Activity		
6. The teacher lets the students in each team send one member to present their work in front of the class. Meanwhile the other students listen carefully to their presentation and make comments.	- Write down the main idea and details into the diagram or summarize the story in their own words or sentences. - Present their work (team output : the diagrams or stories) in front of the class.	- The chart of diagram mapping. - Overhead projector and diagram of TLS (4 Types)	- Check the students' answers in the diagram (TLS 4 types) or the story.
7. The teacher lets the students sit separately from their teams to take the individual worksheet. (about 20 minutes) and the teacher checks all the worksheet.	- The teacher and students check the correctness of TLS type, main idea and details of the passage. - Take the individual worksheet. - Not permitted to help one another during the worksheet. - Do well on the worksheet.	- Diagram - Worksheet A and B and new material / new text or the text that Teacher and Student have discuss and write in last lesson.	- Observe the students while they are doing the individual worksheet. - Check the students' worksheet.

Lesson Plan for Control Group

Subject : Fundamental English (a 3211) Period : 1 – 4
Time : 200 minutes Level : M. 2

Area of Work : Teaching' Manual.

Objectives :

By the end of this lesson, the student will be able to :

- Comprehend what they have read about the main idea and details correctly.
- Pronounce, spell and tell the meaning of the new words correctly.
- Tell and identify the main idea and supporting details correctly.
- Understand and use the grammatical structures.
- Interpret the passages in their own words or sentences.
- Summarize the passages in their own words or sentences.
- Answer the questions.

Reading Tasks :

1. Reading comprehension worksheet A, (Cloze test and Wh-questions)
2. Reading comprehension exercise 1 (Cloze test and Wh-questions)

Teaching Aids :

1. Reading passage
2. Word cards
3. Chart and Worksheets

Evaluation :

1. Observe the students' learning in the class.
2. Observe the students' discussion and attention.
3. Observe the students' reading and answering the questions.
4. Observe the students' doing the exercises.
5. Note books, and exercise books.

BIRDS

1. Many birds migrate from one place to another at some time during the year. Some fly south to seek warmer weather as winter arrives in the Northern Hemisphere ; others, such as birds in tropical areas, fly to wetter areas as the dry season approaches. Later they will return to their first home as the weather there improves. Scientists believe that this is because they will only breed in their summer homes which have the best conditions for bringing up their young.

2. How the birds know when to do or return is still a mystery. For the birds which migrate from a cold to a warmer climate, scientists believe that the changing length of day tells them when it is time to go. Other signs may be the changing temperature or the lack of food. Some birds, like the Arctic tern, migrate as much as 11,000 miles each way, taking 20weeks to fly from the Arctic Circle to Massachusetts in the U.S.A.

3. How do they know which way to go? Experiments with storks have shown that they have an in born instinct to fly in a certain direction when the winter comes. Others may use landmarks as a guide when they flyby day, but as many of them fly in large flocks by night or over large stretches of ocean, they may use the stare or cloud formations. One theory which has not yet been proved suggests that the birds sense the earth's magnetic field (the lines of force passing from north to south) and are directed by these lines.

4. Most land birds make short stops during the migration, but one amazing bird, the American Golden plover, makes a non-stop 2,400-mile trip. It flies from Nova Scotia in the Northern Hemisphere to South America to avoid the cold winter.

(Adapted from More More More Tell Me Way, by Arkady Lcokum)

Condominiums

1. Condominiums are rather new in this country though they have been popular in some other areas of the world for quite some time. The Thai condominium law, allowing partial ownership in a building, was passed on April 21, 1979. The word "condominium" come from Latin. "con" means "joined with" and "dominium" means "ownership". Together mean "joined ownership".

2. Since condominiums are new In Thailand, they have become a big topic of conversation especially in the higher income classes whose members can afford all the comforts and advantages offered in ideal living places.

3. When we think of the needs of the people in this city, the future of condominiums seems very bright. People who do not wish to live in condominiums may still buy them and then after a few years sell them at a large profit.

4. Condominiums are spacious, multi-storey buildings with their own swimming pools, gardens, and car parks. They are often equipped with computerized security systems. Since they are located in the heart of the city, they provide convenient living place for office workers.

(Adapted from "Housing 1980", A Supplement of the Bangkok Post)

LEARNING ACTIVITIES		Teaching Aids	Evaluation
Teacher's Activity	Students' Activity		
1. The teacher begins the class by greeting the students, then discuss about " BIRDS" in order to build up the students' attention and lead into the lesson. 2. The teacher states the objectives of the lesson. 3. The teacher explains new vocabulary items, grammatical structures, that students have studied. 4. The teacher gives the text to the students, and the teacher reads it aloud and lets the students repeat. 5. The teacher lets the students read aloud and silently by themselves. The teacher corrects their mistakes, then, asks them Yes/No questions about the passage they have read.	- Listen to the teacher. - Listening to the teacher, repeating the vocabulary, and asking and answering questions. - Listen to the teacher and read the passage. - Reading the passage aloud both in chorus and individually. - Read the passage - Answer teacher's questions	- A text : " BIRDS" - Word cards - Chart -A text : " Condominiums" - Worksheets A	- Observe the students' discussion. - Observe the students' attention. - Observe the students' attention. - Observe the students' reading. - Observe the students' reading and answering the questions.

LEARNING ACTIVITIES		Teaching Aids	Evaluation
Teacher's Activity	Students' Activity		
6. The teacher divides the students into groups of four and lets the students read the passage themselves and then answer the questions by writing.	- Divide into a group of four. - Read the passage in groups, and doing their worksheet.	- A text - Worksheet A	- Observe the students' reading and answering the questions.
7. The teacher checks the student's exercises and corrects their mistakes and explains clearly one more time to help them understand the passage better.	- Do exercise on the worksheet A. - Listening to the teacher, and correcting their mistakes.	- Do exercises 1	- Observe the students' doing the exercises.
8. Evaluating by asking the students some questions, observing them doing the exercises, and correcting their writing.	- Listening to the teacher, answering the questions.		- Notebooks, and exercise books.
9. Allowing the students to take notes of the new vocabulary in their notebooks, and write their own points of view about all texts in their exercise books.	- Noting down the new vocabulary in their notebooks, and writing their own points of view about all text in their exercise books.		

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล

พระมหาสนิท บุญอ่อน (มหาบุญโญ)

วัน เดือน ปีเกิด

6 มีนาคม 2522

สถานที่เกิด

บ้านเลขที่ 11 หมู่ 3 ต.ม่วงใหญ่ อ.โพธิ์ไทร

จ.อุบลราชธานี 34340

สถานที่อยู่ปัจจุบัน

969 วัดปทุมวารณาราม ถนน พระราม 1

เขต ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร 10330

โทร. 06-517-4508, 02-252-1540.

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2540

มัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวชิรมกุฏ กรุงเทพมหานคร.

พ.ศ. 2543

เปรียญธรรม 3 ประโยค

พ.ศ. 2545

ศาสตรบัณฑิต (ภาษาอังกฤษ)

มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย กรุงเทพมหานคร.

พ.ศ. 2549

การศึกษามหาบัณฑิต สาขาการมัธยมศึกษา

(การสอนภาษาอังกฤษ) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.